

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

Jessica Clare

Happily
ever after...?

ONCE
upon a
BILLIONAIRE

Inter
Mix

❧ A Billionaire Boys Club Novel ❧

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir zamanlar Milyarder

Jessica Clare

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Sonsöz

Birinci Bölüm

Griffin Verdi'nin kişisel asistanı-vale'nin zamanlaması dehşet vericiydi. "Ne demek su çiçeği oldum?"

Kip Rothwell telefonda, "Tam da bunu kastediyorum," dedi, biraz da uygun bir alaycılıkla. "Doktorum on gün geçtikten sonra bulaşıcı olmayacağımı garanti etti. Bulaşıcılığım geçene kadar bir otelde kalmamı önerdi, çünkü şu anda hasta olamayacağını biliyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Griffin, arkadaşı Reese'in en sevdiği küfür. Şu anda uygun görünüyordu. "On gün boyunca bulaşıcı mısın? Yarın Bellissime'a gidiyoruz. Ben olmadan gidemem. Asistan."

"Bunun farkındayım efendim, ama korkarım ki yapabileceğim bir şey yok."

Öfkelenen Griffin telefonu uzun süredir hizmetinde olan kişisel asistanının yüzüne kapattı. Bu adam onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Kip on yıldır Griffin için çalışıyordu, ta Griffin'in on sekiz yaşında eğitim için Amerika'ya gelmekte ısrar ettiği zamanlardan beri. Griffin'in annesi, Griffin'in sınıfına yakışır bir şekilde ona eşlik etmeleri için bir hizmetçi grubu göndermekte ısrar etmişti. Kip hariç hepsini kovmuştu. Birisi onun kıyafetlerini giyip onu gezdirmek için.

Ve şimdi, yardımcısına en çok ihtiyaç duyduğu anda, adam onu terk ediyordu.

Griffin kâğıt yığınınına dönmüş masasının köşesindeki süreli yayın yığınınına baktı. *Scientific American* ve *Archaeology Today*'in bir kopyasının altında

ithal ettiği *Bellissime National News*'in bir kopyası vardı. Onun altında da aynı lanet manşeti atan *Time* dergisi vardı.

YÜZYILIN DÜĞÜNÜNE GERİ SAYIM

büyük, kalın harflerle. Altında kuzeni, Veliaht Prenses Üçüncü Alexandra Olivia, Beaulac Düşesi, Kraliyetin Veliaht Varisi'nin bir resmi vardı. Bellissime'in tahtı ve nişanlısı, Hollywood aksiyon yıldızı Luke Houston.

Ekselansları sadece Amerikalı bir halktan biriyle evlenmekle kalmıyor, aynı zamanda çok ünlü biriyle evleniyordu, bu da hem Amerikan gazetelerinin hem de Bellissime gazetelerinin bunu gülünç bir şekilde ele alacağı anlamına geliyordu.

Sinir bozucu bir şeydi.

Yaklaşan etkinlik Bellissime kraliyet prensesinin düğünü olduğu için, Griffin de dahil olmak üzere tüm Verdi'lerin düğüne ve şenliklere davet edildiği anlamına geliyordu. Önemsiz bir küçük oğul olduğu ve Amerika'da yaşadığı için unvanıyla ilgili görevlerinin çoğundan kaçabilse de bundan kaçamazdı. Yapacak daha iyi işleri olan uzak kuzenlerine kadar tüm kraliyet ailesi Bellissime'de toplanacaktı.

HRH Alexandra'nın düğününü kutlayacaktı. Griffin, paparazzilerden kaçarak, fotoğraflar için gülümseyerek (fotoğraflardan nefret ederdi) ve genel olarak annesinin önüne attığı uygun prenseslerden kaçarak tamamen sefil bir hafta geçirmeyi bekliyordu.

Tüm bunlar daha da kötüleşecekti çünkü sadık yardımcısı ve yol arkadaşı yanında olmayacaktı. Bir asistana *ihtiyacı vardı*. Griffin kendi programını düzenleyemiyordu ve annesine göre bir kraliyet mensubunun kendi ayarlamalarını yapması doğru olmazdı. Annesi biricik asistanının onu terk ettiğini öğrenirse, onu nefret ettiği bir yaşam tarzına zorlamak için çabalarına devam ederdi. Annesi, Ekselansları Prenses Sybilla-Louise, kraliyet yaşam tarzının bir maiyetten oluşması gerektiğine inanıyordu ve her zaman yanında kırk altı kişiden az personel bulundurmazdı.

Ama Griffin bu tür bir yaşam tarzından nefret ediyordu. İşleri kontrol altında tuttuğu sürece, Central Park'taki küçük, kitaplarla dolu konağında, sadece Kip'in ona yardım etmesi ve hafta sonları ortalığı toparlamak için gelen bir temizlikçi kadınla yaşayabilirdi. O da böyle olmasını tercih ediyordu. Etrafında sürekli birilerinin olmasından nefret ederdi. Yaygaradan nefret ederdi.

Griffin'in annesi yaygaranın kraliyet ailesi için bir gereklilik olduğunu düşünüyordu. Cehennem.

Bir şeyler bulmalıydı, hem de hemen. Annesi kravatını görür görmez ondan şüphelenecekti. Eğer kravat birazcık bile yamuk olsa, aşırı heyecanlanır ve ona zorla hizmetçi tutardı. Bunun uygun olmadığını söylerdi. Kendi hayatını nasıl yerin dibine soktuğuna bak, derdi. Bir uşağı, bir uşağı, bir şoförü ve birkaç hizmetçisi olsaydı daha kolay olmaz mıydı ve Griffin'in bildiği bir sonraki şey, kendilerini işe yarar hale getirmeye kararlı insanlara çelme takmak olurdu. O zaman hiç huzuru kalmazdı. Onun

Çatı katı hizmetçiler ve uşaklarla dolup taşacaktı ve ... düşündükçe ürperdi.

Griffin'in telefonu çaldı. Heyecanla açtı, Kip'in ona mesaj atıp Griffin'in hoşnutsuz olduğunu bildiği için doktoru aradığını ve uçmasına izin verildiğini söylediğini umuyordu. Griffin'in evine döneceğini ve her şey tamamen bir yanlış anlaşılmaydı.

Efendim, yenisini temin edip edemeyeceklerini öğrenmek için acenteyi aradım. Sizi haberdar edeceğim. Ve bu öğleden sonra teslim edilmek üzere bir dizi yüksek kaliteli klipsli kravat ayarladım.

Yüce Tanrım. Annesinin kravatını yamuk görmesinden daha kötü olan tek şey, onu klipsli görmesiydi.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

"Ante up, boys." Reese elindeki fişleri masanın ortasına fırlattı. "Hadi şu şovu başlatalım. Bazılarımız bütün gece burada kalmak istemiyor."

Jonathan elindeki fişleri Reese'inkilerin arkasına fırlatırken, "Daha önce hiç umursamıyordun," diye homurdandı. "Evlilik seni yaşlı bir adama mı dönüştürüyor?"

"Hayır," dedi Reese kolayca. "Sadece eve gidip fişeğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Hamilelik bir kadının hormonlarını gerçekten artırır, bilirsiniz." Kaşlarını şeytani bir tavırla diğerlerine doğru salladı.

Cade yüzünü buruşturarak, "Lütfen ayrıntıları anlatmayın," dedi. Kendi payını ekledi. "Audrey benim çocukluk arkadaşım ve onun azgın hormonları hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Kıskandın mı?" Reese sırtarak söyledi. Diğer tarafındaki Griffin'i dürttü. "Var mısın, dostum?"

"Hm?" Griffin telefonundan başını kaldırıp Kip'in mesajına kaşlarını çatarak baktı. İki basit kelimeden oluşuyordu. *Şans yok*. Hepsine lanet olsun. "Ben varım." Dikkatini tekrar kart oyununa verdi.

Logan bahsini koydu ve Griffin'e bir kaşını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Aile meseleleri işte," dedi Griffin suratını ekşiterek ve içki masasına uzanıp konyak şişesini kaptı. Diğerleri viskiyi tercih ediyordu ama o biraz daha yumuşak bir şey seviyordu. Bardağa dökmekle uğraşmadı, sadece şişeyi açtı, döndürdü ve bir yudum aldı.

Şimdi Logan'ın iki kaşı da havaya kalkmıştı. "Eminim ki," diye başladı Logan, "'sadece' aile sorunları diye bir şey yoktur. En azından benim tecrübelerime göre. Para mı istiyorlar?"

"Keşke." Eğer ailesine birkaç milyon dolar verip bunu unutturabilseydi, bunu yapardı. Griffin konyağı tekrar yudumladı. Belki de viski içmeyi tercih etmeliydi.

Reese masadaki kartları dağıtmaya başladı. "Hunter bu gece hangi cehennemde?"

Logan omuz silkerek, "Gretchen yolda olduğunu söyledi," dedi. "Sanırım trafiğe takıldı."

Jonathan masadan kartlarını aldı ve Griffin'e meraklı bir bakış attı. "Saha ziyareti konusunda gergin misin?"

"Saha ziyareti mi?"

"Sponsor olduğumuz kazı. İspanya mı?" Jonathan, Griffin'in unutmuş olmasına şaşırılmış görünüyordu. "Gelecek hafta gidip işlerin nasıl ilerlediğine bakmamız gerekiyor. Umut verici bir sikke zulası bulduklarını biliyorsun."

"Lanet olsun." Unutmuştu. "Gidemem. Kraliyet düğününde olmalıyım."

Bütün erkekler sempatik bir şekilde inledi. Reese, "Tanrım, bu şimdiye kadarki en büyük kırbaçlama gibi görünüyor," dedi.

Griffin de aynı fikirdeydi.

Jonathan kaşlarını çatıyordu. "Beni ekiyor musun, dostum? Ama ben-" Merdivenlerin tepesindeki kapı açıldı ve beş adam da döndü, konuşma unutuldu.

Hunter ağır bir ceket giymiş, atkı takmış ve elinde bir kutu selpakla merdivenlerin başında belirdi. Burnu kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Yüzündeki yara izleri morarmıştı. Hapşırdı.

Hunter merdivenlerden inerken kız arkadaşı Gretchen arkasından yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Biraz daha soğuk algınlığı ilacı ister misin, bebeğim?"

Hasta olan oymuş gibi görünüyordu. Canlı kızıl saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, bol bir kazak ve yoga pantolonu giymişti. Sokakta yanından geçseydi, Griffin onun evsiz olup olmadığını sorgulardı. Hunter'ın ona aşık olduğuna hâlâ inanamıyordu. Çok kaba görünüyordu.

Hunter, "İyiyim," dedi ama sesi pek kendisi gibi çıkmıyordu. Sesi hırıltılı ve kırıktı.

Gretchen alaycı bir tavrıyla, "Oh, belli ki," dedi. Onun peşinden merdivenlerin dibine kadar yürüdü ve ceketini çekiştirerek eşarbını çözmeye başladı. "Merhaba çocuklar, geciktiğimiz için üzgünüm."

Griffin kartlarına doğru homurdandı. Bu, Hunter'ın geveze kız arkadaşını "sözde" özel toplantılarından birine ilk getirişi değildi ve her seferinde Griffin'in canını sıkıyordu. "Gerçekten mi Hunter? Onsuz gelemeyebilir miydin?"

Gretchen, Hunter'ın ceketine uzanıp çıkarmasına yardım ederken Griffin'e parmağıyla işaret etti. "O çok hasta, pislik. Ona yatakta kalmasını söyledim ama yapmadı, ben de onunla geldim. Sen de sineye çekebilirsin."

"Çok hoş," diye mırıldandı Griffin. "Tam da gecenin ihtiyacı olan şey, ziyaretçi bir cadaloz."

"O benim baldızım," diye mırıldandı Reese ona. "Eve döndüğümde bunu duymadan önce çeneni kapatabilir misin?"

Griffin Reese'e buz gibi bir bakış attı. "Sen de mi? 'Gizli topluluk' kavramının gizli olmasıyla sorunu olan tek kişi ben miyim?"

Jonathan masanın üzerinden ona sempatik bir gülümseme attı ama Griffin onun konuşmadığını fark etti. Korkak.

"Hey, biliyorum," dedi Gretchen, Hunter'ı masadaki tek boş sandalyeye oturturken Griffin'e masum bir bakış attı. "Neden 'Shut the Hell Up'tan bir yudum daha alıp adamımla ilgilenmeme izin vermiyorsun?"

Asalet Griffin'in cevap vermesine izin vermedi. Ona en iyi soğuk aristokrat bakışını atmakla yetindi. Bu Gretchen için boşa gitmiş gibi görünüyordu.

Hunter'ın üzerine titriyordu ve yaralı adam da ona izin veriyordu. Utanç verici. Gretchen Hunter'ın kıyafetlerinin durumundan memnun kaldığında arkasını döndü ve onun kucağına oturdu. "Peki, ne oynuyoruz?"

Griffin ona baktı ve birinin onun küstahlığını düzeltmesini bekledi.

"Hold 'Em," diye gönüllü oldu Cade, her zamanki yalakalığı ile.

"Harika," dedi Gretchen ve Hunter'ın fişlerini kaparak kucağında kıpırdandı. "Hunter'ın oynamasına yardım edeceğim."

"Ne yani, elleri de mi hasta?" Jonathan sordu, sesinde kuru bir mizah vardı.

Gretchen ona şakacı bir parmak salladı ve Hunter sadece kollarını onun beline doladı, burnunu bir selpakla silerken çirkin yüzünde memnun bir ifade vardı. Gretchen'ı seviyor gibi görünüyordu.

Hain.

Derneklerinin başkanı Logan bile Gretchen'ı masalarında görmekten hoşnutsuz görünmüyordu. Elbette, gizli Kardeşliklerinin tek bir detayını bile ifşa etmeyeceğine söz verdiği bir gizlilik anlaşması imzalamıştı, ama bu işin prensibiydi, değil mi?

Logan bir puro yakarak, "Bu hafta profesyonel tartışmaları atlayacağız," dedi.

Düşündüm. Kendini biraz iş konuşmasına kaptırmayı dört gözle bekliyordu. Şu anda her şey ona karşı gibi görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi.

İlk kartlar dağıtılırken, Cade'in teklifiyle eşleştirmek için kendi miktarını koydu. Gretchen çipleri öne iterek, "Miktarınızı göreceğim," dedi. "Ve Griffin'in kışındaki o devasa sopayı kaldır."

Griffin kartlarını yere attı. "Oh, hadi ama. Bu çok saçma."

"Çocuklar, çocuklar," dedi Reese. "Sakinleşelim."

"Bunu o başlattı," dedi Gretchen somurtarak. "Onun o sümüklü aksanı yüzünden."

Söylediği her şey on kat daha aptalca geliyor."

Griffin nefret dolu kadına ters ters baktı. "Eğer beğenmediyseniz, gitmekte özgürsünüz. İlk etapta sizi buraya davet eden birini hatırlamıyorum."

Hunter sadece Gretchen'ın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve Griffin'e başını hafifçe sallayarak kavga çıkarmaması konusunda onu uyardı. Yüce Tanrım. Bir adam aşık olmuş ve birdenbire kadınının onu ezip geçmesine izin vermişti. Griffin bunun kendi başına gelmesine asla izin vermeyeceğine yemin etti.

Cade kartlarının üstünden Griff'e baktı. "Sen iyi misin? Bu gece alışılmadık derecede huysuz görünüyorsun."

Griffin yüzünü ovuşturdu. "Çok zor zamanlar geçiriyorum, sorduğun için teşekkürler."

Logan homurdanarak bunu onayladı.

"Sorun nedir?" Jonathan bilmek istedi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yedek asistanınız yoksa olmaz," dedi Griffin. Konsantre olamayarak elindeki kartları yere bıraktı. "Asistanım hasta ve en az bir hafta daha seyahat edemeyecek ve ben de Bellissime'a uçuyorum. Yarın gece kuzen Alexandra'nın düğünü olacak sirk için."

Gretchen'in nefesi kesildi. "Vay anasını. Bellissime Prensesi Alexandra senin *kuzenin* mi?" Kendini yelpazeledi, heyecanlı görünüyordu. "Bu, o hödük tavrını açıklıyor! Sen kraliyet ailesinden misin?"

Gözlerini ona dikti. Amerika'da hiçbir zaman unvanını kimsenin üzerinde tutmaya çalışmazdı, onlara kendilerini aşağı hissettirmek için, ama şu anda

şiddetle cezbedildi. "Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Bu düşün büyük bir olay!" Gretchen haykırdı. "Senin de gidiyor olman çok güzel."

"Griffin'in de muhtemelen Hunter kadar antisosyal olması dışında," diye onayladı Jonathan başını sallayarak. Griffin'e bir bakış attı. "Ve bu diğer projelere engel oluyor."

Lanet olsun. Griffin o kazıyı kaçırdığı için haftalarca üzülecekti. Bunu biliyordu. Elbette daha sonra gidip kontrol edecekti ama bu, araziye ilk kez gezmekle ve olaylar gelişirken orada bulunmakla aynı şey değildi.

Griffin, "Gitmek isteyip istemediğim bile önemli değil," dedi. "Ki kesinlikle katılmak istemiyorum. Ama eğer bir yardımcım olmazsa, annemin personeline güvenmek zorunda kalacağım." Bu düşünce yakasını boğucu bir şekilde sıktı ve hem yakasını hem de kravatını çekiştirdi. "Yani bir asistana ihtiyacım var."

Bütün erkekler sempati içinde inledi.

"Ne var? Ne oldu?" Gretchen merakla sordu.

"Annesi biraz ..." Cade söze başladı, belli ki en iyi kelimeyi bulmaya çalışıyordu.

Hunter sonunda konuşarak, "Tatsız," dedi.

"Griffin'in kışındaki dal mı? Ekselansları Sybilla-Louise için koca bir kızılağaç," dedi Jonathan.

Gretchen'in gözleri büyüdü. "Vay anasını."

"Bu güzel hatırlatma için teşekkür ederim beyler," dedi Griffin kırılmış bir tonda. "Çok minnettarım. Gerçekten." Konyağını tekrar yudumladı. Görgü kurallarının canı cehenneme; alkolün yakıcılığına ihtiyacı vardı ve buna bir an önce ihtiyacı vardı.

"Şey," dedi Gretchen tatlı bir sesle. "Hunter'ın ofisinde fazladan bir asistanı var. Eminim onu ödünç almana izin verecektir. Zaten şu anda hasta ve içeri girmiyor."

Hunter öksürük krizine girdi. Bir elini kaldırdı ve Gretchen onu beline doğru çekti, o sakarin gülümseme yüzünü hiç terk etmedi.

Griffin ona kısıp gözlerle baktı. Neden birdenbire yardımcı olmaya çalışıyordu ki? Masanın karşısında birbirlerine yaptıkları tıslamalardan sonra? "Öyle mi?"

Gretchen başını salladı, öksürüp kesik kesik solurken Hunter'ın kollarına tutundu. Adamın sesi acımasızca hasta gibi geliyordu. "O çok tatlı biri. Çalışkan. Fazla mesai teklif edilirse kısa sürede seyahat edeceğinden eminim."

"Bellissime'deyken benim için çok yoğun bir programı yürütebilecek birine ihtiyacım olacak. Yapmam gereken birçok yüksek profilli iş var. katılın."

"Eminim bu bir sorun olmayacaktır. Maylee çok ... görev odaklıdır. Ve çok fazla not alır."

Griffin bunu düşündü. Hunter'a baktı. "Onu birkaç haftalığına ödünç alsam sorun olmaz değil mi?"

"Tanrım, hayır," dedi öksürükler arasında.

Gretchen ona dirsek attı. "O hasta ve yatak istirahatine ihtiyacı var. Şimdi," dedi. "Yani zaten çalışmaması gerekiyor. Yardıma ihtiyacı olursa bana güvenebilir."

Griffin Gretchen'ın darmadağınık görüntüsüne baktı. "Oldukça."

Ama gülümsemesi daha da genişledi. "Onu aramamı ister misin?"

Bunu düşündü. Gretchen'a tam olarak güvenmiyordu ama Hunter verimsiz çalışanlara müsamaha göstermezdi. Adamın evinin nasıl yönetildiğini görmüştü. Ve dürüst olmak gerekirse, seçenekleri azalmıştı. "Bu gece Kip'i tekrar kontrol edeceğim ve onun hizmetine ihtiyacım olursa sana haber vereceğim."

"Elbette," dedi Gretchen yumuşak bir sesle. "Bana haber ver yeter. Duymak için sabırsızlanıyorum."

Gretchen Maylee'nin durumu hakkında diken üstündeydi. Kıpırdanıyor ve her ihtimale karşı Hunter'ın telefonunu birkaç dakikada bir düzinelerce kez kontrol ediyordu. Poker partisi biraz erken bitmişti, çünkü ortada Gretchen oradayken konuşulması gereken bir iş vardı ve Hunter'ın öksürüğü hepsinin dikkatini dağıttı.

Hunter ve Gretchen eve döndükten bir saat sonra Griffin Hunter'a bir mesaj attı.

Görünüşe göre asistanına ihtiyacım var. Sanırım benimle saat 18:00'de pasaportu ve taşıyabileceği kadar resmi iş kıyafetiyle havaalanına gidip çalışmaya hazır olacak mı? Ona normalde ödediğinizin iki katını öderim.

Gretchen, Hunter'ı yatağa yatırırken telefonu elinden kaptı, ekranı okudu ve neşeyle kıkırdadı. "Aman Tanrım, bu *çok* iyi olacak. Keşke orada olabilseydim de onu gönderdiğinde yüzünü görebilseydim. Maylee."

Hunter öksürükler arasında yüzünü buruşturdu. "Eve döndüğünde beni öldürecek Gretchen. Görgü kuralları konusunda berbat olduğunu biliyorsun ve Griff'in de bu konuda çok titiz olduğunu biliyorsun."

Gretchen, "Maylee görgü kuralları konusunda berbattan da *beter*," diye onayladı. "Ama arkadaş canlısı ve çok tatlı. Mükemmel bir durum olacak, çünkü her şeyde çok kötü olacak ve zavallı kız hakkında kötü bir söz söyleyemeyecek kadar iyi olacak. O zaman da ona yapışıp kalacak."

"Seni sevdiğim için şanslısın," dedi. "Çünkü aksi takdirde seni onun gazabından kurtaramazdım."

Hınzırca sırıttı. "Peki onu arayabilir miyim? Arayabilir miyim? Lütfen?" Hapşırdı ve ona bir el salladı. "Dönerken bana biraz daha ilaç getir." Gretchen yine büyük bir zevkle kıkırdadı.

Maylee Meriweather küçük televizyonunda *Duck Dynasty* dizisinin bir bölümünü izliyor, patlamış mısır yiyor ve evini özliyordu. telefon çaldı. Aile üyelerinin tuhaf saatlerde araması alışılmadık bir durum değildi, çünkü ailesi böyleydi. "Alo?"

"Maylee? Ben Gretchen Petty."

Elindeki patlamış mısır kasesini bir kenara bıraktı ve parmaklarını temizlemek için yaladı. "Oh! Merhaba, Bayan Gretchen. Nasılsınız?" Korku karnını kemiriyordu. Eğer Patronun kız arkadaşı hafta içi bir gece saat dokuzdan sonra onu arıyordu, bu hiç iyi değildi. Belki de Bay Hunter'ın artık ona katlanamadığını ve onu işten çıkardığını söylemek için arıyordu. Buna şaşırırmazdı; Bay Hunter çok çabalamasına rağmen ondan hiç memnun olmamıştı. Bazı şeyleri unutuyordu.

"Harika. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim!" *Çamura batmış bir domuz gibi doğru* söylemedi çünkü bunu *bir* keresinde Bayan Gretchen'a söylemişti ve gözleri neredeyse o güzel kafasından fırlayacaktı. Öğrendiğine göre, büyük şehirde böyle şeyler söylenmiyordu. Bu yüzden New York'ta çalıştığı süre uzadıkça, konuşmasını geliştirmek için daha çok çalıştı. Artık "şalgam kamyonundan yeni inmiş" yerine "çoğunlukla taşralı" diyordu.

"Maylee, aramamın nedeni ..."

Maylee en kötüsünden korkarak gözlerini sıkıca kapattı.

"Hunter ve benim bir iyiliğe ihtiyacımız var. Pasaportunuz var mı?"

Maylee kaşlarını çattı. "Bu çok garip bir soru Bayan Gretchen, ama evet, biliyorum. Annem her şeye hazırlıklı olmanın en iyisi olduğunu söyler, bu yüzden buraya, büyük şehre gelmeden önce bir pasaport aldım." Bu pasaportla oldukça gurur duyuyordu. Memleketinde pek fazla insanın pasaportu yoktu. Memleketinde bırakın ülke dışına çıkmayı, eyalet dışına seyahat eden çok fazla insan yoktu.

"Oh, bu çok hoş," dedi Gretchen ve Maylee, Gretchen'in bir kahkahayı bastırıyordu. Bayan Gretchen çok mutlu bir insandı, her zaman gülümser ve gülerdi. Onu Bay Hunter'la birlikte görmek Maylee'yi mutlu ediyordu, kendisi de bir iki kahkaha atabilirdi.

"Benimle ilgili daha fazla evraka ihtiyacınız var mı? İş bulma kurumuna her şeyin kopyasını verdim ..." Sözlerini yarıda bıraktı. İnsanlar sizi işten çıkarırken daha fazla kimliğe ihtiyaç duyuyor muydu? Bir tırnağını ısırdı, perişan hissediyordu. Çok çabalamıştı, gerçekten çabalamıştı. Uzun çalışma saatlerinden ya da arayan insanların kendisine kaba davranmasından hiç şikayet etmedi. Sadece katlanmıştı. Ve yine de Bay için çalışmak için yeterince iyi değildi.

Hunter'dan şüpheleniyordu. Tek bir soru bile sormayacak cilalı birini istiyordu ve bu Maylee değildi. Ne yazık ki cila konusunda oldukça eksikti.

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Seni çok korkutuyorum, değil mi?"

"Bu görüşmeden sonra pantolonumu değiştirmem gerekebilir," diye itiraf etti Maylee küçük bir gülümsemeyle. "Ama sorun değil. Üstesinden gelebilirim. Ne var ne yok?"

"Arıyorum çünkü Hunter ve benim bir iyiliğe ihtiyacımız var. Hunter'ın bir arkadaşı hasta ve önemli bir seyahate çıkmak üzere olduğu için en kısa zamanda bir asistana ihtiyacı var."

"Oh?" Yani, bekle. . . kovulmuyor muydu? *Teşekkürler, İsa.*

"Evet. Adı Griffin Verdi. Adını duymuş muydunuz?"

"Gördüğümü söyleyemem Bayan Gretchen. Kulağa biraz Harry Potter karakteri gibi geliyor." Maylee Harry Potter kitaplarını çok severdi. Bir Hufflepuff olacağından oldukça emindi.

Gretchen bu kez yüksek sesle kıkırdadı. "Öyle biri değil. Aslında biraz hıyarın teki. Ama onunla bir seyahate çıkıp kişisel sekreteri olarak görev yaparsan sana iki katı ödeme yapmayı teklif etti. İşlerini yönetecek birine ihtiyacı var. randevular falan. Biraz dalgındır ve Hunter bana yardımcısı olmadan bir işe yaramayacağını söyledi."

Maylee "çifte zaman "ın büyüülü sözlerinden sonra dinlemeyi

bırakmıştı. Maylee, Goodwill tarafından döşenmiş, dolap büyüklüğündeki küçük dairesine baktı,

yere attığı ve yatağı olarak kullandığı şiltenin üzerinde bacak bacak üstüne attı. Bay Hunter'dan asla zam istemeyecek olsa da biraz daha para çok işine yarayacaktı. New Yorklular taşralılar hakkında ne düşünürse düşünsün, o bir dilenci değildi. "Yani o bir ahmak ve tatildeyken elinin tutulmasına mı ihtiyacı var? Sanırım bunu halledebilirim Bayan Gretchen."

"Özetle bu kadar," dedi Gretchen kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Duyduğumda bu iş için mükemmel olduğumu biliyordum. Gidebilir misin? Yarın onu havaalanında karşılamam gerekiyor." Maylee'ye birkaç ayrıntı verdi, Maylee de hızlıca yakındaki bir post-it'e yazdı, sonra da "İstersen sana her şeyi içeren bir e-posta gönderebilirim" dedi.

"Bu harika olur Bayan Gretchen. Beni istediğinize emin misiniz?"

"Hiç şüphem yok," dedi Gretchen. "Aradığını duyduğumda aklıma gelen ilk kişi sizdiniz."

"Gerçekten mi?" Maylee'nin kaşları çatıldı. "Neden?"

"Gençsin ve ailene bağlı değilsin, bu yüzden istediğin zaman gidebilirsin diye düşündüm. Haksız mıyım?"

"Evet."

"Tamam, harika. Griffin'e mesaj atıp haber veririm. Çok memnun olacak. Sadece normal iş kıyafetlerini yanına al."

Havaalanına taksiyle gitmesi gerekecekti. Aslında, hayır. Taksiler pahalıydı. Belki onun yerine metroya binebilirdi. O daha ucuzdu. "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim, Bayan Gretchen? İngiltere mi? İtalya mı?" Hep İtalya'yı görmek istemişti! Heyecan zihninde dönmeye başladı. Çifte zaman ve tatil mi? Buralarda Noel gibiydi. Hanımefendi. Gretchen onu düşündüğü için çok tatlıydı.

"Bellissime adında bir yer. İtalya ve Fransa sınırında çok küçük bir ülke. Monako'nun hemen yanında. Hiç duymuş muydunuz?"

"Um." Maylee bir an düşündü, sonra bir parça patlamış mısır alıp ağzına attı. Coğrafya onun güçlü yönlerinden biri değildi. "Şu değil mi? Kraliyet düğününün yapılacağı yer mi?" Çok fazla magazin gazetesi okumazdı ama manşetleri kaçırmak zordu. Güzel sarışın bir prenses Bir Avrupa ülkesi, yontulmuş bir çenesi, rüya gibi bir gülümsemesi olan ve pek çok kötü filmde rol alan Hollywood aktörü Luke Houston ile evleniyordu. "Çok tatlı."

"Oh, işte oraya gidiyorsun," dedi Gretchen. "Griffin düğüne davet edildi."

Bir parça patlamış mısırla boğuldu, hırıltılı nefes aldı. "Pardon?"
"Kraliyet düğünü," diye tekrarladı Gretchen. "Büyük bir parti. Bir sürü kendini beğenmiş fotoğraf çektiren pislikler."

Maylee öksürdü, patlamış mısır boğazının arkasına takılmıştı. "Oh. Oh merhamet," diye hırıldadı. Bayan Patlamış Mısır'ı sevmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu.

Gretchen. O kadar gerçekçiydi ki. "Ve yine, *beni* istediğinden emin misin? buna gitmek için?"

"İyi olacaksın," dedi Gretchen, sesinde ikna edici bir nota vardı. "Eğlenceli olacak. Sonrasında anlatacağın hikayeleri bir düşün! Ve sakın unutma,

Çifte zaman. Tek yapman gereken Griffin'in bir yerlere zamanında gittiğinden emin olmak ve telefonlarına bakmak. Çok kolay olacak."

Ve Bayan Gretchen bunu yapmasını mı istemişti? Maylee bu düşünce karşısında gülümsedi. "Bay Griffin'e söyle, kendine bir asistan bulmuş."

"Mükemmel!" Gretchen'in sesi son derece mutlu geliyordu. "Sana tüm detayları içeren bir e-posta göndereceğim. Teşekkürler, Maylee. Sen en iyisisin!"

Telefonu kapattılar ve Maylee hemen bacaklarını açarak Küçük dairesini geçip kurduğu eski püskü masaüstü bilgisayara baktı. Henüz bir dizüstü bilgisayara parası yetmemişti ve birisi ona sokağın köşesindeki gürültülü de olsa harika bir bilgisayardı. Bilgisayarı açıp çalışmasını bekledi, sonra yerel bir hotspot'a girdi ve Bellissime hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için internette gezinmeye başladı.

Bellissime hakkındaki Wikipedia sayfası büyüleyiciydi.

Avrupa'nın en eski anayasal monarşilerinden biri olan Bellissime, doğuda İtalya, batıda Fransa ve kuzeyde İsviçre ile sınırlanan küçük bir dağlık ülkedir. Alpler'in içine sıkışmış olan ülkenin resmi dili Fransızca, ancak monarşinin Orta Çağ'dan beri İngiliz bağlantıları olduğu için İngilizce yaygın olarak konuşulmaktadır. Bellissime üç şeyle tanınır: monarşisi, çikolatası ve ülkenin küçüklüğü. Sadece Monako ve Vatikan daha küçüktür.

Alpler'de küçük bir dağ ülkesinde kraliyet düğünü yapan bir prenses mi? Ve o da gitmek zorunda mı? Ve ona ikramiye mi ödenecekti?

Maylee rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdikledi.

İkinci Bölüm

"Lordamercy," diye nefes aldı Maylee, taşıma arabası pistte jete doğru ilerlerken. Çantalarını kucağında tutarak hokkabazlık yaptı.

"Neredeyse geldik Bayan Meriweather," dedi şoför ona.

"Bu oldukça küçük bir uçak, değil mi?" Çok büyük görünmüyordu. Ya da güvenli. New York'a giderken son derece büyük bir uçakta uçmuştu, enine üç sıra ve kim bilir kaç tane üst ve alt sırası vardı. Bu .

... aynı türden bir uçak olmadığı açıktı.

"Bu özel bir jet hanımefendi," dedi şoför, onun havaalanındaki her şeye verdiği tepkileri izlemekten büyük keyif alıyor gibi görünen yaşlı bir adam. "Bazıları diğerlerinden daha küçüktür. Bu daha büyük olanlardan biri."

Bu muydu? Ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Yani burada başka insanlar olmayacak.

Bu mu?"

"Hayır hanımefendi. Bay Verdi otobüsle uçmayacak." Yemin edebilirdi ki

Bu düşünce karşısında kendi kendine gülümsedi.

"Oh. Tamam." Şu anda kendini inanılmaz derecede yetersiz hissediyordu. Maylee valizini daha sıkı kavradı. Bu aniden biraz bunaltıcı gelmişti.

Çifte zaman, diye tekrarladı kendi kendine. *Çifte zaman*. Gretchen Maylee'nin bu iş için mükemmel olacağını düşünmüştü ve gerçekten de son dakikada onunla seyahat ederek Bay Griffin'e bir iyilik yapıyordu. Sadece bunu hatırlaması gerekiyordu.

Maylee'ye ihtiyacı vardı. Tam tersi değil. Başını yukarı kaldıran Maylee bu yolculuktan keyif alacağına karar verdi. Daha önce Amerika'dan hiç ayrılmamıştı ve bu hayatının macerası olacaktı.

Araba jetin önüne park etmiş ve kapıya tekerlekli bir merdiven yerleştirilmişti. En üstte bir uçuş görevlisi bekliyordu. Adam Maylee'nin Kollarından tuttuğu bavulun parlak kırmızı ekosesine ve sapını süsleyen kurdelelere biraz kaşlarını çattı. Kurdelelerden birine dokundu. "Bunları sabitlemeniz gerekiyor muydu, hanımefendi?"

"Oh, hayır," dedi neşeyle. "Bagaj alımında kaybolmasın diye."

"Özel jette bagaj alımı yok," dedi ona gülümseyerek. "Aksi takdirde, akıllıca bir fikir."

İltifatı için ona gülümsedi. "Bavulu taşıyabilirim, tatlım. O kadar merdiveni çıkmanıza gerek yok."

"Sorun değil. Bu benim işim."

"Çok tatlısın," dedi ve adam ona sırtıttı. Annesi ona her zaman balla sirkeden daha çok sinek yakalanabileceğini söylerdi, bu yüzden Maylee personele karşı her zaman dostça davranırdı. O da bir personeldi. Bunlar onun insanlarıydı. "Beni buraya getirdiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Sadece işimi yapıyorum, hanımefendi," dedi tekrar ve ona önündeki merdivenlerden çıkmasını işaret etti.

Maylee çantasını sıkıca kavradı, sırt çantasını omzuna attı ve bavulunu onun taşımasına izin verdi. Etekli takımıyla birlikte alçak topuklu mokasen ayakkabı giydiğine sevinmişti çünkü merdivenler oldukça dik görünüyordu. Normalde çoğu uçuşta uçağa binmek için inilen bir tünel rampası yok muydu? Bu bebek uçağın böyle bir şey için fazla küçük olduğunu düşündü.

Yakınlarda, başka bir uçuş görevlisi ona gülümsedi. Maylee'nin sahip olduğu her şeyden çok daha havalı görünen siyah ceketli bir takım elbise giyyordu. Onun

Sarı saçları zarif bir şekilde toplanmıştı ve Maylee'den daha fazla makyaj yapmıştı. Yine de çok güzel görünüyordu. "Hoş geldiniz. Bay Verdi içeride. Eşyalarınızı alabilir miyim?"

"Ah, bu çok hoş olurdu," dedi Maylee ve sırt çantasını silkti. "Teklif ettiğin için çok nazıksın. Ve aman Tanrım, çok güzelsiniz!" Yalan değildi, kadın düpedüz muhteşemdi.

Maylee'nin övgü dolu sözleri karşısında kıkırdadı ve çantayı ondan aldı. "Teşekkür ederim. Beni takip edin, size nereye oturabileceğinizi göstereyim."

Jetin içi, ekonomi sınıfında uçtuğu zamanlara hiç benzemiyordu. Sonra, uçağın en arkasındaydı ve yolculuk o kadar sarsıntılıydı ki New York'a kadar bir boğaya binmiş gibi hissetmişti. Türbülansa girmişlerdi ve bu ona o kadar kötü kabuslar yaşatmıştı ki, bir dahaki sefere uçuğunda kullanmak üzere, şu anda çantasında bulunan rahatlatıcılardan bir reçete almak için doktora gitmişti. Ayrıca orta koltukta oturuyordu ve tüm o korkunç uçuşu iki şişman iş adamının arasında sıkışmış bir şekilde geçirmişti.

Birinin orta koltuğa oturacağı düşüncesi onu çok rahatsız etti. Sanki yardım edebilmiş gibi!

Bu, tekrarlamak isteyeceği bir deneyim değildi. Bu sabah bavulunu hazırlarken aklından uçma korkusu geçiyordu ama *çifte zaman* her seferinde tartışmayı kazanıyordu. İlaçlarını almıştı.

O iyi olacak.

Gülümseyen uçuş görevlisi onu içeri aldı. "İlk uçuş Heathrow'a sekiz saat sürecek. Yakıt ikmali yaptıktan sonra doğruca Bellissime'a uçacağız."

"Sekiz saat mi? Lordamercy," dedi Maylee. "Bu kuzenim Bobbie Jo'nun ilk evliliğinden daha uzun sürdü."

Görevli kıkırdadı. "Biraz uzun ama ikinci uçuş sadece dört saat sürecek. Ve bu bir gecelik, yani uyuyabilirsiniz."

Maylee ona, "Uyuyamayacak kadar heyecanlanacağım," dedi. Sonra görevli kenara çekildi ve Maylee özel jete ilk kez gerçekten yakından bakma fırsatı buldu. "*Lordamercy*."

Bir filminden fırlamış gibiydi.

Yumuşak altın rengi aydınlatma kabini dolduruyordu; tavan, iç mekânı olduğundan çok daha büyük göstermek için tasarlanmış dekoratif bir deniz kabuğu deseniyle çizgiliydi. Burada gülünç derecede kalabalık -ve klostrofobi yaratan- baş üstü kompartımanları yoktu. Bunun yerine tavana daha fazla ışık yerleştirilmişti ve kabinin zeminini yumuşak, soluk desenli kahverengi güzel bir halı kaplıyordu. Kabinin içindeki birkaç koltuk çok büyüktü, tereyağlı deriden yapılmıştı ve her bir duvardan dışarıya doğru güzel bir masa çıkıntı yapıyordu; masanın bir kolunda, oturan kişinin istediği şeyi izleyebilmesi için dışarı çekilebilen düz ekran bir televizyon vardı. Maylee bu koltuklardan sekiz tane saydı ve arka tarafta özel bir oda olması gereken bir kapı daha vardı. Küçük vazolardaki çiçekler ana kabinlerdeki masaların her birini süslüyordu.

Burası onun dairesinden çok daha güzeldi. Lordamercy.

"Ne düşünüyorsunuz?" Uçuş görevlisi ona gülümsüyordu ve Maylee'nin şaşkınlığını açıkça görüyordu.

"Çok havalı. Uçtuğumuz yer burası mı?" Aman Tanrım, onlar ona bu jetle uçması için para mı ödüyorlardı? Sonra da Avrupa'ya mı gidecekti? Tanrım, nasıl bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Gülümsemesini de engelleyemiyordu.

Görevli güldü. "Evet, öyle. Bay Verdi arka odada ve şu anda rahatsız edilmek istemiyor." Başını kapalı odaya doğru eğdi.

Kapı. "Eşyalarınızı yere bırakın, ben de size banyonun yerini göstereyim. Sadece bir yer seç."

Maylee geniş kabinde yürüdü, arkalardan birini seçmeden önce elini her koltuğun ipeksi yumuşaklıktaki derisinde gezdirdi. Çalışanların nereye oturması gerektiğinden tam olarak emin değildi ama ön tarafta olmadığını tahmin ediyordu. Uçaktaki en zorlu yolculuk her zaman arka tarafta olurdu, değil mi? O halde patronun orada oturmak istemeyeceğinden emindi. Maylee bir koltuk seçti ve oturdu, sonra ellerini kucağında kavuşturdu.

"Bu normal bir uçuş gibi değil," dedi görevli. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Şimdi yanındaki koltukta duran çantasını okşadı. "Panik haplarım burada."

Görevli güldü ve ona sempatik bir bakış attı. "Uçmaktan korkuyor musunuz?" "Çarpma kısmından korkuyorum," diye itiraf etti Maylee.

"Çok fazla uçmadım ve kalbim kafası kesilmiş bir tavuk gibi hızlı hızlı atıyor." "Bir içki ister misin? Sana güzel bir kokteyl hazırlayabilirim."

Bir kokteyl? "Çok nazicsiniz."

Maylee'ye göz kırptı. "Mojito'ya ne dersin?"

Maylee hiç içmemişti. Güzel bir içkiyi nasıl kaçırabilirdi ki? "Bu çok hoş olur." Çantasını çıkardı. "Kimliğimi görmek ister misin?"

Görevli yine kıkırdadı. "Gerek yok. Bu özel bir uçuş. Eminim yeterince büyüksünüzdür."

"Yirmi dört yaşımdayım," diye itiraf etti Maylee. Yine de genellikle kartla geçiştirilirdi. Muhtemelen aptal bukleleri (onu genç gösteriyordu), çilli kalkık burnu (yardımcı olmuyordu) ve yuvarlak yanakları (kesinlikle yardımcı olmuyordu) yüzünden. Makyajsızken normalde bir genç kız gibi görünürdü.

Görevli, "Ben Megan," dedi ve aceleyle uzaklaştı, kalçaları o korkunç güzel takım elbise ceketinin içinde sallanıyordu. Maylee kendi polyester elbisesini düzeltti.

Sears'tan indirimde almıştı. Düğmeleri sahte bir dikişle yukarı doğru çıkıyordu ve ceket eteğe bağlıydı, böylece her şey arkadan fermuarlanıyordu. Biraz çuval gibi duruyordu ama indirimdeydi ve bundan daha fazlasını isteyemezdi. En kötü yerlerine çengelli iğneler takmış ve günü tamamlamıştı. Tabii ki, güvenlikten geçerken onları çıkarmak zorunda kalmıştı, bu yüzden şu anda biraz gevşekti.

İçkisini beklerken Maylee ellerini koltukların pürüzsüz derisinde gezdirdi ve ulaşabildiği düğmeleri kurcaladı. Bazıları

Bazıları havalandırma, bazıları aydınlatma içindi ve bir tanesi de görevliyi aramasını sağlıyordu (ki buna basmadı). Televizyon için bir kumanda, sandalyesinin yan tarafındaki bir cebe sıkıştırılmış kulaklıklar ve eğer isterse sadece onun için süslü küçük bir yastık ve uygun bir battaniye vardı. Etkileyiciydi. Kaldığı bazı motel odalarından bile daha güzeldi. Bir daire ararken kaldığı motelin tavanında su hasarı vardı ve banyoyu kattaki diğer herkesle paylaşmak zorunda kalmıştı.

Megan birkaç dakika sonra elinde içkisiyle döndü. "Al bakalım." İçinde çiğnenmiş yeşil yapraklı bir şeyler olan bir Sprite'a benziyordu. Tamam. Hayal ettiği kadar göz alıcı değildi.

Maylee bardağı aldı. "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim." Yudumladı ve Megan'a gülümsedi. "Harika." Aslında oldukça iyiydi. Koltuğuna yerleşirken içmeye devam etti.

Dakikalar geçtikçe kabin boş kalmaya devam etti. Maylee içkisini çabucak bitirmeye çalıştı, böylece onlar kalkmadan önce bitirebilecekti, ama öyle görünüyordu ki herhangi bir aceleleri yoktu. Sadece burada oturmuş Bay Verdi'yi bekliyorlardı. Maylee bardağından bir parça buz çıkardı ve çiğneyerek son mojitosunu da küpten emdi.

Megan sonunda geri döndü ve gülümseyerek Maylee'nin bardağını kaptı. Maylee itiraz edemedi bir tane daha doldurdu. Bunlardan bir tane daha içebilirdi. Bütün o naneyle birlikte oldukça lezzetliydi. Maylee yeni bir tane daha içmeye başladığında uçak pistte taksi yapmaya başlamıştı ve Maylee kalkıştan önce bitirmeye çalışarak bir dikişte içti. Bu sadece kibarlıktı, değil mi?

İkinci mojitoyu da içtiğinde kendini biraz çakırkeyif hissediyordu. Gülünç bir şey değildi, sadece biraz dalgın ve gevşekti. Muhtemelen onları çok hızlı içtiği içindi. Uçak tekrar durdu ve bekledi.

Maylee pencereden dışarı baktı. Gece gökyüzü ve pistteki ışıklar dışında hiçbir şey göremiyordu. Neden havalanmıyorlardı?

Görevli yine süzülerek geçti ve Maylee onu izlerken Megan uçağın arka tarafındaki kapıya gidip kapıyı çaldı. "Ne zaman isterseniz gitmeye hazırım, Bay Verdi." Cevap beklemeden Maylee'ye döndü ve gülümsedi. "Bir içki daha?"

"Oh, hayır," dedi Maylee. "Mümkün değil. Yine de teşekkür ederim."

Megan bardağı ondan aldı. "Devam edin ve kemerlerinizi bağlayın. Bay Verdi toplantısını bitirir bitirmez yola çıkacağız."

Maylee kemerini kurcaladı, beline oturttu ve sonra sıktı. Endişe midesini kemirmeye başlamıştı. Zengin Bay Verdi'yle buluşacaktı ve uçacaklardı; her ikisi de onu çok ama çok geriordu. İçkilerle de birleşince, kusacakmış gibi hissetmeye başladı.

İlaç zamanı.

Şişeyi çantasından çıkardı ve etiketine baktı, kaç tane alacağından emin değildi. Bir mi, iki mi? Yan tarafında ALKOLLE KARIŞTIRMAYIN yazan parlak sarı bir etiket vardı ama bunun için biraz geç kalmıştı, değil mi? Aceleyle ağzına bir tane attı ve kuru kuru yuttu.

Beş dakika sonra kendini iyi

hissetti. Çok, çok iyi.

Yumuşak.

Hepsi süzülüyor ve harika.

Mmmm.

Hoş bir bulanıklık içinde Megan'ın kabinin en ucunda kemerini bağlayışını izledi ve ikisi de Bay Verdi'nin ortaya çıkmasını beklediler. Maylee gözlerini yavaşça kırptı ve bu oldukça eğlenceliydi, bu yüzden tekrar kırptı ve kirpiklerinin inişini izledi.

Vay canına. Kirpiklerin bu kadar ilginç olduğunu kim bilebilirdi?

"Bir dakika daha sürebilir," dedi Megan ona. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Maylee ona gülümsedi ve başparmağıyla onayladı. Biri ne kadar iyi hissettiğini anlatmaya yetmiyordu, bu yüzden diğerini de havaya kaldırdı. "Ben harikayım. Çok, çok harikayım."

Ve başparmağını kadına doğru salladı.

Görevlinin yüzündeki gülümseme samimiyetinden biraz ödün verdi.

"Um.

Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Maylee bir an düşündü, alkol ve haplar düşünüldüğünde bu hiç de kolay bir iş değildi. Sonra, "Örgü örmek." dedi.

"Özür dilerim. Bunu anladığımı sanmıyorum."

Ellerini kırptı -biraz tavuk gibi, gerçekten- ve "Bunlar sıkıldı" dedi.

"Sıkıldınız mı?" Megan ona göz kırptı. Sertçe.

"Evet. Ve örgülerim de valizimde bağı." Maylee üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Muhtemelen yalnızdır." Ellerine baktı. "Eminim özlüyordur onları."

"Bavulun aslında hemen şurada," dedi Megan, yüzünde hâlâ o meraklı ifade vardı. "Onu almak ister misin?"

"Oh, bu harika olurdu." Ayağa kalktı ya da kalkmaya çalıştı. Hâlâ kemer takılıydı ve bu onu sandalyesine geri düşürdü. Maylee çılgınca kıkırdamak. "Oopsie daisy."

Megan hemen, "Senin için getirebilirim," dedi.

Maylee durgun bir gülümsemeyle, "Bu da çok iyi olur," dedi. "Yan cepte." Tanrım, özel uçaklar çok güzeldi. Maylee'nin hoşuna gitmişti. Buradaki herkesi çok seviyorum.

Bir an sonra Megan ona örgüyü uzattı ve o da boğazından mutlu bir ses çıkardı. Çok mükemmeldi. Artık Bellissime'a kadar örgü örebilirdi. Belki yeni patronu için bir şapka örerd. Buna bayılmaz mıydı? "Herkes şapkaları sever," diye mırıldandı kendi kendine ve örmeye başladı.

Jonathan telefonda Griffin'e, "Eğer erken ayrılma şansın olursa," dedi, "İspanya'ya gelmelisin. Bir bölgede bazı ilginç çanak çömlek parçaları buldular ve kazmak istedikleri birkaç yeni alan var, ancak alınması gereken izinler ve finansman var, bu yüzden siz olmadan hiçbir şey gerçekten ilerleyemez."

Lanet olsun. Gerçekten orada olmak istiyordu. Zamanlama daha kötü olamazdı. "Sadece birkaç hafta beklemek zorunda kalacağım. Korkarım tüm aileme hakaret etmek ve tacı gücendirmek dışında erken ayrılmamın bir yolu yok."

"Seni kıskanmıyorum," dedi Jonathan. "Bak ne diyeceğim. Ben yükleyeceğim"

Fotoğraflar bu gece geç saatlerde internette olacak ve burada ne gördüğüme dair bir fikir edinebilirsiniz. Bence beğeneceksiniz. Kanal sistemi inanılmaz derecede etkileyici. Bataklık zeminin kazı yapmayı zorlaştırdığı söylendi ama bence sadece daha da umut verici hale getiriyor."

"Ve bunun sadece Tarış değil Atlantis olduğundan emin miyiz?"

"Bilmiyorum. Projenin başındaki Doktor DeWitt önemli bir şey bulduğunu söylüyor ama siz bağışçı olduğunuz için siz burada olmadan bunu açıklamayacak."

Griffin, yapmaması gerektiğini bilse de, bundan küçük bir zevk duydu. Jonathan onun en iyi arkadaşlarından biriydi ve güvenilirirdi ama bu proje Griffin'in bebeğiydi. "Anlıyorum. Dediğim gibi, birkaç gün beklemesi gerekecek haftalar."

"Cadiz, Bellissime'den o kadar da uzak değil, değil mi? Bir uçağa atlayıp aynı gün bir uçuş yapamaz mısınız?"

"Bu tür etkinliklerde hiç kraliyet programı görmediniz, değil mi?" Griffin sert bir şekilde sordu.

"Tanrım hayır."

"Kendime bir saat ayırabilirsem şanslıyım."

"Siktir, kulağa berbat geliyor."

Öyleydi. Griffin'in kendi başınayken en az telaşı tercih etmesinin ve mümkün olduğunca kendi başına kalmayı tercih etmesinin nedeni buydu. Annesinin kırk altı personeline karşılık bir asistanla 'idare etmesinin' nedeni de buydu.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Görevli, "Ne zaman isterseniz gitmeye hazırız Bay Verdi," dedi.

Griffin bunu duymazdan geldi ve Jonathan'la birkaç dakika daha konuşmaya devam etti. Arkadaşı, Jonathan'ın evinin içinde dolaştığı için onu çok kıskanıyordu.

Griffin ise önümüzdeki birkaç hafta boyunca İspanya'nın bataklıklarında nişastalı takım elbiseler giymek, bebekleri öpmek ve günde sekiz yüz kez fotoğraf çekmek zorunda kaldı.

Reese, Vikont Montagne Verdi olmalıydı, Griffin değil. Reese insanları severdi. Griffin onlara zar zor tahammül edebiliyordu.

Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyince Griffin Jonathan'la yaptığı görüşmeyi sonlandırdı, dizüstü bilgisayarını kaldırdı ve özel odasından çıktı. Uçağın en ucundaki görevliye başıyla selam verdi ve yüzünü ovuşturarak koltuğuna oturdu. Bunu, bir diş çektmeyi ya da belki bir vazektomiye dört gözle beklediği kadar dört gözle bekliyordu. Kolonoskopi mi? Bir hafta sürecek bir kraliyet düğününden daha az acı verici olabilecek korkunç şeylerin listesini düşündü.

Emniyet kemerini bağladı, gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve uçak ileri doğru taksi yapmaya başladı. Uçak havaya yükselirken Griffin gözlerini kapalı tutup rahatladı, motorların gürültüsü her şeyi bastırıyordu ama kendi düşünceleri. Sonunda motorların sesi azaldı ve Griffin yeni bir sesin farkına vardı.

Tıkıyorum.

Kaşlarını çattı ve uçuş görevlisinin sandalyesine doğru eğildiğini görmek için tam zamanında gözlerini açtı. "Size bir şey ikram edebilir miyim, Bay Verdi?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Kadın başını sallayıp gözden kayboldu ve tıkırtılar yeniden başladı. Soluna baktı. Hiçbir şey yoktu. Arkasına baktı.

Ve durakladı.

Bu da ne?

Arkasında bir kadın vardı. Sarışın. Ve örgü örüyordu. Bu garipti.

Bu Hunter'ın asistanı olmalıydı. Gretchen dün gece ona mesaj atmış ve uçağında onunla buluşması için onu göndereceğini söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, kendi mutsuzluğuna o kadar dalmıştı ki, bunu pek düşünmemişti bile. Sadece icabına bakılmıştı.

Ama bu? Bu onu duraklattı.

Bu kadın tam bir karmaşaydı. Saçları beyaz-sarışından dağınık bir yığındı.

Tirbuşon bukleler başını kıvrırcık bir çember gibi sarıyor, ince omuzlarını zar zor okşuyordu. Hafif bronzlaşmış, burnunda ve yanaklarında bir tutam çil vardı. Yüzü yuvarlaktı ve inanılmaz derecede genç görünüyordu ... örgü hariç. Ve üzerinde o güne kadar gördüğü en içtenlikle berbat, çirkin takım elbise vardı. Küçük bedeninden şekilsiz bir çuval gibi sarkıyordu ve o parlak kumaşın polyester olduğundan oldukça emindi. Yüce Tanrım.

Yetkin birini istemişti. Tecrübeli. Gretchen, Hunter'ın asistanının bunların hepsine sahip olduğuna dair onu temin etmişti.

Gretchen.

Geri döndüğünde onu öldürecekti.

"Sen de kimsin?" Griffin yabancı kadına öfkeyle bağırdı. Bu ifadeye istediği *lanet olası cehennemi* ekleyemeyecek kadar kibardı. Bu bir hata olmalıydı.

Yavaşça göz kırptı. İki kez. Sanki bunu yapmak zormuş gibi. Uzun, beyaz-sarı kirpikleri gözlerini süzüyordu ve bakışlarında tuhaf bir şey vardı. Gözleri son derece karanlıktı.

"Merhaba," dedi boğuk bir Güneyli ses tonuyla, o kadar kalındı ki içten içe ürpermesine neden oldu. Küçük elleri örgüyü kucağına bıraktı ve bir tanesini ona doğru uzattı. "Ben Maylee Meriweather. Maylee, May Ninem ve Pepaw Lee'den sonra geliyor."

Sadece baktı. "Lütfen bana 'Nana' ve 'Pepaw' kelimelerinin ağzından çıkmadığını söyle."

Başını eğdi ve tekrar yavaşça gözlerini kırıştırdı. Sonra kıkırdadı, sesi müzikal, tatlı ve gençti. "Siz Bay Gryffindor olmalısınız."

"Griffin," diye homurdandı. Kabinin ön tarafında, uçuş görevlisinin kahkahasını bastırıldığını duydu ve ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Sanırım ben bir Hufflepuff olurum," dedi, sesi oldukça ciddiydi. "En mutlu olanlar onlar gibi görünüyor. Oldukça evcimen, Hufflepuff."

Bir süre daha ona baktıktan sonra uçuş görevlisine baktı. "Sarhoş mu?"

Görevlinin gözleri büyüdü. "Ona sadece iki içki verdim, efendim."

"Kulağa iki fazla gibi geliyor," diye mırıldandı. Baykuşa benzeyen gözlerini kendisine kırıştıran vahşi saçlı sarışına döndü. "Sen sarhoş musun?"

"Hayır efendim," diye nefes aldı. "Ben Maylee. Maylee, May Ninem ve Pepaw'dan sonra-"

"Evet, evet," diye araya girdi. "Bana zaten söyledin. Ve belli ki sarhoşsun. Ya öyle ya da aptalın tekisin. Hunter seni neden gönderdi?"

"Çifte zaman," dedi ve ona ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi. "Sen dürtülüyorsun ve ben çok para kazanıyorum ve tüm o güzel yerlere süslü bir gezi yapıyorum.

Avrupa'nın bazı bölgelerinde."

Tanrım, konuştukça aksanı daha da kötüleşiyordu. Her şey vardı. Ağzından iğrenç tınılar çıkıyordu. "Dürtüldün mü?" Gretchen'i gerçekten öldürecekti.

"Yesiree," diye nefes aldı Maylee. "Asistanın kalmadı ve bu yüzden Bayan Gretchen beni arayıp Bay Gryffindor'a bakıp bakamayacağımı sordu. Ben de kesinlikle bakabileceğimi söyledim. Nasıl oluyor da sesiniz İngiliz gibi çıkıyor Bay Gryffindor? Bellissime'den geldiğinizi sanıyordum."

"Griffin," diye düzeltti yine sertçe. "Ve orada İngilizce konuşuyoruz. Ben de yetişme yıllarımda İngiltere'de yaşadım."

"Ah," dedi ve sonra yakınına eğildi. "Hogwarts, değil mi?"

Lanet olsun. İki yaşında bir çocukla sohbet etmek gibiydi. Çok taşralı iki yaşında bir çocukla. Telefonunu çıkardı ve öfkeyle mesaj atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Maylee sordu, bu ses tonu onu daha da sinirlendiriyordu. "Hunter'a kız arkadaşından ne kadar nefret ettiğimi bildirmek için mesaj atıyorum."

Griffin tersledi. "Bu yolculukta kesinlikle benim asistanım olamazsın. Bu, incelik ve sıkı bir programı sürdürme becerisi gerektiren bir iş-"

"Bunların hepsini yapabilirim-"

"-ve görgü!" Griffin havladı. "Bu yaptığın affedilemez ve son derece saçma ve benim asistanım olmayacaksın."

"Değil miyim?" İki kelime yumuşak ve titrekti.

Ona bir kez daha öfkeli bir bakış fırlattı. "Sakın-"

Ama artık çok geçti. Korkunç yaratık büyük, gürültülü hıçkırıklara boğuldu.

Üçüncü Bölüm

Griffin, itidalli olmaya önem veren ve duygusal gösterileri kötü bir davranış olarak gören bir ailede büyümüştü. Ağlamak mı? Hiç olmamıştı, babası öldüğünde bile. Soylular arasında böyle şeyler yapılmazdı, şimdi bile. Ve Griffin'in normalde insanlarla arası pek iyi olmadığından, ağlayan bir kadınla ne yapacağını gerçekten ama gerçekten bilmiyordu.

Bu yolculuk kötüden daha kötüye doğru hızla ilerliyordu.

Griffin arkasında oturan hıçkırarak ağlayan genç kadına baktı. Kadın yüksek sesle hüngür hüngür ağlıyor, genç yüzü benek benek kızarıyor, beyaz-sarı bukleleri bir kokteyl peçetesiyle yüzünü silerken zıplıyordu.

"Ağlamayı kes," diye emretti Griffin.

O sadece daha çok ağladı.

Bu çok saçmaydı. Kendisine yardım edip edemeyeceğini görmek için uçuş görevlisine baktı ama kadın gözlerini kaçırıyordu, ağzında sitem dolu bir onaylamama çizgisi vardı. Çok hoş. Görünüşe göre personeli bile onun tarafında değildi.

Griffin iç çekerek asistanı olan korkunç yaratığa baktı. "Ağlamayı kesmen için ne gerekiyor?"

Yüksek sesle burnunu çekti.

"Sarılmaya ihtiyacım var." "Neye?"

Kollarını uzattı. "Sana sarılmayacağım."

Daha çok ağlamaya başladı.

Griffin'in çenesi o kadar sert sıkıldı ki azı dişlerinin sıyrıldığını duydu. Bu saçmalığın da ötesindeydi. "Ağlamayı kes," dedi tekrar.

"Benden hoşlanmıyorsun," diye hüngür hüngür ağladı.

Hayır, istemiyorum, demek istedi ama daha fazla gözyaşı görmek istemiyordu. Bunun yerine manipülasyonu denemeye karar verdi. "Ağlamayı kesersen yaparım."

"Tamam," dedi ve yüksek sesle burnunu çekti.

İşe yaradı mı? Gerçekten mi? Düşündüğünden daha kolay olmuştu. Griffin ona sertçe başını salladı ve sandalyesine geri döndü. O verecekti Kendini toparlamak için biraz zaman yaratacak ve sonra yakıt ikmali için Heathrow'da durur durmaz ondan kurtulmanın en iyi yolunu bulacaktı. Annesinden ya da ağabeyinden birkaç personel ödünç alması gerekecekti ve onların çalışan ekleme konusundaki sürekli tavsiyelerine katlanmak ve Amerika'ya döndüğünde önerileri neşeyle bir kenara atmak zorunda kalacaktı. Yaratık oturduğu yerden kalkıp muhtemelen tuvalete gidip temizlenirken göz ucuyla bile bakmadı. Hâlâ personel sorunlarını ve annesinin kendini beğenmiş bir tavırla böyle bir sorunla karşılaşacağı konusunda onu uyardığını ve kendi personelinden birini ayırmasının mümkün olmadığını çünkü-

Griffin'in üzerine bir gölge düştü.

Başını kaldırdı, tam da garip, tuhaf kadının kendini kucağına bırakması ve kollarını boynuna dolması için zamanında.

Şok içinde kaskatı kesildi.

Bu korkunç kadın gerçekten de kucağına tırmanmış ve kollarını boynuna dolamış mıydı? Buna katlanılamazdı. Her şeyden önce onun işverenydi ve bu hiç de uygun değildi. Ayrıca o bir kraliyet mensubuydu ve

Bu çağda bile hiç kimse kraliyet mensuplarına onların izni olmadan dokunamazdı. "Hanımefendi," dedi açıkça. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Sana sarılmaya ihtiyacım olduğunu söylemişim," diye mırıldandı. Ve onun sert duruşuna aldırmadan daha da sokuldu.

"Bırak beni."

Onu görmezden geldi.

Kendisine yardım etmesi için görevliyi aradı, ama o yerinden kaybolmuştu, şüphesiz pilotlarla birlikte kokpitte saklanıyordu. *Patlama.*

Griffin kapana kısılmıştı.

Parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak düşünmeye çalıştı. Kıvırcık sarı saç telleri burnuna yaklaştıkça burnunu gıdıkladı ve uygunsuz bir şekilde tahrik olduğunu hissetmeye başladı. Boynuna doladığı kolları yumuşacıktı, saçları güzel kokuyordu ve hafif kalçası adamın sikine baskı yapıyordu. Her kırmızı kanlı erkek böyle bir tepki verirdi, dedi kendi kendine.

Onu kucağından indirmek için bir sebep daha.

Bir an düşündü. Adı neydi? Nana mı? Millie? "Kalk kızım."

Küçük bir zevk iç çekişi yaptı ve başını onun boynuna daha da yaklaştırdı. "İstemiyorum." Dudakları onun boğazına doğru hareket etti ve

Griffin

Oturduğu yerde, sikinin sarhoş bir kadının dokunuşuna tepki vermeyi bırakmasını diliyordu.

"Adın neydi senin?"

"Maylee," diye nefes aldı ve yumuşak nefesi adamın tenini gıdıkladı. "Maylee Meriweather."

"Üzerimden kalkmanı istiyorum Maylee," dedi Griffin, garip duruma rağmen sakin ve dengeli ses tonuyla zihinsel olarak kendini alkışlayarak. "Bu uygun değil."

Başını kaldırdı, adamın çenesini kıl payı kaçırdı ve ona baktı. Bunu yaparken, kırmızı çerçeveli gözlerinin solgun yüzünde parıldayan parlak yeşil-kahverengi olduğunu fark etti. Kahretsin, polyester giyen küçük bir köylü için oldukça güzel gözlerdi bunlar.

Bu da onun işvereni olarak düşünmemesi gereken bir başka düşünceydi, diye hatırlattı kendine.

"Hâlâ benden kurtulacak mısın?" diye sordu ve eli adamın saçlarıyla oynamaya başladı, parmakları adamın boynunun dibiyile oynuyordu. Vücudunda uygunsuz bir ürperti.

Griffin o iri yeşil-kahverengi gözlere baktı. Onunla açık konuşmaya karar verdi. "Bu çok hassas bir iş-"

"Hassas şeylerle başa çıkmakta iyiyimdir."

Harika, şimdi zihni o küçük ellerin saçlarıyla oynadığını ve her türlü hassas şeye dokunduğunu düşünüyordu. Uygunsuz. Uygunsuz.

"Ama bu çok beceri gerektiren bir iş-" Oh, kahretsin, işte bu özellikle kötü bir kelime seçimiydi.

"Yeteneklerim var," dedi Maylee boğuk bir sesle, gözlerini ona dikerek. Göğsünün yan tarafı adamın göğsüne baskı yapıyordu ve o iğrenç takım elbisenin gösterdiğinden çok daha yuvarlaktı. "Dosyalama yapabilirim, mesaj alabilirim, yazabilirim ve çok iyi konuşurum."

Tam bu önemsiz beceri listesiyle alay edecekti ki, kadının söylediklerinin son kısmını yakaladı. "Ne? Yakıcı konuşmacı da neyin nesi?"

"Benim. Ben bir şifacıyım. Eğer kendini yakarsan, sadece ovalarım ve yanıkla konuşarak geçmesini sağlarım." Ve şimdi parmakları adamın boynundaki açıkta kalan deri çizgisini ovuyordu. Tanrı merhamet etsin.

"Bu kulağa çok saçma geliyor," dedi ve boğazını temizledi çünkü sesi olması gerektiği kadar ikna edici değildi. "Ve gerçekten kucağımdan inmeliisin. Bu çok ... uygunsuz." Sesi kendini beğenmiş bir ukala gibi çıkıyordu.

Maylee hülyalı bir sesle, "Yakıcı konuşmacılar gerçek," dedi. "Harika ellerimiz var. Sürtünmede harikayız. Bir dokunuşla her şeyin hararetini alabilirim."

Yüce Tanrım, vücudu buna tepki verdi. Ne söylediğinin farkında mıydı acaba? "Gerçekten kucağımdan inmелisin."

"Bana ihtiyacın var."

İnledi. Anatomisinin bazı kısımları onunla aynı fikirdeydi ve bu onu sadece ona değil, kendisine de öfkелendiriyordu.

Tekrar ona baktı. "Hâlâ benden kurtulacak mısın?"

Griffin, "Kendini üzerime attığına göre kesinlikle öyleyim," diye söze başladı ve tekrar kızın kalkık yüzüne baktı. Kızın derin gözlerinde onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Bir süre sonra bunun ne olduğunu anladı. Gözbebekleri devasa bir boyuta ulaşmıştı. Kaşlarını çattı ve kızın yüzünü tutarak gözlerinin içine baktı. Bu iki içkiden daha fazlasıydı. Cade'in Audrey'nin kız kardeşinin onun önünde aşırı doz aldığına dair anlattığı korkunç hikâyeleri hatırlayınca endişesi daha da arttı. Arkadaşı bu olaydan hâlâ yara almıştı. "Başka bir şey aldın mı?"

"Sadece bir mutluluk hâpı," dedi ona, saçlarını okşayarak ve yumuşak, uyuşturulmuş gözlerle ona bakarak. "Uçmayı sevmiyorum. Beni korkutuyor."

"Lanet olsun. Bana ilaç şişeni ver." Kadının önümüzdeki birkaç dakika içinde köpürmeye ya da kasılmaya başlayıp başlamayacağını görmesi gerekiyordu. Bu korkunç yolculuk her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu.

"Tamam." Maylee ayağa kalkmak yerine onun kollarında iki büküm oldu ve arkasına uzanırken göğüslerini onun göğsüne çarptı. Hiç şüphe yoktu ki

-Bol takım elbisesine rağmen ön tarafa yığılmıştı ve onları coşkuyla adama doğru itiyordu.

Griffin gözlerini kapadı ve kız kollarının arasında kıpırdanıp dönerek her tarafına sürtünürken dikkatini dağıtmak için yüzden geriye doğru saydı.

Yetmiş ikiye geldiğinde, öne doğru döndü. "Buyurun, Bay Gryffindor."

Gözlerini açtı ve irkildi. Bu çılgın kadının eyere benzeyen bir çantası vardı. "Bu senin el çantan mı?"

"Bu bir şey değil mi?" Gururlu görünüyordu.

"Oh, bu bir şey," diye mırıldandı. Elinden alıp içindekileri karıştırmaya başladı ve bir süre sonra eli küçük bir hap şişesine dolandı. Üzerindeki yazıyı okudu ve sonra ona baktı.

Yüzü adamınkinden birkaç santim uzaktaydı ve ona bakıyor, o garip, yavaş göz kırpışını yapıyordu.

Gereksiz yere, "Bunu alkolle karıştırmamanız gerektiği yazıyor," diye belirtti.

"Gerçekten düz bir burnun olduğunu biliyor muydun?" Burnuna dokundu parmağının ucuyla burnunun köprüsüne dokundu ve sonra parmağını burnunun ucuna kadar gezdirdi. "Paraların üzerindeki adamlardan biri gibi."

"Çok güzel. Ben bunun yan etkilerine bakarken sen de kucağımdan iner misin?"

İnternet mi? Hayır mı? Anlaşıldı." Adam akıllı telefonunu eline alıp başparmağıyla bir şeyler yazarken, kadın da onun saçlarıyla oynuyor ve ellerini üzerinde gezdiriyordu. Kızın dikkatsiz dokunuşları ve kıpırdanmaları sayesinde şu anda en büyük siki kalkmıştı ama kızın bir şey fark etmeyeceğinden şüpheleniyordu ... ki bu iyiydi çünkü kendisi de bu durumdan oldukça rahatsızdı.

Görünüşe göre alkol, anksiyete ilaçlarıyla birleştğinde etkisini çok daha güçlü hale getiriyordu. Ne güzel. En azından bu onun tuhaf hareketlerini açıklıyordu.

"Saçların çok komik," diye kulağına üfledi ve yumuşak bir kıkırdama sesi çıkararak adamın sikiyenin yeniden seğirmesine neden oldu.

Telefonunu kapattı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Komik mi?"

"Sanki yapıştırılmış gibi. Bu çok komik." Parmakları keskin çizgileriyle oynadı. "Eminim içine bu kadar çok saç macunu koymasaydın daha güzel olurdu."

"İstedğim son şey 'güzel' olmak," dedi ona gergin bir sesle. "Şimdi. Hadi. Ayağa kalk."

Kız itiraz etse de (ve dürüst olmak gerekirse, onun aleti de itiraz etti), adam onu dik durmaya ikna etmeyi başardı. Ayağa kalktı ve kız kollarını tekrar boynuna doladığında, bunun iyi bir şey olduğunu düşündü ve onu kollarına aldı. Onu arka odaya taşıyarak, yatağın üzerine yatırdı. gece uçuşları için orada tuttuğu dar yatak. ..bu geceki gibi.

"Ooo, uyku vakti mi?" Maylee'nin şivesi konuştuğu her kelimeyle daha da kalınlaşıyor gibiydi. "Gelip benimle uyuyacak mısınız Bay Gryffindor?"

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Orada yatıp uyuyacaksın ve artık aklın başından gittiğinde, ne yapacağımızı tartışacağız. seninle ne yapacağımıza karar vereceğiz. Anladın mı?"

"Hiç hoş değilsin," diye mırıldandı adam onu yatağa yatırırken. Yastıkların arasında kıpırdandı. Eteği yukarı kalkmış, bronzlaşmış kalçalarını fazlasıyla gösteriyordu ve adam soğuk terler döktüğünü hissetti.

Geri döndüğünde kesinlikle Gretchen'ı öldürecek.

Bakışlarını kaçırdı ve mütevazı görünmesi için bacaklarının üzerine bir battaniye çekti. "Uyu. Sonra konuşuruz."

"Yorgun değilim," dedi ve sonra kocaman esneyerek bunu mahvetti. "Yine de orada kal," diye emretti ona.

Önemli değildi, çünkü çoktan uykuya dalmıştı. Bir dakika daha onu izledi, tüm bu durum karşısında kafası tamamen karışmıştı. Sonra yeniden odaklanmak için yüzünü ovuşturarak küçük odadan çıktı, kapıyı kapattı ve sandalyesine döndü.

Ve Hunter'a yazdığı mesajı bitirebilmek için telefonunu aldı. **Kız arkadaşın benim için öldü.**

Kusura bakma dostum. Maylee müsaitti ama.

Çürümüş. Polyester fermuarlı bir takım giyiyor. Bu utanç verici. Bu hafta yanımda o varken kraliyet ailesiyle mi takılacağım?

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Hunter cevap verdi. **Gretchen senin bir züppe olduğunu söylüyor. Maylee ise çok tatlı ve çalışkan. Bu konuda yalan söylemedik. Ayrıca son dakikada boşta kalan tek kişi oydu, o yüzden alabildiğinizi alın.**

Ben züppe değilim. Öyleydi ama umurunda bile değildi. Ve onu atabileceğim ilk uçakla geri dönecek.

Sen bilirsin, Hunter mesaj attı. Ve bir dakika sonra, başka bir mesaj geldi. **SNOBSNOBSNOBBYSNOB.**

Griffin gözlerini devirdi. **Senden nefret ediyorum, Gretchen. Telefonu Hunter'a geri ver.**

Karşılığında gülen bir surattan başka bir şey almadı.

Maylee'yi Heathrow'da bırakma planları, kadın yakıt molası boyunca uyumaya devam edince suya düşmüştü. Griffin kısa bir süre onu uyandırmayı ve uyanır uyanmaz havaalanına bırakmayı düşündü ama ne kadar süre baygın kalacağından tam olarak emin değildi. Eğer altı saat sürecekse, pistte oyalanmak istemiyordu.

Ne de olsa onu Bellissime'deki havaalanında da bırakabilirdi.

Böylece ülkesine doğru uçmaya devam ettiler ve Griffin, kanlı kadın yatağında olduğu için sandalyesinde uyukladı. Uyandığında saçlarını jöleyle düzeltti ve inişe bir saat kala kıyafetlerini değiştirerek cebinde ailesinin arması olan koyu lacivert bir ceket giydi. Sırf inişten ayrılacakları için kılıktan kılığa girmeyi reddetti.

uçaktan inişini görmek için bekleyen fotoğrafçılar olacağını bilse de. Bir ceket ve kravat iyi olurdu.

Lanet kravatını alıştıramaması dışında.

Normalde Kip onun için bağlardı ve günlük hayatında hiç kravat takmamayı tercih ederdi. Ama şimdi? Kendi ülkesinde bir kraliyet düğünü için yakası açık bir şekilde ortaya çıkmak? Bunun sonunu asla duyamayacaktı. Bu yüzden aynaya baktı ve papyonunu tekrar tekrar bağlamaya çalışırken kendi kendine küfretti.

Ve her seferinde başarısız oldu.

Maylee uyandığında nerede olduğunu şaşırmıştı. Işıklar kapalıydı ve bir yatakta yatıyordu ama bir uçak motorunun gürültüsünü duyabiliyordu. Bu şeyler hiç mantıklı gelmiyordu. Yatakta doğruldu ve bir başucu lambası bulana kadar etrafına bakındı, lambayı yaktı ve çevresine baktı.

Uçağın arka tarafında olması gereken küçük bir odadaydı. Duvarı tek boynuzlu atlar ve ejderhalarla tamamlanmış bir aile armasının resmi ona bakıyordu. Gözlerini hızla kırpıştırarak bu odaya nasıl girdiğini hatırlamaya çalıştı.

Hatırladığı son şey hapını almaktı. Oh, Tanrım. Bay Griffin'le tanışmış mıydı? Ağzında berbat bir tat vardı ve dudaklarını yaladı. Neden hiçbir şey hatırlamıyordu? Mesanesi ihtiyacını belli etti ve ayakkabılarının yerinde olmadığını fark ederek yataktan kalktı.

Onları ne zaman kaybetmişti? Bu onu biraz panikletti ama hızlıca bir kontrol ettiğinde hâlâ pamuklu külotunu giydiğini ve elbisesinin sağlam olduğunu gördü. En azından bu iyiydi. Belki de Megan'ın ona verdiği içkiler sandığından daha güçlüydü.

Garip odanın bir kenarında bir banyo buldu ve yansımasına bakıp nefesi kesildi. Saçları neredeyse diken diken olmuştu, her yerde kıvrıcık bukleler vardı. Ağzında çeşitli yönlerde salya izleri vardı ve şiş gözlerinin altında torbalar vardı. Berbat görünüyordu. Maylee musluğu açtı, yüzünü ovaladı ve ellerini ıslatarak buklelerinin en kötü halini düzeltmeye çalıştı. Tanrım, Bay Griffin'in onu bu halde görmemiş olmasını gerçekten umuyordu. Onun bir yuvarlanan ot olduğunu düşünürdü.

Görünüşünü elinden geldiğince düzelten Maylee elbisesini düzeltti ve başıyla onayladı. Polyester harika bir kumaştı.

O şeyin içinde uyudum ve tek bir kırısklık bile olmadı. Bu mükemmeldi. Maylee saçına son bir düzeltme dokunuşu yaparak banyodan çıktı ve kulübeden çıktı.

Uçağın en ucundaki büyük, tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuklardan birinde bir adam oturuyordu. Yukarı kaldırdığı gazetesi yüzünü ondan gizliyordu ve gözlerini kısarak adamın neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Genç mi? Yaşlı mı? Çirkin mi? Böyle bir jete parası yettiğine göre yaşlı olmalı, diye karar verdi. Yaşlı insanlar iyi insanlardı, değil mi? Onun iyi biri olduğunu umuyordu.

Maylee boğazını temizledi. "Bay Griffin?"

Kağıt katlanmıştı. Kâğıdın arkasından kaşlarını çatmış bir adam ona bakıyordu.

Yaşlı değildi. Koyu renk saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı ve siyah çerçeveli gözlükleri yüzünün bir kısmını gizliyordu. Yüz hatları düzenli, hoş ve ortalamaydı, diye düşündü. Sokakta yanından geçse onu fark etmezdi.

Ona küçümseyen bir bakış attı. "Şimdi kendimize mi döndük?"

Uykulu bir çocuk gibi gözlerini ovuşturma dürtüsüne direndi. "Affedersiniz, efendim?"

"Bunun evet olduğunu varsayıyorum." Kâğıdı katlayıp bir kenara koydu ve ayağa kalktı. Uzun boylu olduğunu fark etti, koyu renk, dalgalı saçları neredeyse uçağın tavanına değiyordu. Bir cebinde sembol olan lacivert bir ceket, haki renkli bir pantolon giymişti ve sanki giyinmeyi tam olarak bitirmemiş gibi boynuna gevşek bir papyon asmıştı.

"Odanızı işgal ettiysem özür dilerim," dedi Maylee, ellerini endişeyle bükme dürtüsüne direnerek. "Uyuyakaldım mı yoksa?"

Gözlüklerinin arkasından gözleri kısıldı. "Kendini bana fırlattığını hatırlamıyorsundur umarım?"

Maylee gözlerini kırıştırdı. "Kendimi sana doğru mu fırlattım?"

"Yanlış hatırlamıyorsam sarılmak istemiştin," dedi ekşi bir sesle. O ona mutsuz bir bakış attı. Maylee kıyafetlerini düzeltti, ama o uzaktaki duvardaki aynaya döndü ve boynundaki kravatu çekiştirmeye başladı, bağlamaya çalışıyor ... ve oldukça kötü bir iş çıkarıyordu.

"Sarılmak mı?" Maylee kahkahalara boğuldu. Kulağa çok komik geliyordu. "Gerçekten mi?"

Ona attığı bakış hiç hoşuna gitmemişti. Kravatı çözdü ve sonra tekrar bağlamaya çalıştı. "Evet, sonra da üzerime kapanıp ağladın. Bu değildi Bayan Meriweather, uçuşumu nasıl geçireceğimi tahmin ediyordum."

Dudağını ısırdı, utançtan yanakları kızarmıştı. Sesi ondan tamamen iğrenmiş gibi geliyordu. Harika bir ilk izlenim için çok fazlaydı. "Bunun için özür dilerim. Kendimde değildim herhalde."

"Değildin. Alkolü haplarınla birleştirdin ve bu da beynini etkiledi." Ona bir kez daha hoşnutsuz bir bakış attı. "En azından normalde böyle olmadığını varsayıyorum."

Maylee'nin ağzını kavislendiren gülümseme sıkıydı. Kaba sözlerine rağmen bu adama karşı nazik ve son derece kibar davranacaktı. "Sizi temin ederim ki normalde işverenimden kucak istemeye gitmem Bay Griffin."

"Bay Verdi," diye düzeltti. "Soyadım Griffin değil, ilk adım."

Bunu biliyordu. Adının önüne "bayım" eklemek kibar bir davranıştı ama bunu anlamadığını tahmin ediyordu. Bu onun haddine değildi. çalışanı olarak onu düzeltmek istedi. Bunun yerine adamın kravatını düğümlemesini, yansımaya kaşlarını çatmasını ve sonra tekrar çözmesini izledi. Bu hızla giderse zavallı şeyi mahvedecekti. Zaten oldukça ezilmiş görünüyordu.

"Bellissime'e varır varmaz sana eve dönüş uçağı ayarlayacağım," dedi.

Maylee kaşlarını çattı. Ama neredeyse havaalanına varmışlardı. Yolculuğun en kötü kısmı olan uçuş neredeyse bitmek üzereydi. Bellissime'ı görmek ve çifte mesai parasını almak istiyordu. "Dün geceki davranışım için gerçekten özür dilerim ama normalde öyle bir kız değilim. Bir daha olmayacak."

"Bunu biliyorum. Haplarını aldım." Kadın itiraz edemedi, adam kravatını yeniden düğümlemeye çalıştı ve konuşmaya devam etti. "Son derece belirgin bir çekik sesiniz olduğunun farkında mısınız, Bayan Meriweather?"

"Bana Maylee de ve evet, farkındayım. Fark etmemem için ölü olmam gerekir," dedi ona gülümseyerek. "Güneylilere özgü bir şey."

"Ve iki parçalı bir takım gibi görünen polyester bir tek parça giydiğinizin farkında mısınız?"

Çok büyük elbiseyi biraz salladı. "Kırıksıklık yok. İçinde uyuduğumu düşünürsek oldukça şık olduğunu söyleyebilirim."

Ona attığı sert bakış Maylee'yi şaşırttı. "Bayan. Meriweather," diye yeniden başladı, kravatını boynundan çekip çıkardı ve bir kez daha baştan başladı. "Ben Vikont Montagne Verdi'yim. Bana Lord Montagne Verdi ya da Bay Verdi diyebilirsiniz ama Lord Verdi diyemezsiniz. Bay Griffin değil."

"Kulağa ağız dolusu gibi geliyor," diye alay etti. "Bellissime başlıkları yer adlarıyla anılıyor, değil mi? Bunu Wikipedia'da okumuştum."

Sözünü kestiği için ona alaycı bir bakış attı. "Bitirdin mi?"

Maylee yutkundu. "Sanırım öyle."

"Söylediğim gibi. Kuzenim Ekselansları Üçüncü Alexandra Olivia, Bellissime Veliaht Prensesi. Gelecek hafta evleniyor.

Bu da şu anlama geliyor: Sosyal işlevler, toplum hakkında bilgi sahibi olmayı gerektirecek.

görgü kuralları, giderek zorlaşan programımı düzenlemek için gece gündüz çalışmaya istekli biri ve hepsinden önemlisi

benim yanımda yetenekli. Bir 'yakıcı konuşmacıya' ihtiyacım yok."

Biraz kızardı. Bundan ona bahsetmiş miydi? "Elini yakarsan olabilir," dedi neşeyle. Bu adamın huysuz olduğu doğrudu. Ama muhtemelen bu sandalyelerden birinde uyumak zorunda kaldığı içindi. Görünüşe göre zavallı kravatını da mahvediyordu. Bu konuda bir şeyler yapmalıydı. Eğer Bay Hunter'ın kravatlarına benziyorsa, muhtemelen her ay ödediği kiradan daha pahalıya mal oluyordu.

Maylee bir adım öne çıktı ve Griffin itiraz edemeden ellerini kravatından çekti. Uсталıkla yakasını kaldırdı ve ipek kumaşı boynuna doladı ve düğümün mükemmel olmasına büyük özen göstererek papyonunu düzeltmeye başladı. "Bay Griffin, bu seyahatte benim gibi bir asistan istemediğinizi anlıyorum. Beklediğiniz gibi sık olmadığının farkındayım." Sesini yumuşak ve özür dileyici tuttu ve adam sustu. "Ama ayak altında dolaşmama konusunda çok iyiyimdir. Ve bir programı yönetmekte gerçekten iyiyim." Şimdi mükemmel olan papyonunu düzeltti ve sonra ona gülümsedi. "Ve iyi kravat bağlayabilirim."

Griffin yansımasına kaşlarını çatarak baktı ve sanki kızın kravatı bu kadar çabuk ya da bu kadar zahmetsizce düzelttiğine inanmıyormuş gibi kravata dokundu. "Bir kravatla idare edebilirim. *iyi bir program*" dedi.

"Sen de mi? O zaman bana neden ihtiyacın var?"

"İngilizcenizi düzeltiyordum. Doğru ifade 'Bir programı iyi yönetebilirim. 'Program konusunda çok iyiyim' değil."

"Ama ben öyleyim," dedi ona ve sonra elini ceketinin önünde gezdirdi. Ceketinin düğmelerini de yanlış iliklemişti. Çabucak düğmesini çözdü ve sonra yeniden ilikledi. Bu adam nasıl giyineceğini bilmiyor muydu? Tanrım. Ona tahmin ettiğinden daha fazla ihtiyacı vardı. "Programlar konusunda gerçekten iyiyimdir. Ve erkek kıyafetlerinde."

Ceketini düzeltmek için başını kaldırdığında ona göz kırptı.

Adamın hafifçe kızardığına yemin edebilirdi.

Bu bir çıkmazdı. Griffin uçağın önünde merdiven arabasının gelmesini beklerken kravatına tekrar dokundu. Arkasında, uçuş görevlisi Maylee ile sohbet ediyordu ve iki kadın da sanki çok iyi arkadaşlarmış gibi gülüp konuşuyorlardı.

Maylee bu iş için tamamen yanlıştı. Tam bir tren enkazıydı. Polyester giyiyordu. Bir köylü gibi konuşuyordu.

Dün gece onun kucağında ona sarılmıştı. Çok güzel kravat bağlardı.

Ve o zaten buradaydı.

Ne yapacağından emin değildi. En akıllıca şey onu hemen Amerika'ya geri göndermek olurdu. Ama sonra ne olacaktı? Annesine tek asistanının hastalandığını ve şimdi onun şefkatine güvenmek zorunda olduğunu mu itiraf edecekti? Daha önce onlarca kez duyduğu, daha fazla personel işe almak ve Bellissime vikontundan beklenen tarzda yaşamak için devasa bir konut edinmekle ilgili konuşmaları mı dinleyecekti? Tek yapmak istediği araştırması üzerinde çalışmak ve evcil projelerine sponsor olmakken?

Ailedeki herkesten daha fazla paraya sahip olmasının bir nedeni de buydu. Griffin Bellissime'in en zengin vatandaşıydı. Kraliyet ailesinin tamamı bir dereceye kadar varlıklı olsa da, abartılı evleri, yirmi veya daha fazla odası olan çok sayıda kır evi ve ihtiyaçlarını karşılamak için düzinelerce personeli vardı. Griffin parasını yatırımlar ve küçük gizli topluluklarındaki arkadaşlarıyla ortak projeler gibi başka şeyler için kullanıyordu ve parasını her yıl ikiye katlıyordu.

Yani yaşam tarzı hakkında aşağılayıcı sözler duymak istemiyordu.

Tekrar Maylee'ye baktı. Maylee uçuş görevlisine sırtıyordu, Diğer kadın elbisesini arkadan tuttururken elbisesini yanına sıkıştırdı. Arkadaş canlısıydı, bu çok açıktı. Ve kesinlikle o kadar beceriksiz olamazdı, yoksa Hunter onu bir çalışan olarak tutmazdı.

Ve sık bir kravat bağlayabilirdi.

Griffin iç çekti. Bir ya da iki gün daha bekleyebileceğini düşündü. Bir şeylere zarar vermesi mümkün değildi, değil mi?

Kol düğmelerini ayarlayan Griffin (Kip olmadan takılması zor olan bir başka lanet eşya), merdiven arabası geldiğinde kendini dışarı çıkmaya hazırladı.

Aşağıda, yerel gazetelerden birkaç kişiyle birlikte bir paparazzi kalabalığı bekliyordu. Bellissime'de önemli bir kişiydi.

Bundan nasıl da nefret ederdi.

Merdiven arabası kapıya geldiğinde, görevli aceleyle ilerledi ve bir dakika sonra kapı açıldı. Kadın ona sıcak bir gülümseme verdi. "Bellissime'a hoş geldiniz Bay Verdi."

Ona başıyla selam verdi ve güneş ışığına çıktı.

Bir uğultu yükseldi.

"Lord Montagne Verdi! Lordum! Buraya bakın!" "Vikont!"

"Lordum! Kraliyet düğününe katılırken uygun bir gelin arayacağınız doğru mu?"

"Lordum! Bu tarafa!"

Seslerin kakofonisi devam ediyordu. Griffin hepsini görmezden geldi, elini kaldırdı ve kibarca el salladı. Sahte bir gülümseme takındı. Hayatının bu kısmından her şeyden daha çok nefret ettiğini düşünerek kameralara baktı.

"Lordamercy!" diye bağırdığını duydu arkasından bir ses. "Şu insanlara bakın! Siz burada bir tür ünlü müsünüz Bay Griffin?"

"Bay Verdi," dedi merdivenlerin başında duraksayarak. "Ve korkarım sadece burada."

Bu yüzden elinden gelse eve hiç gelmezdi.

Dördüncü Bölüm

Bu insanlar adam için deli oluyorlardı. *Onu iyi tanımıyor olmalılar*, diye düşündü Maylee kendi kendine. Elbette Griffin Verdi şık ve zarif görünüyordu ama iyi bir adam değildi. Uyandığından beri ona hırlamaktan, kıyafetleriyle alay etmekten, iyi bir çalışan olmadığını söylemekten ve sonra da onu görmezden gelmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Son asistanının neden onunla gelmek istemediğini anlayabiliyordu.

Nazik davranmış ve kıyafetlerini düzeltmişti, peki adam bir teşekkür bile etmiş miydi?

Çıt yok.

Yine de onu geri göndermekten bahsetmeyi bırakmıştı, bu da küçük bir kazançtı. Uzun bir yolculuk olacaktı ama gülümseyecek, iki kat zaman ayıracak ve yabancı bir ülkeye yaptığı ilk yolculuğun tadını çıkaracaktı. Daha önce de huysuz erkeklerle uğraşmıştı -Pepaw'ı da pek cevher sayılmazdı- ve onun gibi erkeklerle nasıl başa çıkacağını biliyordu. Onların huysuzluklarını görmezden gelir, nazik davranırdınız ve sonunda yola gelirdi.

Maylee, Griffin'i kırmızı halı kaplı asfaltta yürürken izledi ve onu bekleyen limuzine kadar takip etti. Gülünç derecede parlaktı, camları ağır bir şekilde renklendirilmişti ve kapısında şu aile arabalarından biri daha vardı

Uçağın duvarındaki gibi armalar.

Pek göze çarpmıyor.

Asistanlar Griffin'in bavullarını arabaya yüklerken Maylee de çantalarını omuzladı. Parlak ekoseli valizine kimse dokunmamıştı. Maylee yardımcısının

Bagajlar Vikont'unkilerle karışmadı. "Bunu sizin için alayım mı?"

Maylee arkasını döndü ve takım elbiseli, koyu renk şapkalı bir adam gördü. Şoför. Genç ve yakışıklıydı ve Griffin'inkiyle aynı aksana sahipti. Ayrıca ona takdirle gülümsüyordu, elini uzatmıştı

eşyalarını almak için. Ona gülümsedi. "Eşyalarımın nereye gitmesi gerektiğinden emin değilim."

"Benimle birlikte öne çıkabilir. Tıpkı senin gibi." Ona göz kırptı. "Böylece senin o güzel aksanını dinleyebilirim."

Ona sıırttı. "Çok teşekkür ederim efendim."

"Bay Sturgess," diyerek çantasını aldı ve ona cilveli bir gülümseme daha verdi.

"Bay Sturgess," diye tekrarladı, gülümseyerek ve elini uzatarak. "Ben-"

"-asistanım," diye araya girdi Griffin, açıkça hoşnutsuzdu. "Ve o da "Programımı gözden geçirmek için benimle arkaya binmeni istiyorum."

Bay Sturgess'in yüzü dostça gülümsemesini kaybetti ve Griffin'e keskin bir baş selamı verdi. "Elbette lordum."

Arka koltuğun kapısını açıp Griffin içeri girerken Maylee şoföre özür dileyen bir bakış attı. Maylee buna şaşırmişti, çünkü arabaya ilk önce kadınların binmesi yaygındı, ama Griffin lord gibi bir şeydi, bu yüzden totem direğinde onun altında kaldığını tahmin etti. Maylee yüzündeki parlak gülümsemeyi koruyarak yeni patronunun ardından arabaya girdi.

Griffin en az yarım saat boyunca onunla konuşmadı. Arabayla yola devam ettiler ve Maylee şehrin içinden geçerken belirgin bir şekilde rahatsızdı. Yine de bir süre sonra onun ne düşündüğünü umursamayı bıraktı ve sadece manzaranın tadını çıkardı. Bellissime muhteşemdi. Sokaklar dar ve parke taşlarla döşeliydi ve üzerlerinde yükselen binalar eski ve kişilik dolu görünüyordu. Uzakta, çatıların üzerinde dağlar yükseliyor ve her yerde insanlar sokaklarda yürüyordu. İsviçre köyleri hakkında duyduğu tüm hikâyeler gibi burası da çok çekici ve tuhaftı. Kimse burası hakkında

Turizmden bahsettiklerinde Bellissime nedenini anlamadı. Küçük şehir çok güzeldi.

Ana caddeden aşağı döndüler ve Griffin arkalarına baktı. İnledi.

"O da ne?" Maylee dönüp baktı ama tek gördüğü daha fazla arabaydı.

"Paparazziler hâlâ bizi takip ediyor."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Neden olmasınlar ki?"

"Havaalanından ayrıldıktan sonra vazgeçeceklerini umuyordum."

Pencereden dışarı baktı. Şehrin kalbine doğru gidiyorlarmış gibi görünüyordu. Bir limuzinle. Üzerinde büyük bir arma vardı. Bu adam incelik hakkında hiçbir şey bilmiyordu, değil mi? Ama o buna işaret etmedi, çünkü

Zaten huysuzdu ve onu hâlâ eve gönderebilirdi. Onun yerine, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"*L'hotel de Bellissime.*"

"Kulağa hoş geliyor."

Ona belli belirsiz sert bir bakış fırlattı. "Burası şehrin en iyi oteli."

"Peki neden annen ve onlarla kalmıyorsun?"

"Öncelikle, 'anne ve onlar'ın hangi dilde olduğundan bile emin değilim. İngilizce olmadığı kesin." Kol düğmeleriyle oynadı. "İkincisi, çeşitli nedenlerden dolayı annemle kalmıyoruz."

"Hangi sebepler?" diye sormadan edemedi.

Sanki bu soru dizisi hoşuna gitmemiş gibi ona tekrar ters ters baktı ama yine de cevap verdi. "Basit bir vikont olmama rağmen annem kraliyet ailesindenmişim gibi görünmem gerektiğine inanır. İyi bir aileden gelen hiçbir unvanlı adamın her zaman otuzdan az çalışanı olmaması ve sıradan insanlara asla tam ve mutlak zenginlik görüntüsünden daha azını vermemesi gerektiğine inanır. Buna birkaç malikane, bir kişinin programına sıkıştırılabileceği kadar çok sayıda sosyete etkinliği ve elbette, herkesin ne kadar muhteşem olduğumuzu görebilmesi için tüm bunların gazete ve dergilerde yoğun bir şekilde belgelenmesi de dahildir." Ses tonundan küçümseme damlıyordu.

Maylee gözlerini kırıştırarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. "Otuz personel mi dediniz?"

"En azından." "Güzel sos. Ne için?"

"Gerekli görülen her şey. Birkaç uşak, bir uşak, mutfak personeli, hizmetçiler, bir uşak-"

"Etinizi sizin için küçük parçalara ayıracak biri-"

Homurdandı ama sert yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu çizgide bir şey, evet."

"Kulağa biraz saçma geliyor."

"Bu son derece saçma," diye kabul etti. "Yetişme yıllarımı birbiri ardına gelen insanlar tarafından tamamen ve tümüyle tepeme bindirilerek geçirdim. Bu yaygaradan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Bu şekilde yaşamayı reddediyorum." Bir an için o kadar yorgun görünüyordu ki kız onun için üzüldü. Sonra, sanki kendini hatırlıyormuş gibi ona tekrar baktı. "Ne olursa olsun, bu yüzden otelde kalıyoruz."

"Anlıyorum."

Araba tekrar sessizliğe gömüldü. Griffin'e baktı ama o kadar mutsuz görünüyordu ki, kaşlarının arasında bir stres çizgisi vardı ve bu durum onu açıkça rahatsız ederken konuyu aileye getirdiği için kendini suçlu hissetti. Belki de bir

Değişiklik ikisine de iyi gelecekti. "Evet, Bay Griffin," dedi neşeli bir sesle, çantasından bir kalem ve post-it defteri çıkardı. "Neden beklerken programınız üzerinde çalışmıyoruz?"

Adam pencereden dışarı bakmaya devam edince, kadın post-it notlarının olduğu defterin üzerine eğildi ve yazmaya başladı. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," dedi. "I . . ."

Sözleri kesildi. "Bu da ne böyle?"

Başını kaldırıp adama baktığında onun kaşlarını çatarak post-it'lerine baktığını gördü. "Ne nedir?" diye sordu.

"Programımı post-it notlarla takip ediyor olamazsın." Adam ona dehşete düşmüş bir bakış fırlattı.

Yüzüne parlak bir gülümseme daha yerleştirmeye zorladı. "Her şey yoluna girecek. Sen merak etme. Şimdi, yarın için programda ne var?"

"Öncelikle, programımda ne olduğunu bilmiyorum. Bu senin sorumluluğunda. İkincisi, bunun bir post-it notuna ait olmadığına eminim. Dizüstü bilgisayarını çıkar."

Adam tam bir züppeydi. Kağıt onun için yeterince iyi değil miydi? "Benim yok."

"Dizüstü bilgisayarım yok da ne demek?" Adam ona kuşkululu bir bakış attı. "Herkesin bir dizüstü bilgisayar var."

"Herkes değil, Bay Fancypants." Maylee kalemını Post- its'in üzerine koydu. "Şimdi ... programınız?"

"Bunu kağıt üzerinde yapmıyoruz. Hepsi internette kayıtlı. Otele gidene kadar beklememiz gerekecek, sonra benim yedeğimi ödünç alabilirsin."

"Yedeğin var mı?"

Ona bir kez daha sert bir bakış attı. "Elbette. Ben fakir değilim."

Ahh. "Evet, öyleyim."

"Bu gardırobunuzdan belli oluyor." Tekrar pencereden dışarı baktı.

Pekala, sahip olabileceği herhangi bir hoşlanma tomurcuğu derhal bununla ezildi. Maylee kalemını ve post-it'lerini çantasına geri koydu ve karşı pencereden dışarı baktı. Bu adam nasıl olunacağını biliyor muydu? Hoş mu?

Bundan içtenlikle şüphe ediyordu. Asistanının soğuk algınlığına yakalanmasına şaşmamalıydı. İşin içinde bu kadar çok para olmasaydı, önümüzdeki birkaç hafta boyunca onun şirketinden kurtulmak için kendisi de kızamık numarası yapardı.

Arkasına yaslanıp Bellissime'nin şirin binalarının önünden geçişini izledi ve bu yolculuk için alacağı ikramiyeyle ailesine alabileceği şeyleri düşündü. Bu onu daha iyi hissettirdi.

Maylee'nin oteli gördüğünde duyduğu ilk memnuniyet -sütunlu ve yeşil sarmaşıklarla kaplı güzel pembe bir bina- Griffin inlediğinde hemen kayboldu. Her yerde arabalar vardı, insanlar kaldırımlara dizilmiş Ellerinde kameralar. Daha fazla paparazzi.

"Bu çok saçma," dedi Griffin. "Bu yolculukta hayatımı cehenneme çevirmeye kararlılar, değil mi?"

Ciddi miydi? "Eğer söylememde bir sakınca yoksa, Bay Griffin-"

"Bay Verdi, ve eminim ki sakıncası olacak-"

Adam sevimsiz olmaya kararlıydı, değil mi? "Bu senin kendi hatan."

Belli ki beklediği şey bu değildi. Döndü ve ona kuşkulu bir bakış attı. "Ne dedin sen?"

"Dedim ya, bu senin kendi hatan," diye tekrarladı Maylee, pencereden büyük, gösterişli otele bakarken sesi yumuşaktı. "Üzerinde kraliyet mührü olan koca kıçlı bir limuzinle muhtemelen buralardaki Ana Cadde'ye eşdeğer bir yerde geziniyorsun ve şehrin en lüks oteline gidiyorsun. Bu tam olarak 'Tanrım, gerçekten mahremiyetimi istiyorum' diye bağırıyorum."

Griffin'in ağzı inceldi. "O zaman ne öneriyorsun?"

Maylee hemen, "Normal bir araba alın," dedi. "Bu limuzin işine hiç girme. Normal bir araba alın ve mühürleri atlayıp normal bir otele gidin. Ana caddeden geçip gitmek yerine arka yollardan gidin. Bu şekilde sizi bulmak çok daha zor olacaktır."

"Başka bir deyişle, sıradan bir hırsız gibi sıvışıp gitmek mi?" "Hayır, mahremiyetine değer veren biri gibi."

Tekrar pencereye döndü. "İyi ki senin fikrini sormamışım, değil mi?"

Adam çekilmez bir pislikti ama ona katlanmak için para alıyordu.

"Sanırım öyle," dedi ve sesini neşeli tuttu.

Ertesi sabah Maylee olaylara yeni bir bakış açısıyla bakıyordu.

Dün gece Griffin Verdi'yi tamamen çileden çıkarmış bir şekilde işvereninden ayrılmıştı. Onu otele yerleştirmek zorunda kalmıştı çünkü o "böyle şeyler yapmazdı".

ve asistanı da bunun için vardı. New York'taki bu asistanın azizlik mertebesine aday gösterilmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Griffin etrafta dolaşmaktan hoşlanmadığını vaaz etmeyi severdi ama kendisi için bir şey yapmaktan da hoşlanmazdı. Bu yüzden onu otele yerleştirmiş, bavullarını getirmeleri için personel ayarlamış ve Griffin'in elinde nakit olmadığı için onlara bahşış vermek zorunda kalmıştı. Utanarak birkaç dolar çıkardı ve sonra isimleri not ederek daha sonra gerçek bir bahşış vereceğine söz verdi. Herkes çok anlayışlı ve nazik görünüyordu. Griffin hariç.

Ona otelin en güzel odalarından biri verilmişti ve Maylee süitin ne kadar harika ve lüks olduğunu görünce hayrete düşmüştü. Personel odası olduğu belli olan bitişik odası bile görkemliydi. Burasının yastıkların üzerine çikolata bırakılan türden bir yer olduğuna karar verdi ve orada kalacağı için heyecanlıydı. Hiç bu kadar lüks bir yerde bulunmamıştı.

Griffin tüm bunlara burun kıvırdı ve Maylee'den Personelin iyi bir iş çıkaracağına güvenmediği için yatağının çarşaflarını değiştirdi ve sonra bir kitap alıp okumaya başladı.

Biraz gösterişçi bir pislikti. Tamam, hem de çok. Yine de iyi bir tarafı olduğundan emindi. Herkesin vardı, değil mi?

Eşyalarını süslü odasına yerleştirmiş, otelin güler yüzlü konsiyerjinin yardımıyla bir para bozdurucu bulmuş, sonra da personelin izini sürerek onlara Bay Verdi'nin bahşışlerini vermiş ve Lord Montagne Verdi'nin hizmetlerinden ne kadar memnun kaldığını anlatıp durmuştu. Herkes çok heyecanlanmıştı ve müdür, Bay Verdi'nin rahat bir konaklama geçirmesini sağlamak için başka bir şey yapıp yapılamayacağını öğrenmek için Maylee ile görüştüğünde, Maylee oteli gezmek istemiş ve herkesle tanışmıştı.

Mutfak personelinin çamaşırhane personeline kadar her kesimden büyüleyici insanlar vardı. Herkes çok tatlı ve arkadaş canlısıydı ve ona yemek yiyebileceği en iyi yerler, uzak durması gereken yerler ve kraliyet düğünü için ön tarafta kamp kuran muhabirlerden kaçınmanın en iyi yolları hakkında tavsiyeler veriyorlardı.

Bellissime'i ve dost canlısı insanlarını hemen sevdi.

Maylee iğrenç derecede lezzetli bir yatakta uyumuştı. New York'taki dairesinin büyüklüğünde, kuş tüyü yastıklar ve kalın nevresimle tamamlanmıştı. Şimdiye kadar, işvereni dışında yolculuktaki her şey harikaydı. Bay Hunter bile Bay Griffin kadar huysuz değildi ve sonunda onu da kazanmıştı.

Bay Griffin'i de kazanacaktı. Sadece zaman vermesi gerekiyordu.

Ertesi sabah Griffin kendini suçlu hissediyordu.

Dün Bayan Meriweather'a tam bir pislik gibi davranmıştı. Öyle olduğunu biliyordu ama yine de kendine engel olamıyordu. Bellissime'de gördüğü bir manzara karşısında yumuşak bir hayret nidası attığı her seferinde sinirlenmişti. Ne zaman birine gülümseyip o yumuşak ses tonuyla teşekkür etse daha da sinirleniyordu. Sorun Bellissime'den çok bir vikont ve kraliyet ailesinin bir üyesi olmanın ağırlığıydı. New York'ta bile belli bir anonimliğe sahipti. Sadece istediği zaman tanınırdı. Burada mı? Yüzünü gösteremezdi.

Birisi eğilip kalkmadan hiçbir yere gidemezsin.

Maylee'nin ona bunun kendi hatası olduğunu söylemesi de yardımcı olmamıştı. Haklı olduğu hissi de öyle.

O akşam, yatağında tek başına, uyumakta zorlanmıştı.

Otel sessizdi ve Maylee'ye akşam için izin verdiğinde, Maylee onu bir kez bile kontrol etmemişti. Öylece ortadan kaybolmuştu, sanki ondan uzaklaştığı için son derece minnettardı. Ve bu onun da hoşuna gitmemişti. Kip onun asistanıydı ve uzun yıllar birlikte çalıştıkları için Griffin'in alışkanlıklarını biliyordu. Griffin'i her gün bir ya da iki kez kontrol ederdi.

Griffin akşamları kitap okumaktan başka bir şey yapmasa bile, sırf başka bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için.

Maylee yapmamıştı. Onu serbest bırakmış ve gitmişti.

Belki de ona karşı çok sert davranıyordu. Yumuşak, pofuduk bir şeydi ve o kadar çok gülümsüyordu ki, hassas duyguları olduğundan emindi. Muhtemelen soğuk tavırlarıyla onu ağlatmıştı ve bu onu suçlu hissettiriyordu.

O gece onunla ilgili iğrenç rüyalar görmesine yardımcı olmamıştı, beyaz-sarı bukleleri omuzlarında zıplarken onu kucağına kaydırıp sikmişti, göğüsleri göğsüne baskı yapıyordu, ağzı teninde sıcaktı.

Rüyasındaki vahşi bir kadın gibi nefes nefese kalmış ve inlemişti. Orada saklanmıştı ve zihni, kızın içine girerken daha fazlası için haykıran o yumuşak sesle dolmuştu.

Griffin kan ter içinde uyandı, aleti ağrıyordu.

Düpedüz utanç vericiydi. Soğuk bir duş onu ereksiyondan kurtarmıştı ama kadının ağzının üzerindeki rahatsız edici anılardan kurtaramamıştı. Bunlar hâlâ aklındaydı,

O günkü ceketini ve pantolonunu giymiş olsa bile. Kravatı boynuna asılmış, onun düzeltmesini bekliyordu.

Ve Griffin onun önünde durup kravatını tuttuğunu ve öpmek için onu aşağıya sürüklediğini hayal etmemeye çalıştı. Çünkü onu çekici bulmuyordu. *ekmiyordu.*

Bu yüzden kendisi bağlamaya çalıştı.

Ve doğal olarak, yapamadı. Griffin üç kez denedikten sonra içini çekti, otel odasından çıktı ve gidip Maylee'nin kapısını çaldı.

"Hemen geliyorum," diye seslendi.

Omzunun üzerinden sutyen askısını kaydırđını, kıvrıcık buklelerinin çıplak tenini okşadığını hayal etti ve sikiinin sertleştiğinin rahatsız edici bir şekilde farkına vararak kıpırdandı. Kitabını aldı -Kraliyet Keşif Topluluğu hakkında kurgusal olmayan tuğla gibi bir kitap- ve önünde tuttu.

Bir an sonra kapı açıldı. Maylee bugün farklı görünüyordu. Berbat polyester takım elbise gitmişti. Onun yerine ince, soluk bacaklarını gösteren siyah örgü bir etek, aynı çirkin mokasen ayakkabılar ve bir tarafında kocaman bir iğne olan aynı derecede çirkin turuncu brokar bir ceket vardı. Tirbuşon gibi sarı saçları topuz yapılmıştı, sa telleri kaçmış ve vahşi aırlarla yukarı doğru uzayarak her zamankinden daha da dağınık görünmesine neden oluyordu. Gözleri karanlık görünüyordu ve dudakları parlaticıyla pembeleşmişti. Maylee ona gülümsedi. "Evet, efendim?"

Kravatını işaret etti. "Bunu benim için düzeltebilir misin?"

"Elbette," diye mırıldandı ve uçlarından tutarak yaklaştı.

Bu, birkaç dakika önceki görüntüsüne o kadar yakındı ki neredeyse yüksek sesle inliyordu, şehvet içinde alevleniyordu. Tekrar yüzden geriye doğru saydı, konsantre olurken dilinin ucunun dudaklarının arasından çıktığını fark etmemeye çalışıyordu.

Bir süre sonra, "Hepsi tamam," dedi ve göğsünü dostça okşadı. "Kendiniz görün."

Gömleğinin n hâlâ kadının dokunuşundan dolayı sıcaktı ama aynanın karşısına geçip kontrol etti. Papyonu tertemiz görünüyordu. İtiraf etmeliydi ki, Kip'in bağladığı zamankinden daha iyiydi. "ok iyi. Aşağıya inelim mi? Kahvaltı?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Maylee. "Ben çantamı alayım." Maylee odasında kayboldu ve Maylee de yedek dizüstü bilgisayarını aldı. Geri döndüğünde yine o çirkin eyer çanta yanındaydı. "Gerçekten mi?" diye ısırdı ve şöyle dedi

Hiçbir şey. Bugün Maylee'ye iyi davranmaya çalışacaktı. Gerçekten de öyle. Burada sıkışıp kalması onun suçu değildi.

Ona gülümsedi. "Hazır mısınız?"

Adam onun tınısı karşısında irkildi.

Bu düşündüğünden daha zor olabilirdi.

Asansörden otelin ana katına çıktıklarında, Griffin yarı yarıya daha fazla paparazzi ya da en azından yaltaklanan personel tarafından bombardımana tutulmayı bekliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç ses çıkarmadan restorana ulaştılar ve yemek salonuna varır varmaz şef garson onları gülümseyerek karşıladı. "Masanız bu tarafta, Lord Montagne Verdi."

Maylee adama gülümsedi ve ardından Griffin'e beklenti dolu bir bakış attı.

Griffin ona başıyla selam verdi ve arka tarafta özel bir yemek odası açıldığını görünce şaşırdı. Normalde ziyarete geldiğinde diğerleriyle birlikte ortak yemek salonunda olurdu. Neden hiç ayrılmamıştı ki? Daha önce?

Oturdular ve ev sahibi onlara iki bardak su doldurdu ve önlerine menüleri koydu. "Garsonunuz siparişlerinizi almak için birazdan gelecek. Sizin için getirebileceğim bir şey varsa lütfen haber verin." Ve sonra ortadan kayboldu.

Unvanını övmek yoktu. "Sizinle fotoğraf çektirebilir miyim?" diye soran yok. Yemek yerken ve içerken ona bakan müşteriler yoktu. Sessizdi ve yalnızdılar.

Güzeldi.

Kucağında peçetesini yaymakta olan Maylee'ye baktı. Olağandışı bir şey olduğunun farkında değil gibiydi ama bugün onu memnun etmek için çok çabaladığı belliydi. Öncelikle çirkin brokar ceketi polyester değildi ve saçlarını düzeltmeye çalışmıştı. Makyaj bile yapmıştı. Adam onun kaygan pembe ağzına ve dizüstü bilgisayarını bir kenara koyup açmaya başlarken kemirdiği dolgun alt dudağına baktı.

Genç ve masumdu ve gerçekten çok çabalıyordu. Boyundan büyük işlere kalkışması onun suçu değildi. Kendisine bir İşvereninden gelen telefonda dünyanın öbür ucundaki bir işi son dakikada kabul etmesi istenmiş ve o da bu huysuz herifle baş başa kalmıştı. Burada olmak istememesi, bir düğün için katılmak istemediği bir dizi sosyal etkinlik yaşaması onun suçu değildi.

Ama yine de. Bir işveren çalışanından özür dilemedi. Bir Vikont kesinlikle dilemedi.

Bakışları ona kaydı ve yüzündeki gülümseme kararsız ve belirsizdi. Geçmişteki gülümsemelerinden çok farklıydı.

Ve nedense, bu onu daha da aşağılık biri gibi hissettirdi.

Garson bir süre sonra geldi ve ikisi de sipariş verdi, önce Griffin. Maylee'nin de kendisiyle aynı şeyi sipariş ettiğini fark etmekten kendini alamadı. Menüdeki yemeklere aşına değil miydi? Griffin bir süre daha onu izledi ve Maylee endişeli bir höpürdetmeyle suyunu yudumlarken bakışları odanın içinde gezindi.

Onun yanında kesinlikle gerginim.

Cehenneme kadar yolun var. Griffin sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona baktı. "I . . .

Özür dilerim." İşte bu o kadar da zor değildi, değil mi? Bunu yaptığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Soluk kaşları birbirine çarptı ve kafası karışmış görünüyordu.

Omzunun üzerinden baktı.

"Seninle konuşuyorum," dedi, yeniden sinirlenmişti ama buna karşı koyuyordu. O kadar da canavar değildi, değil mi? "Çok hoş bir işveren olmadığının farkındayım ve bunun için özür dilerim. Burada olmaktan mutsuzum ve bunun acısını senden çıkarıyorum ve bu adil değil."

Kaşları tekrar kalktı, sanki bu itirafa tam olarak inanamıyormuş gibiydi. Sonra, olan oldu. O yavaş gülümseme yüzüne yayıldı ve onu aydınlattı. Yeşil-kahverengi gözleri mutlulukla dans etti ve tüm yüzü parlıyordu. Gülümsediğinde oldukça güzel olduğunu fark etti.

"Çok teşekkür ederim Bay Griffin." Kadın ona gülümsedi. "Çok tatlısınız."

İngilizcesini ya da "mister" kelimesini yanlış kullanmasını düzeltmedi bile. Bu onun kibarlığıydı. Bir kez daha. Homurdandı ve ona bakmak istemediği için gözlerini kaçırdı. Ama kendini daha iyi hissetti. Onun gülümsemesini seviyordu. Tamamen ve son derece içtendi ve gülümsediğinde gözleri parlıyordu.

Çevresinde pek fazla insan samimi değildi ve samimi olanları da takdir ediyordu. Birkaç sayfa okuyabilmek için kitabını eline almaya başladı, sonra geri bıraktı çünkü kadın hâlâ ona gülümsüyordu. Sanki bir sohbet bekliyordu. Yardımsever bir ruh hali içinde olduğu için buna mecbur kaldı. "Umarım uykunuz iyi geçmiştir?"

"Harikaydı," diye mırıldandı. "Yastıklar bebek kuzular kadar kabarıktı. Bu tür yastıkları otel müşterilerine verdiklerine inanamıyorum. İnsanların onları çalacağından korkmuyorlar mı?"

Yudumladığı suda neredeyse boğuluyordu. "Çalmak mı?" *L'hotel de Bellissime*'den mi? Onun süitinde kalanların genellikle kraliyet mensupları ya da ünlüler olduğunun farkında mıydı? Herkesin aynı yerde kaldığını mı sanıyordu? Ama kız her şeyden o kadar heyecanlanmış görünüyordu ki onu düzeltmedi.

"Piller" değil de "pillow" olarak telaffuz edildiğini bile belirtmedi. Böyle devam ederse azizlik mertebesine ulaşacaktı.

"Evet. Ne zaman teyzelerim ve amcalarımla Georgia, Florida ya da başka bir yere seyahate gitsem, motel odasında taşıyabilecekleri her şeyi soyarlardı. Bunun beklendiğini söylerlerdi." Başını iki yana salladı.

"Sanırım çoğu insan bunu yapmıyor o zaman."

"Sizi temin ederim ki, hiçbir otel odasını soymadım."

"Benim yastığım sende olsaydı sen de isterdin," dedi neşeyle başını sallayarak. "Şimdiye kadar sarıldığım en iyi yastık."

Nedense, uykulu Maylee'nin zihninde canlanan, bukleleri yastık kılıfının üzerine savrulmuş, göğsüne bir yastık tutturmuş görüntüsü ... kasıklarına tarifsiz şeyler yaptı. Griffin boğazını temizledi. "Sözünüze güveniyorum."

Garson kahvaltılarını getirdi ve Maylee teşekkürlerini sundu. Onunla hava durumu, mutfaktan gelen nefis kokular ve memleketinin ne kadar güzel olduğu hakkında sohbet etti. Adamın dikkati Griffin'den tamamen uzaklaşmıştı ve sanki eski arkadaşlarmış gibi onunla birkaç dakika sohbet ettikten sonra ortadan kayboldu.

Griffin çatal bıçak takımını alırken kaşlarını çattı. "Personel bu sabah tuhaf davranıyor."

"Oh?" Masum bir merakla baktı. "Çok hoş biri olduğunu düşünmüştüm." Tabii ki öyle düşündü. Garson açıkça onunla flört ediyordu. Belki de

Maylee'nin eğitimsiz ses tonu, sadece akıcı Fransızca ve İngiliz İngilizcesi duyan erkekler için bir tür afrodisyaktı. Kim bilebilirdi ki?

Boş vermeye karar verdi ve tostundan bir ısırık aldı, sonra kitabını açıp okumaya başladı, dikkat çekmeden kahvaltının huzur ve sessizliğinin tadını çıkarıyordu. Maylee de yemeğini yerken sessizdi ama yüzündeki o mutlu gülümseme hâlâ duruyordu.

Griffin daha bir sayfa okumuştı ki kitabının üzerine düşen bir gölge ışığı söndürdü. Biri şef, diğeri garson kılığına girmiş iki adam masaya yaklaşırken başını kaldırıp kaşlarını çattı. Sinirli bir iç çekişle kitabını kapattı. Sessizlik uzun sürmeyecek kadar iyiydi, diye düşündü.

Şimdi soru yağmuruna katlanmak zorundaydı. Kendini toparlayan Griffin kaşlarını çatarak iki adama baktı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Ne oldu?"

Maylee ona hızlıca bir bakış attı -sanki kaba olan oymuş gibi- ve gülümsemesini adamlara çevirdi.

"Affedersiniz," dedi garson ve Maylee'ye baktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama arkadaşım dün geceki yardımınız için size teşekkür etmek istedi."

Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da neden Griffin'e değil de Maylee'ye baktığını.

"Oh, hayır!" Maylee'nin elleri havaya kalktı ve başını salladı. "Bana kesinlikle teşekkür edemezsin. Edersen işe yaramaz."

"Ne işe yaramaz?" Griffin şaşkınlıkla sordu. İki adam ve Maylee arasında bir bakış attı.

Aşçı Fransızca bir şeyler söyledi ve garson başını sallayarak tercüme etti. "Etienne, ağrısının bu sabah geçtiğini söylüyor."

Maylee gururla gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Ona bir dahaki sefere ekmeği fırından çıkarırken daha dikkatli olmasını söyle. I-"

"Affedersiniz," diye araya girdi Griffin. "Sen neden bahsediyorsun?"

O sıcak gülümseme ona dönmüştü ve Griffin bir an için gözlerinin kamaştığını hissetti. "Konuşmayı yak," dedi Maylee. "Bay Etienne," dedi, az önce adını kestiği aşçıyı göstererek, "elinde çok kötü bir yanık vardı, ben de bir bakmayı teklif ettim."

"Neden?"

"Ben yakıcı bir konuşmacıyım." Maylee ellerini kucağında kavuşturdu, sanki bu

dünyadaki en normal şey. "Bu bir hediye. Annem herkesten siğillerle konuşabilir ama ben sadece yanıklarda iyiyim."

"Ben . . . görüyorum." *Halk şifacılığı. Ne kadar garip.*

"İşe yaradı lordum," dedi garson. "Yanık Etienne'i günlerdir rahatsız ediyordu, öyle ki çalışmasını zorlaştırıyordu. Ama Bayan Meriweather onun eli üzerinde çalıştı ve hemen düzeltti. Bu yüzden-"

Maylee gülümseyerek tekrar elini kaldırdı. "Unutma, teşekkür etmek yok yoksa artık işe yaramaz."

Adamlar başlarıyla onayladılar ve birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra ona doğru bakıp gittiler.

Ve yine Griffin şaşırdı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Maylee küçük bir gülümsemeyle. "Siz otururken yukarı gelmemelerini istedim, çünkü nefret ettiğinizi söylediğinizi biliyorum."

geziniyor."

"Evet," diye itiraf etti ve boş özel yemek odasına göz gezdirdi. Yan odadaki insanları duyabiliyordu ama onlarınki son derece sessizdi. "Bu yüzden mi ana oda yerine buradayız?"

Maylee başıyla onayladı. "Dün gece burası hakkında biraz bilgi edinmek için müdürle biraz konuştum."

Griffin onun düşünceliliğine şaşırdı. "Ah?"

"Evet, ona mahremiyetinize ne kadar önem verdiğinizi söyledim ve böyle stresli bir dönemde rahatsız edilmemeniz için ne yapabileceğimizi sordum. Birkaç şey konuştuk ve bunların arasında, eğer oda kullanılmıyorsa yemeğinizi burada yemenizi önerdik. Kimse kahvaltısının bölünmesini istemez," diye itiraf etti yumurtasından dikkatli bir ısırık alırken. Çiğnemeyi bitirdiğinde ekledi, "Onlara yemeğinizin tadını huzur içinde çıkarabilirsiniz, muhtemelen uğrayıp mutfak personeline beğenip beğenmediğinizi söyleyeceğinizi söyledim. Umarım bu küstahlık değildir. Senden haber almayı çok isteyeceklerini biliyorum. Onlar için çok önemlisiniz."

Birkaç dakikalık iltifatını huzur ve sessizlikle takas ederken Yemek mi? Dahiceydi. Kitabını tekrar çıkardı. "Çok düşüncelisin. Ve evet, güzel ve sakın bir kahvaltının tadını çıkarıyorum. Teşekkür ederim." Tostundan bir ısırık daha alarak sayfasını çevirdi ve Edward Shackleton'ın maceralarını okumaya devam etti.

Maylee dizüstü bilgisayarını eline alarak, "Diğer masaya geçip çalışacağım, böylece sizi rahatsız etmem," dedi.

Başını kitabından kaldırıp önce dizüstü bilgisayara, sonra da ona baktı. Dilinin ucunda ona kalmasını söylemek vardı ama bunun yerine başını salladı. "Teşekkür ederim. Kip'in bıraktığı program sende mi?"

"Hepsi burada," dedi. "Gitmeye hazır olduğunuzda size günün özetini vereceğim."

Tekrar başını salladı ve kitabına döndü.

Yemek odası sessizdi ve Griffin kahvaltısını yapıp kitap okurken sıcak çayını yudumluyordu. Güneş ışığı yakındaki bir pencereden içeri süzülüyordu ve o anda bir sakinlik adası gibi hissediyordu. Ara sıra kafasını kaldırdığında Maylee'nin bilgisayarda çalıştığını, yapışkanlı defterine notlar aldığını ya da ara sıra yakındaki personelden biriyle sohbet ettiğini görüyordu. Her zaman gülümsüyorlardı ve onu gördükleri için mutluydular.

Asistanının etrafında herkes çok mutluydu. Bunu ilginç mi yoksa sinir bozucu mu bulduğundan emin değildi.

Maylee'nin Bellissime'deki ilk günü yorucu geçti.

Kahvaltayı bitirdikten sonra Griffin'e o günkü programını kısaca özetledi. Ülkeyi pek ziyaret etmeyen ve evlenmeyen biri için oldukça iyi bir sosyal takvimi olduğu kesindi.

Bir müze ziyareti, kraliyet terzisinde prova, komşu bir ülkenin ileri gelenlerinden biriyle ikindi çayı, bir hayır kurumuna ziyaret, başka bir vikontla fotoğraf çekimi ve sadece arkeoloji ve keşifle ilgilenen bir beyefendi dergisi için röportaj vardı.

Griffin'in tutkularından biri olduğunu öğrendi. Onu peşinden sürüklemek ve hepsine zamanında ulaşmasını sağlamak da onun işiydi.

Çok zor olmuştu ama Maylee bu zorluğu atlattığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

İşler yolunda gidiyordu. Bir noktada, saygıdeğer Kip'in Griffin'e çayla ilgili çifte rezervasyon yaptığını öğrenince paniğe kapılmış, bu yüzden birkaç tüyü yumuşatmak, birkaç telefon görüşmesi yapmak ve annesiyle olan randevusunu ertesi güne yeniden planlamak zorunda kalmıştı.

Griffin'e söylememişti, çünkü biliyordu ki

Sanki bu onun suçuymuş gibi, burnunun ucuyla ona baktı.

Ama başarmıştı. Bütün günü telefonunu

Griffin birbiri ardına sosyal randevulara giderken bir kulağında dizüstü bilgisayar, kalçalarında dizüstü bilgisayar ve limuzinde bekliyordu.

Bunların hiçbirinden hoşlanmadığı belliydi; kendisini bekleyen insanlara karşı her zaman kibar ve nazik olmasına rağmen gün geçtikçe ruh hali daha da kötüleşti. Mutsuzluğundan nasibini alanlar sadece Maylee ve şoför Bay Sturgess oldu.

Griffin'in randevuları arasında Maylee'nin bir de yeni gelenlerle uğraşması gerekiyordu.

Griffin'le röportaj yapmak için basın talepleri, yerel hayır kurumlarını ziyaret etmek ve bir şekilde düğünle ilgili düzenlemeler yapmak için daha fazla talep. O yapmak zorunda kaldı

Kraliyet Düğün Koordinatörü ile konuşmak için saraya çağrıldı -aksanından dolayı ilk başta onunla konuşmak istememişti- böylece kraliyet randevuları için hangi kıyafet renklerinden kaçınılması gerektiğini ve prova yemeklerinin, düğün kahvaltılarının ve benzerlerinin ne zaman ve nerede yapılacağını öğrenebilecekti. Maylee'ye yerlerin gizli olduğu söylenmişti çünkü

Basın bu bilgiyi ele geçirecek ve bir ordu gibi üzerine çullanacaktır.

Buna itiraz edemezdi. Griffin'in limuzinindeki mührü gördükleri anda

her yerde takip edilmeye başlandılar. O adamla göze çarpmayan bir yolculuk hakkında gerçekten konuşması gerekiyordu.

Ama en azından en kötüsü sona ermişti ve Griffin ona sadece bir kez (kravatı yamukken ve çay randevusuna gitmek üzereyken) hırlamıştı. Adamdan bir teşekkür bile almadan tamir etmişti. Onu suçladığından değil - eğer Griffin onun programından dolayı yıpranmış hissediyorsa, köpek ve midillideki midilli olmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirdi Göster.

Yine de yorucu gün sona ermişti ve sessiz kahvaltıdan beri yemek yemeye ya da nefes almaya fırsat bulamamış olsa da Griffin'i tüm randevularına zamanında ve saygın bir şekilde götürmüştü ve şimdi otele dönmüşlerdi. Akşam için odasına çekilmişti ve bu da sonunda Bellissime'ı keşfetmekte özgürdü.

Elbette o kadar yorgundu ki tek yapmak istediği bir duş almak ve yarın kahvaltıdan önce neler atıştırabileceğini görmek için odasındaki mini barı yağmalamaktı.

Maylee uzun, sıcak bir duş aldı, süslü sabunların ve Oda ile birlikte verilen şampuanlar. İş bittiğinde şişeleri sakladığından emin oldu, böylece personel onları değiştirecekti ve eve götürmek için yenilerini alabilirdi. Büyük, gösterişli havlulardan birini gövdesine sararken, belki Bay Griffin onun ekstralarını aşırmasına aldırılmaz, diye düşündü.

Maylee kendi kendine mırıldanarak havlunun üst kısmını göğsüne sıkıştırdı ve odasına yöneldi. Yatağa doğru ilerledi ve dolabın kapısının hafif aralık olduğunu fark ettiğinde havlusunu düzeltmeye başladı. Kaşlarını çatarak odanın karşısına geçti ve kapıyı kapatmaya gitti... ama bir şey onu rahatsız etti ve onun yerine içeriye baktı.

Elinde kamerasıyla bir adam orada duruyordu. "Çılgılık atma," diye fısıldadı, "eğer içeriden haber almak için benimle çalışmaya razı olursan sana çok kazançlı bir anlaşma teklif edebilirim-"

Maylee dolabın kapısını çarparak kapattı. Sonra çılgılık attı.

Beşinci Bölüm

Maylee'nin odasından yükselen kan dondurucu bir çığlık Griffin'i kitabından uyandırdı. Kitabı bir kenara fırlattı, yataktan sıçradı ve odanın öbür ucuna, süitlerinin bitişiğindeki kapıya doğru koştu.

Kapıyı açtığında, sadece bir havluya sarınmış ıslak bir sarışın odasına yuvarlandı, elleri beline gitti. "Odamda bir adam var," diye mırıldandı. "Odamda bir adam var!"

Maylee'nin neredeyse çıplak, sıırıslıklam ve kollarını beline dolamış halini görünce afallayan Griffin olduğu yerde donup kaldı. Zihninde şehvet dolu fanteziler çiçek açmış, ancak kızın dehşet dolu hıçkırıklarıyla durmuştu.

Odasında bir adam mı var? Sonunda kafasına dank etti. "Odanda bir erkek mi var?" diye tekrarladı.

"Evet!" diye hıçkırdı, onun sırtına yapışarak. "Dolabımda garip bir yaratık var!"

Sıcak, nemli ve çiçekli sabun gibi kokan kolunu okşadı. "Burada bekle," dedi. Etrafta bir silah aradı, yakındaki bir masadan bir lamba aldı, fişini çekti, gölgesini çekti ve sonra onu bir sopa gibi salladı. Sonra Maylee'nin odasına girdi.

Dolabın kapısı sıkıca kapatılmıştı. Bir an için bunun onu baştan çıkarmaya çalışan basit bir kadınsal histeri olup olmadığını merak etti. Reese'in her şeye sahip olduğunu biliyordu.

kızların onun yatağına girmek için neler yapabileceğine dair çılgın hikâyeler anlatırdı ama Griffin kendisi hiç böyle senaryolarla karşılaşmamıştı. Yine de Maylee öyle bir tipe benzemiyordu.

Dolaba yaklaştı ve kapıyı çaldı. "İçeride biri mi var?"

"Lütfen beni öldürme," diye cevap verdi boğuk bir ses. "Beni öldürmeyeceğine söz verirsen dışarı çıkacağım."

Şaşkınlıkla Maylee'ye baktı. Parmak eklemlerini ısıırıyordu, dehşet içindeydi, gözleri karanlıktı ve yüzünde kocaman bir ifade vardı. Ve o elbisenin altında çıplaktı.

Havlu. Tamamen ve tamamen savunmasızdı.

Biri odasına girmiş ve ona zarar vermeye çalışmıştı.

İçinden koruyucu bir dalga geçti ve Griffin yakındaki bir sandalyeyi kapıp dolap kapısının kolunun altına sıkıştırdı. Test etti ama çok hızlı sıkışmıştı. *Güzel*. O kadar çok titreyen Maylee'ye baktı ki ıslak buklelerinin uçlarından su damlacıkları dökülüyordu. "Benim odamda bekle oda," dedi ona. "Kıyafetlerimi karıştır ve bana ait bir şeyler giy." Kadın başını salladı ve onun odasında kayboldu.

Griffin yatak odasını taradı. Duştan yarıda çıkmış olmasına rağmen derli topluydu. Örgüsü yatağın köşesinde durmuş, belli ki sahibinin dönmesini bekliyordu. Başka hiçbir şey yerinde görünmüyordu, bu yüzden birinin nereden girdiğini göremedi. Öfkeyle odaya gitti. yatağının yanındaki telefonda resepsiyonu aradı.

"Bayan Meriweather," dedi diğer uçtaki ses yumuşak bir sesle. "Bu gece sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Lord Montagne Verdi," dedi Griffin en soğuk ve sert ses tonuyla. "Bayan Meriweather'ın odasında davetsiz bir misafir var. Onu dolaba kilitledim ama hemen buraya güvenlik istiyorum. Anladınız mı?"

"Kesinlikle, lordum! Yukarıya birini gönderiyoruz-"

Telefonu kapattı. Karşısındaki dolap kapısının kolunun dönüşünü izledi, içerideki adam açıkça onu test ediyordu. Kapı tıkırdadı ve yumuşak bir küfür duydu.

Griffin sandalyeye doğru ilerledi, onu düzeltti ve sonra oturarak kapıyı ağırlığıyla kapattı.

Ve güvenliği bekledi.

Neyse ki otel hızlı davrandı. Bir ya da iki dakika sonra kapı hızla çalındı. "Güvenlik."

Griffin sandalyeden kalkıp kapıya yöneldi ve onları içeri aldı. "Dolapta."

Güvenlik ekibi, paparazzilerden biri olduğu açıkça belli olan adamı çıkardı. Adam gevezelik etti ve bahaneler uydurmaya çalıştı ama kamera Elleri ve Maylee'nin çirkin elbiseleri arasında saklanıyor olması gerçek hikâyeyi anlatıyordu. Onu götürdüler ve başka bir adam geride kalıp Griffin'in bilgilerini aldı. Onlara bildiklerini anlattıktan sonra odasına geri döndü. Diğerleri geldiğinden beri asistanı yüzünü göstermemişti. "Maylee? Gelip bu adama ifadeni verebilir misin?"

Bir dakika sonra, bitişik odalarının kapısından içeri adım attı. Saçları hâlâ ıslaktı ama parmaklarıyla tarayarak gevşek, nemli bir hale getirmişti.

Dalgalar. Onun düğmeli gömleklerinden birini giymişti, eteği bronzlaşmış kalçalarını sıyrıyordu. Gömlek ona büyük gelmişti ama öne doğru hareket ettiğinde, kumaşın altında göğüslerinin yumuşaklığını gördü.

Ve Tanrım, onun gömleğinin içinde çok seksiydi.

Griffin yumruklarını sıkı ve onu gördüğünde hissettiği uygunsuz şehvet dalgasını uzaklaştırmaya çalıştı. Yeşilimsi kahverengi gözleri hâlâ kocaman ve sıkıntılıydı ve güvenlik görevlisinin sıkması için elini uzattığında, elinin hâlâ titrediğini fark etti. Kadın dehşete düşmüştü.

Kadının korkusu onun koruyucu içgüdülerinin ortaya çıkmasına neden oldu. Bir elini Maylee'nin omzuna koydu ve güvenlik görevlisinin sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek onu kendine doğru çekti. Maylee ifadesini verirken, adam onun yanında kaldı ve Maylee konuşurken gömleğinin çok uzun kollarıyla oynayarak biraz rahatlamış görünüyordu.

"Bana kendisiyle çalışmamı istediğini söyledi," dedi yumuşak ses tonuyla. "İşin iç yüzünü öğrenmek istediğini söyledi. Sanırım düğünle ya da Bay Griffin'le ilgili ayrıntılar istiyordu. Bana çok para ödeyeceğini söyledi."

"Peki ona ne söyledin?" diye sordu adam.

Şaşırılmış görünüyordu. "Neden, çılgılık attım. Çılgılık attım ve kapıyı suratına kapattım."

Griffin belli belirsiz gülümsedi.

Maylee ifadesini verdikten sonra güvenlik görevlisi "Teşekkür ederim," dedi. "Bu bilgiyi -davetsiz misafirle birlikte- polise teslim edeceğiz."

"Bunun bir daha olmaması için ne yapacaksın?" Griffin'in sesi soğuk ve otoriterdi ve adama sert bir bakış attı. "Ben güvenli olması gereken bir yerde kalırken çalışanlarımın taciz edilmesi fikrine sıcak bakmıyorum."

"Elbette efendim, lordum," dedi adam ve utanmış görünüyordu. "Alt kattakilere ek olarak bu kata da bir güvenlik görevlisi yerleştireceğiz. Bir daha rahatsız edilmeyeceksiniz."

"Öyle olmadığımızı görün," dedi Griffin.

Maylee titreyen bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Minnettarım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Griffin adamın bakışlarının oraya kaydığını fark etti.

Griffin kaba bir tavırla, "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa ararız," dedi. Başıyla adamın odadan çıkması gerektiğini işaret etti.

Güvenlik görevlisi gitti ve Maylee kapıyı arkasından kapattı. Artık odasında sadece Griffin ve Maylee vardı. Griffin gözlerini kızın yüzünden ayırmıyordu.

Gömleğinin içinde yumuşak ve kıvrımlı bir şekilde arkasını döndü. Yuvarlak yüzü bitkin görünüyordu, yine de ona oyunlu bir gülümseme vermeye çalıştı. "Sanırım bu akşamki heyecanımızı yaşadık," dedi Maylee.

Griffin onun yüzünü yakından inceledi. "İyi misin?" Sesi her zamanki neşeli haline benzemiyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Belki de avazım çıktığı kadar bağırarak yerine onunla konuşmalıydım."

"Odana zorla girdi. Sen kesinlikle doğru olanı yaptın." Onun omzunu sıktı.

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Sanırım."

Griffin onun güvenilirliğinden çoktan etkilenmişti. Paparazzilere bilgi vermeyi aklından bile geçirmemişti. Hemen onun itibarını korumayı düşünmüştü. Bedeli ne olursa olsun böyle bir sadakat satın alınamazdı. Eve döndüklerinde ona güzel bir ikramiye vereceğini düşündü. Ama kız hâlâ çok sıkıntılı görünüyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Kucaklanmaya *ihtiyacım* var, demişti ona uçakta uyuşturulduğunda.

Onu düşündü. Hâlâ kayıp, küçük ve yalnız görünüyordu.

Bu yüzden onu kendine doğru çekti ve garip bir şekilde sarıldı. Bu onun normalde yapacağı bir şey değildi. Aslında teselli etme konusunda berbattı. Ama geçmişte ağladığında sarılmak istemişti. Bunu yapabileceğini düşündü.

Maylee şaşkınlıkla kaskatı kesildi ve bir an sonra onun karşısında eridi. Sıcacık kıvrımları vardı ve kollarında ne kadar iyi hissettiğine şaşırdı. Eli sırtını okşadı ve gömleğinin dayanıksız kumaşı altında çıplak olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Sonra onu serbest bıraktı. "Daha iyi misin?"

Kadından bir kıkırdama kaçtı. "İtiraf etmeliyim ki Bay Griffin, sizi pek sarılacak biri olarak görmüyordum."

"Uygun göründü."

Dönüp tekrar odasına baktı, sonra dudağını ısırıldı. "Ne?" diye sordu.

Parmak eklemi tekrar ağzına gitti ve onu ısırıldı. "Kendimi güvende hissetmiyorum. Özür dilerim. Benim için odamı kontrol edebilir misiniz?"

Rahatladı. "Tabii ki. Git benimkinde bekle."

Tekrar gerildi. "Ama... ya seninkinde biri varsa?"

Daha önce de oradaydı, değil mi? Bu isteksizliği anlamamıştı ama Griffin başıyla onayladı ve bir kolunu uzatarak içeri girmesini işaret etti. "Buraya gel o zaman. Yanımda kal."

Maylee hemen ona doğru koştu ve kolunun altına girdi. Göğsü onun yan tarafına değdi ve parmakları uyku pantolonunun bel bandına gitti, sanki bir şekilde onu tutmaya çalışabilirmiş gibi ondan kaçmak.

Rahatsız edici olmalıydı. Griffin yapışmaktan ve havada asılı kalmaktan nefret ederdi. Ama nedense Maylee'nin yanı başında, sıcak, yumuşak ve tatlı olması oldukça hoştu.

Birlikte odasını kontrol ettiler, gardıropları açtılar, her dolabı, dolabı ve hatta yatağın altını bile kontrol ettiler. Hiçbir şey yoktu. Griffin ön kapıyı tekrar kontrol etti ve kilitleri iki kez test ettikten sonra zinciri kilitledi. "Şu andan itibaren bunu kilitli tutmalısın. Sadece odamdan çıkabilirsin."

Ona başıyla onay verdi. "Teşekkür ederim."

Saate bir göz attı. "Geç oluyor. Muhtemelen yatağa gitmelisin."

Yüzü tekrar bembeyaz oldu ama başını sallayarak onu serbest bıraktı. O yumuşak

Parmakları bel kemerinden kaydı ve Griffin bir an için pişmanlık duydu, ki bu aptalcaydı. Kız onun asistanıydı. Çok geçici bir asistan.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Maylee ona, sesi yumuşaktı. Ona bir gülümseme daha verdi ama bu gülümseme her zamanki parlaklığını taşımıyordu. "Gerçekten minnettarım."

"Biliyorum," dedi, sesi olması gerekenden biraz daha ani çıkmıştı. Şu anda çok kırılmıştı, lanet olsun. Kafasını ısırp koparmasının bir anlamı yoktu. Ona hızlıca başını salladı. "Biraz uyu. Dolu bir vaktimiz var yarınki program."

"Elbette," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Bir anlık tereddütten sonra ona bir kez daha başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak odasına çekildi. Griffin bir an için kapıya yaslandı ve derin bir nefes verdi.

Aman Tanrım. Bu seyahatte, bir anlaşma yapmak için asistanının odasına gizlice girmesini gerektirecek kadar çok gazetecinin peşinde olmasına üzülməsi gerekirdi. Birisi mahremiyetlerini ihlal ettiği için öfkeli olmalıydı.

Ama beyni Maylee'nin gömleğinin eteklerinin altındaki çıplak bacaklarına, yan tarafına bastıran göğsünün yumuşak kıvrımına, pantolonunu tutarken beline sürtünen parmaklarına odaklanmaya devam etti.

Aleti kaya gibi sertleşmişti. Griffin pantolonunun içine uzandı ve kendini düzeltti ama işe yaramadı. Maylee'nin yumuşaklığı ve neredeyse çıplaklığı zihnindeyken bu iş yakın zamanda bitmeyecekti. Gözünün önüne sürekli Maylee'nin odasına koşarak girdiği, su damlattığı, havlusunun kabarık göğüslerini zar zor tuttuğu görüntüler geliyordu-

Griffin banyoya yöneldi. Kapıyı kapattı, pantolonunu çıkardı ve tekrar duşa girdi. Suyu sıcak tutarak bu akşam ikinci kez vücudunu sabunladı, sonra sikini eline aldı ve Maylee'yi gömleğinin içinde düşünerek okşamaya başladı. Onu yatağına geri itip kumaşın yukarı kayışını, kalçalarının tüm uzunluğunu, bacaklarının arasında kaşlarının rengi olacak soluk ipi ve sikini bekleyen kaygan, yumuşak dudakları ortaya çıkarmasını izlemeyi düşünerek-

Homurdanarak boşaldı, orgazm olmak için kendini okşarken eli sertleşti. Asistanını düşünerek bir otel banyosunda mastürbasyon yapmak zorunda kalması çok acınası bir durumdu.

Döndüğünde Gretchen Petty'yi öldürecekti, bundan kesinlikle emindi.

Beş dakika sonra, uyku pantolonunu giymiş ve yatağına tırmanırken bitişik kapı çalındı. Gerildi, içinden alarm sesi yükseldi ve kapıya yöneldi. "Maylee?" diye seslendi endişeyle. Biri yine içeri girmeye mi çalışmıştı?

Adam kapıyı açtığında, kadın hâlâ gömleğiyle orada duruyordu. Göğsüne bir yastık tutmuştu ve ona baktı, gözleri kızarmış ve akmamış gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Ben ..." Durakladı ve yutkundu, sonra devam etti. "Gelip seninle uyuyabilir miyim?"

Lordamercy, ama Griffin Verdi soyunduğunda güzel bir adamdı.

Normalde güzel olmadığından değil, diye düşündü Maylee. Ceketinin içinde

Takım elbiseleri ve uygun kravatlarıyla, saçları dağılmayacak şekilde toplanmış, çok hoş görünüyordu. Elbette, her şeyini tamamladığında

inanılmaz derecede yaklaşılmazdı. Şimdi yeni duş almıştı, saçları ıslak ve biraz dağınıktı ve üzerinde tişört yoktu.

Bu da bir kitap kurdunda olmaması gereken tüm o kaslara aval aval bakmasını sağladı.

Griffin'in gerçekten güzel bir göğsü vardı. *Gerçekten* güzel. Geniş, güçlü, üçgen omuzları dar bir bele doğru iniyordu. Göğsü çoğunlukla Pürüzsüzdü ve göbeğinden yukarı doğru uzanan ince bir çizgi halinde koyu renk saçları vardı. Ayrıca bir omzunda, göz çukurlarından para çıkan siyah bir kafatası dövmesi vardı ve bu onu şaşırtmıştı; Kraliyet Hazretleri kesinlikle dövme yaptıracak bir tip gibi görünmüyordu.

Ama bunu görmek hoşuna gidiyordu. Bu onu insan yapıyordu. Sanki onu tahmin ettiği kadar katı ve düzgün biri değilmiş gibi.

Yatağına döndükten sonra kapısını tekrar çalma gücünü ona veren şey bu dövmeydi. Tereddüt etmişti, adamın hayır demesinden ve önerisi hakkında ne düşündüğünü söylemek için onu sözlü olarak aşağılamasından korkuyordu. Ve şu anda oldukça sallantılı olan ruh halinde, bu muhtemelen onu yıkacaktı.

Ama onun saçma sorusuna gülmemiş, alay etmemiş ya da bu türden bir şey yapmamıştı.

Onu içeri almak için kapısını biraz daha açmıştı.

Ve Maylee onu öpebileceği için çok rahatlamış hissetti. Öpmedi ama adam onun gibi bir köylü kızının böyle bir şey yapmasına birazcık bile anlayış gösterseydi öpebilirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı onun odasına girerken. Buraya daha önce de gelmişti ve onun odasının ne kadar güzel olduğunu görünce biraz şaşırmıştı.

onunkinden daha büyüktü. Süslü koltukları, süslü masaları ve muhtemelen inanılmaz bir şehir manzarasına sahip olan balkonlu devasa bir penceresi vardı. Pencere kapalıydı, perdeler çekilmişti. Saat geç olmuştu ve her geçen dakika daha da geç oluyordu.

Bir elini dağınık, yarı ıslak saçlarında gezdirdi ve odaya göz gezdirdi. "Ben kanepeyi alabilirim. Sen de yatağı alabilirsin."

Onun önerisi karşısında gözleri büyüdü. Sör Stuffy onun için yatağından mı vazgeçecekti? Maylee hemen kendini suçlu hissetti. Niyeti bu değildi. Yalnız kalmaktan korkuyordu, elinde kamerayla dolabından fırlayan yabancı adamlarla ilgili kâbuslar göreceğinden emindi. Adamın yatağına baktı. Kocaman bir yataktı. "İkimiz birlikte uyuruz diye düşünmüştüm."

"Yaptın mı?" İki kelime de düzdü.

Maylee kızardı. "Öyle değil. Ama şu yatağa bak. Evdeki dairem kadar büyük. Aramıza birkaç yastık koyarız ve yağmur gibi olur. Bir tür kamp gibi. Anlıyor musun?"

Griffin sadece ona baktı.

"Ve o küçük kanepede de oldukça rahatsız görünüyor," diye itiraf etti. "Özellikle de senin boyunda bir adam için." Aman Tanrım, şimdi yine yüzü kızarıyordu. Neden *senin boyunda bir adam* demişti ki? Onun mutlu izlerine bakmayacaktı. Bakmayacaktı. "Yani, kanepeye oturması gereken biri varsa o da benim."

Oda sessizliğe gömüldü. Griffin önce yatağa, sonra ona baktı ve eliyle tuttuğu yastığı işaret etti. "Git yastıklarını odandan çıkar."

Mutlu bir şekilde koşarak içeri girdi ve tüm yastıkları kaptıktan sonra Griffin'in yanına döndü.

Elindekileri ondan aldı ve yatağın üzerine fırlatarak aralarında bir bariyer oluşturdu. "Ben sağ tarafta yatacağım," dedi, sesindeki o buyurgan tını geri gelmişti. "Kapıya daha yakın."

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Ve bir süre daha okuyacağım. Bunun sizi rahatsız etmeyeceğine inanıyorum?"

Başını iki yana salladı. "Uyuyamayacak kadar gerginim. Örgümü alabilir miyim?"

Omuzlarını silkti ve yatağın kendi tarafına doğru tırmandı, kitabını kaptı ve onu görmezden gelerek tekrar açtı. Bu gerçekten de mükemmeldi. Eğer o yokmuş gibi davranırsa, onunla yatmak istediği için kendini o kadar da garip hissetmeyecekti.

Maylee yataktan fırladı ve odasına gitti, örgüsünü aldı ve koşarak onun odasına geri döndü. Nedense kendi otel odası artık güvenli gelmiyordu ama onun kapısından içeri girdiği anda rahatlayabileceğini hissetti. Mutlu bir rahatlama nefesi alarak yatağa geri döndü, battaniyeleri üzerine çekti ve sonra oturup bacak bacak üstüne attı ve örgü örmeye başladı. İpliğin ve iğnelerin verdiği his ve tekrarlayan hareketler onu rahatlatıyordu. Bu onun sakinleşmesini ve rahatlamasını sağladı ve kolay hareketlerle ipliğini zincirlemeye başladı.

Griffin'e baktı ama o sessizdi, sayfalarında tonlarca küçük kelime olan bir kitap okuyordu. Ağır bir okumaya benziyordu. Hah. Olması gerekmediği halde bu kadar zeki olması ilginçti. Örgüsüne geri döndü.

Aralarına uzun bir süre rahat bir sessizlik çöktü.

"Neden tek başına uyumaktan korkuyorsun?"

Maylee ona doğru baktı ve adamın kendisine doğru baktığını görünce irkildi. Kalın kitabı o muhteşem göğsünün üzerinde dümdüz duruyordu ve saçları açık kahverengi bir tutam halinde kurumuştı ve artık jöle sürülmediği için farklı görünüyordu. Farklı görünüyordu. Daha genç. Yaklaşması daha kolay.

Hatta şirin.

Yüzünün kızardığını hissetti, yine de örmeye devam etti, iğneleri hareket ediyordu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Bilmesem sorar mıydım?"

"Sadece kibar olsaydın olabilirdin."

Homurdandı. "Sizi temin ederim ki, ilgimi çekmediği sürece insanlara kendileri hakkında soru sormam."

Sanırım durum buydu. "O zaman sanırım gurur duymalıyım, ha? Büyük bir şey değil, gerçekten. Şehre ilk taşındığımda evime hırsız girmişti. New York'a geleli sadece birkaç gün olmuştu. Bir iş görüşmesine gitmiştim ve döndüğümde biri kapımı kırıp içeri girmiş ve tüm eşyalarımı karıştırmıştı."

"Polise gittin mi?"

"Ev sahibime gittim," diye itiraf etti, ipliğini bir tanesinin etrafına dolayarak

Konuşurken iğneledi. "Benden metrekaşe başına sadece üç dolar aldığı için fazla bir şey beklememem gerektiğini söyledi. Ben de kapıyı tamir ettirdim ve kendime bir beyzbol sopası aldım ama ilk birkaç gün korkutucuydu."

Sessizdi. Kadın örgüsünden başını kaldırıp adamın kaşlarını çatıldığını gördü.

On

u. "Ne?" diye sordu.

"Bu hikayenin hangi kısmının en saçma olduğunu bilmiyorum.

Deniyorum.

karar vermek için."

"Korktuysam ne yapayım," dedi savunmacı bir tavırla. "Evden ilk kez ayrılıyordum ve sonra biri gelip eşyalarımı yağmaladı. Arkansaslı bir kız için oldukça endişe vericiydi."

"Sanırım öyle." Doğrulup yatak başlığına yaslandı. "Saçma olan bu değil. Metrekaresi üç dolardan mı ücretlendiriliyorsunuz?"

Başıyla örgüsünü işaret etti. "Bushwick'te bir oda. Penceresi falan yok, bu beni üzüyor ama bana söylenene göre 450\$'a oldukça ucuzmuş. ay."

"Bushwick, Brooklyn'de bir daire mi? Kulağa korkunç geliyor. Sanırım benim dolabım yüz elli metrekareden daha büyük."

Güldü. "Bundan hiç şüphem yok Bay Griffin."

Kadın ona bakarken, adam boş boş göğsünü ovuşturdu. Ah, tüm o kaslarla birlikte o çıplak göğüs. Dikizlemeyi bırakması gerekiyordu yoksa başını belaya sokması muhtemeldi.

"Eğer burada yatakta birlikte oturacaksak bana Griffin de," diye düşündü göğsünü ovuşturarak. "Aksi halde tuhaf hissettiriyor. Demek şehrin berbat bir yerinde delik gibi bir daire kirliyorsun. Hunter sana iyi para vermiyor mu?"

Aman Tanrım. "Bay Hunter bana çok iyi para ödüyor, efendim. Anneme ve onlara para gönderebilmek için tutumlu yaşamaya çalışıyorum."

"Tanrım, kullandığın dil korkunç. Anne ve onlar, gerçekten. Bu İngilizce değil."

"Öyle."

"Gerçekten mi? Dilbilgisi kitaplarının neresinde 've onlar'dan bahsedildiğini sanıyorsunuz? Kim bu 'onlar'?"

"Kız kardeşlerim, büyükannem ve Pepaw-"

Elini salladı. "Biliyor musun? Sorduğum için özür dilerim. Boş ver. Lütfen korkunç kederli hikayenize devam edin."

Maylee sessizdi. Onunla alay ediyordu, değil mi? Onu tam olarak azarlayamadı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

İçini çekti ve yüzünü ovuşturdu. "Yani eve para mı gönderiyorsun? Neden bulunduğun yere daha yakın bir iş bulmuyorsun?"

"Annem başarılı olmamı istiyor," dedi yumuşak bir sesle ve içinde kabaran vatan hasretinin sızısına şaşırdı. "Gerçekten başarılı, dinamik insanların büyük şehirde yaşadığını ve benim de oraya gitmem gerektiğini söylerdi. O kadar iyi bir evlatmışım ki, hayatımın geri kalanını bir avuç köylü ile birlikte taşrada geçirmeyi hak etmiyormuşum." Maylee'nin gözleri yaşardı. O "köylüleri" çok seviyordu ve eğer izin verselerdi sonsuza kadar onlarla kalırdı. "Ayrıca, iki küçük kız kardeşim var ve onlara iyi örnek olmaya çalışıyorum, bu yüzden biri evime ilk kez girdiğinde kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp eve gelemem, anlıyor musun? Ben bir Meriweather'ım ve pes etmeyiz."

"İki küçük kız kardeş mi? Adlarının ne olduğunu düşünmek bile beni ürpertiyor."

Maylee onun sümüklü ses tonuna kıkırdadı. "Biri Alabama, diğeri de Dixie."

"Yüce Tanrım. Tabii ki öyleler."

"Ben en büyükleri olduğum için Nana ve Pepaw'ın adını alma onuruna eriştim. Ondan sonra babam isim bulamayınca şarkıları seçti."

"Peki baban ne iş yapıyor?"

Ayıldı ve hızlı, özensiz bir haç işareti yaptı. "Babam on yıl önce öldü."

"Kaybınız için üzgünüm." Sümüklü tonu gitmişti ve sanki ciddi gibiydi. "Ben de babamı erken yaşta kaybettim."

Ona baktı ve biraz şaşırarak örgüsünü yere bıraktı. "Ah?"

"On altı yaşımıdayken. Tekne kazası."

Yastıkların arasından uzandı ve onu rahatlatmak için koluna dokundu. "Özür dilerim. O yaşta olmak çok zor. Keşke daha genç olsaydım da bu kadar çok anım olmasaydı."

Kendisine dokunduğu için şaşırmış görünüyordu ve ellerine bakıyordu.

Her şeyi berbat mı etmişti? "Özür dilerim," dedi geri çekilerek. Ortamı yumuşatmak için, "Küçük pijama partimizde uslu duracağıma söz veriyorum," diye ekledi.

Yine homurdandı.

"Peki ya ailen?" diye sordu örgüsünü tekrar toplarken. "En büyükleri sen misin?"

"Tanrı'ya şükür değilim," dedi Griffin. "Benim bir ağabeyim var, George. Resmi düğün o. Ben küçük oğul olduğum için sadece bir vikontum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve tekrar ona baktı. "Kardeşin bir düğün mü?"

"Annem kraliçenin küçük kız kardeşi," diye itiraf etti. "Burada olduğumuz sürece gece gündüz takip edilmemizin nedeni de bu."

"Oh. Vay canına."

Battaniyeleri kraliyet ailesiyle paylaşmak istemişti. Lordamercy. Her zaman nişastalı olmasına şaşmamalı. Muhtemelen onun tarafından dehşete düşürülmüştü.

Maylee zorlukla yutkundu. "Süslü olduğumu düşünmüştüm, sadece ne kadar süslü olduğumu fark etmemiştim."

İnledi. "Lütfen, lütfen, kimsenin önünde benden 'süslü' diye bahsetme."

Gözleri büyüdü ve örgüsünü bıraktı. "Neden?" "Eşcinsel olmadığım için mi?"

"Eşcinsel olduğunu kastetmedim! Sadece, bilirsin işte." Ona bir el salladı. "Süslü. Saçların, papyonların ve diğer şeylerinle."

"Ah evet, benim 'yapıştırılmış' saçlarım." Soğuk sesi ilk kez gerçekten de eğleniyor gibiydi.

O da buna güldü. "Cilalı olduğunu kim söyledi?"

"Yaptın. Uçakta. Ve sonra benden sarılmamı istedin."

Maylee nefesini içine çekti ve kıkırdamamaya çalıştı. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim. Beni oracıkta nasıl kovmadın?"

"Çünkü sıkıştım. Ve papyonlarla aran iyi olduğu için." Bununla birlikte, kitabını bir kenara bıraktı ve ışığı söndürdü. "İyi geceler."

Maylee karanlıkta el yordamıyla örgüsünü topladı, sonra dikkatlice başucuna yerleştirdi ve battaniyenin altına girdi. Yastığını kabarttı ve karanlığın içinde onları ayıran yastık duvarına baktı. "İyi geceler Bay Griffin," dedi usulca. "Ve bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim."

"Nazik, süslüden çok daha iyi bir lakaptır," diye karşılık verdi.

"Toplum içinde bana 'nazik' demekten çekinmeyin."

Sırıttı.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah biraz tuhaftı.

Derin uykusundan çalar saatin sesiyle uyandı. Her zaman yaptığı gibi inledi ve yastıklara daha sıkı sarılıp yuvarlandı.

Sonra irkilerek doğruldu çünkü güzel, sıcak bir elin üzerine yuvarlandığını ve göğsünü ona bastırıldığını fark etti. Kafası karışan Maylee, kendi odasından çok daha güzel olan odanın etrafına baktı ve nerede olduğunu anlaması bir an aldı. Oh. Doğru ya. Aşağıya baktı ve görünüşe göre Bay Griffin biraz huzursuz bir uykucuydu. İnşa ettikleri yastık duvarı onlar uyurken neredeyse yıkılmıştı ve kolu yastıkların altına girmişti. Büyük eli avuç içi kadar kızın üzerindeydi. Yatağın yan tarafına.

Ve memelerini büyük bir şıfırtı gibi içine sokmuştu. Lordamercy.

Maylee kızarak yataktan çıktı, ödünç aldığı uyku tişörtünü çekiştirerek külotunu örttüğünden emin oldu ve sonra Griffin'in yattığı tarafa giderek onu sarstı. "Bay Griffin? Uyanma ve kahvaltıya gitme zamanı."

Gözlerini açtı ve yatağın üzerinde gerinerek ona yumuşak bir gülümseme verdi. Saçları her yöne doğru uzanıyordu.

Ve onun ne kadar çocuksu görüldüğünü görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Kalkıyorum," diye mırıldandı, otururken nefis göğsü tekrar ortaya çıktı. Bir eliyle yüzünü ovuşturduğunda, göğsünü yüzüne nasıl yapıştırdığını düşünerek kızardı. *Tanrım.*

"Gidip üstümü değiştireceğim," dedi ona.

"Bekle," dedi ve ayağa kalktı. "Senin için odanı kontrol edeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Evet, öyle. Orada başka şeytanların seni korkutmasını istemiyorum."

Buz gibi tavrını aştığınızda gerçekten de tatlı bir adamdı. Çok centilmence, diye karar verdi. Griffin içeri girip üstünü değiştirmesi için odasını boşalttıktan sonra içeri girip buklelerini ıslattı, sonra da yolundan çekilmesi için ensesinde düğümledi. Griffin onun dağınık saçlarını onaylamadığını açıkça belirtmişti ama bununla bir şey yapmak zordu. Makyajını yaptı, sonra da o gün giyecek bir şeyler bulmak için dolabına yöneldi.

Dün geceki davetsiz misafir kıyafetlerinin yarısını devirmiş ve üzerlerinde tepinmişti. En sevdiği elbisesini eline aldı ve devasa bir ayak izi bıraktı. Belki kuru temizleme yaptırabilirdi ama tüm personele bahşış verdiği için parası kalmamıştı. Temizletmek için bu gece dışarı çıkması gerekecekti ama bir dakika, yapamazdı. Griffin'in katılacağı bir akşam yemeği partisi vardı. Bir ya da iki gün beklemek zorundaydı.

Kıyafetlerini tekrar karıştırdı. Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Hay Allah. Kırmızı bir bluzu ve yeşil bir kalem eteği vardı ama bunları birlikte giyerse elf gibi görünürdü. Siyah eteğini dün giymişti. Belki giysilerinden bazılarını yeniden kullanabilirdi... ama onları çamaşırhanede bir top haline getirmişti, bu yüzden önce ütülenip havalandırılmaları gerekiyordu.

Dudağını ısırarak, koyu yeşil bir ceketle giymeyi sevdiği soluk sarı kolsuz desenli bir elbise giydi. dolabın dibinde. Çok saçma görünmemesini umarak üzerine kısa kırmızı örgü bir omuzluk geçirdi.

Çantasını omzuna attı ve bitişikteki kapıyı çaldı.

"Güzel," dedi Griffin kapıyı açarken. "Bu gömleğe hangi kravatın yakışacağını bir türlü bulamıyorum. I-" Ona doğru baktı ve durup kıyafetine baktı. Yüzünün buz kestiğini görebiliyordu. "Maylee, kaba olmak istemem ama bugün ilerleyen saatlerde fotoğraf çekimi için kraliyet ailesiyle buluşacağız. Kıyafetiniz oldukça"-yeni tıraş olmuş çenesini ovuşturdu-"alışılmışın dışında."

"Biliyorum," dedi hızla, yatağının üzerine yığılmış kravatlara bakmak için öne atıldı. "Sadece dolabımda saklanan adam bir sürü kıyafetimi karıştırıp üzerlerine bastı ve onları kuru temizlemeye vermem gerekiyor. Çok özür dilerim," dedi ve üzerinde belli belirsiz siyah bir desen olan koyu renk bir kravat tuttu. "Bugün ortalıkta görünmemeye çalışacağım. Limuzinde saklanacağım."

"Sedan," diye mırıldandı. "Şoförden yolculuğun geri kalanında plakasız bir sedanla gelmesini istedim. Etrafta dolaşmak daha kolay olur."

Bu onun önerisiydi. Ona gülümsedi. "Bence bunu çok daha kolay bulacaksın. İstersen arka taraftan bile çıkabiliriz. Kapıcı bana özel bir yan girişten bahsetti."

Omuz silkmesinin püsküllü koluna dokundu. "Bunu sen mi yaptın?" "Ben yaptım," dedi gururla.

"Bu çok iğrenç. Çıkarabilir misin?"

Adamın acımasız sözleri karşısında irkildi ve elbisesini çekiştirerek çıkardı, sonra da kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak adamın elbisesini parçalamasını bekledi. Ayakkabılarıyla tam olarak uyuşmuyordu ama açıkçası bu konuda fazla düşünmemiştir.

birden fazla çift ayakkabısı vardı. Çok acelesi vardı.

İç çekti. "Özür dilerim. Kıyafetlerini parçaladığı aklıma gelmemiştir. Sadece elindekilerle idare ediyorsun." Kolunu okşadı. "Sözlerimi bağışla."

Maylee şok olmuştu. Özür mü dilemişti? Kıyafetine hakaret ettiği için mi?

Bunu defalarca yapmıştı. "Tamam."

"Bunu düzelteceğiz."

Kızın kaşları çatıldı, ama adam açıklık getirmeyince, kız sadece elini kravatını boynuna doladı ve onun için bağladı, sonra ceketini düzeltti. Saçları yine dağılmıştı ve yine o eski telaşlı, biraz ağırbaşlı ve tamamen onaylamayan Griffin'e benziyordu. Yine de bu konuda fazla düşünmezdi. Ona gülümseyerek kapıya döndü. "Hadi gel. Gidip kahvaltı edelim. Dün gece yemek yemeyi unuttum ve midem bir porsuk gibi gurulduyor."

Odasından çıktıklarında kaşlarını çattı. "Neden yemek yemedin?"

Onun endişelerine elini salladı. "Dün gece olan bitenlerden dolayı dikkatim dağıldı."

"Anlıyorum."

Maylee kahvaltıya indiklerinde tanıdık personelden birkaçını gördü ve oturur oturmaz Griffin'in dizüstü bilgisayarını çıkardı ve programını gözden geçirmeye başladı, hatırlaması gereken şeyler için Post-it'lere notlar yazdı. Kahvaltıda yine Griffin'in sipariş ettiklerinin aynısını sipariş etti, Menüdeki şeylerin yarısını tanımadığı ve bir hödük gibi görünmek istemediği için.

Onun kendisini izlediğini fark etti ve sonra bilgisayardan başını kaldırıp baktı. Elleri boştu. "Kitabını yukarıda mı unuttun? Senin için gidip getirmemi ister misin?"

Başını salladı ve düşünceli görünüyordu. "Bu sabah programda ilk sırada ne var?"

Parmağını ekranda gezdirdi. "Saat dokuzdan on bire kadar Bellissime Tarih Topluluğu ile buluşacaksınız-"

Griffin başıyla onayladı. "Devam edin ve iptal edin."

Ona göz kırptı. "Ama benim işim senin randevularını tutmak."

"Biliyorum. Ve bunu iptal etmek istiyorum. Ondan sonra ne var?"

"Belediye başkanıyla öğle yemeği mi?"

Homurdandı. "Sanırım bundan kurtulamayacağım. O eski bir aile dostu. Pekâlâ."

Telefonunu çıkardı ve sonra kaşlarını çattı. "Onlara iptal sebebinin ne olduğunu söyleyeyim mi? Özel bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir Vikont mazeret üretmez. Ben sadece meşgulüm."

Başını salladı ve kalktı, telefon etmek için boş özel yemek odasını geçti. Yine de haklıydı. Kimse onun iptalini en ufak bir şekilde sorgulamadı.

Masaya döndüğünde kahvaltı servis edilmişti ve mutfağa dönmekte olan garsonun yolunu keserek bahşiş olarak eline bir yirmilik sıkıştırdı. "Teşekkür ederim."

Gülümseyerek aldı ve ona göz kırptı.

Maylee tekrar masaya oturdu ve peçetesini aldı. Bu sabahki kahvaltı, kırmızımsı garip bir sosla kaplı cıvık yumurtalara ve üzerinde havyara benzeyen bir şeye benziyordu. *Iyy*. Adam neden normal bir insan gibi irmik ve domuz pastırması sipariş edememişti ki? Bu kadar aç olması utanç vericiydi. Nasıl olsa yiyecekti. "Peki, ne istersiniz? Bu sabah boş olduğuna göre ne yapmak istersin?"

"Bundan sonra, personelin odamıza çıkmasını ve giysilerinizi kuru temizlemeye vermesini sağlayacağım, böylece onları geri alabilirsiniz. bu gece."

Kızardı. *Bizim odamız mı?* "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben bilmiyorum," diye kabul etti. "Ama onlar istiyor. Sonra da alışverişe gidiyoruz."

Maylee sandalyesinde heyecanlı bir şekilde kıpırdandı. "Öyle mi? Hatıra alışverişi mi?"

Ona tuhaf bir bakış attı. "Ben Bellissime'nin yerlisiyim Maylee. Ben de Bana bu gerçeği hatırlatacak kartpostallara ya da ucuz shot bardaklarına ihtiyacım olmadığından eminim." "Oh." Nasıl oluyordu da her seferinde ona kendini bu kadar aptal hissettirmeyi başarıyordu?

kelime? Çatalını yumurtalı şeylere batırdı, iştahı kaçtı. "Sana kıyafet alacağız. Giymek için uygun bir şeyler."

Maylee'nin kalbi heyecanla çarptı . . ve ardından hemen acı duydu. "Çok kötü görüldüğüm için mi?"

"Bu ve giydikleriniz Bellissime Kraliyet Sarayı'nı ziyaret etmek için kabul edilemez derecede uygunsuz olduğu için," dedi yumurtalarını tuzlayıp küçük bir ısırik alarak.

Bu, alışverişe çıkma düşüncesinin tüm keyfini kaçırdı. Maylee gözyaşları görüşünü bulanıklaştırana kadar yemeğine baktı ama gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı. Adamın bu kadar zalim olmak istemediğinden emindi. . . değil mi? "Bay Griffin-"

"Bay Verdi," diye düzeltti. "Ya da Lord Montagne Verdi. Ya da Vikont Montagne Verdi. Bay Griffin değil. Lütfen kraliyet sarayındayken dilinize dikkat edin."

"Yeni kıyafetler almaya paramın yetmediğini söyleyecektim Bay Verdi." Doğru unvanını dikkatle vurguladı. "Belki de geride kalmalıyım," dedi küçük bir sesle, sümüksü görünümlü yumurtalarından birinin üstündeki havyarı kazıyarak.

"Saçmalık."

Daha fazlasını bekledi. Belki *benim için vazgeçilmezsin Maylee* ya da *bugün yardımına ihtiyacım var*, hatta *harika bir arkadaşsın Maylee*. Ona sadece çirkin, modası geçmiş bir yük olmadığını söyleyecek bir şey.

Kız beklentiyle ona baktığında ekledi: "Belki de Kraliyet portreleri için kıyafetlerinizi değiştirin ve kravatımı düzeltmek için orada olmanız gerekecek."

İç çekti.

Maylee'yi memnun etmek tamamen imkansızdı.

Griffin yeni kıyafetler alacağı için mutlu olacağını düşünmüştü. Sadece onunkiler iğrenç değildi, aynı zamanda sürekli örgü örüyordu. Daha önce giydiği tuhaf küçük şalı gördüğünde, o kadar fakir olduğunu fark etmişti ki, kendi giysilerini kendisi yapıyordu. Ve bu onu çok kötü hissettirdi. O zamana kadar onun ne kadar yoksul olduğunu fark etmemişti bile.

giyecek düzgün bir şey bulamamanın acısını hissediyordu. Bu yüzden onu alışverişe götürmeyi teklif etti. Ucuz bir turist standına gideceklerini düşündüğünde heyecanlanmıştı. Ama kıyafet düşününce?

Ağzını kapatmış ve tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Bu sabah onu allak bullak etmişti. Dün gece neredeyse uyuyamamıştı, yastıkların diğer tarafındaki bedeninin tamamen farkındaydı. Uykusunda da konuşuyordu. Kabus görmüyordu, sadece evi ve köpeği dışarı çıkarıp çıkarmadığı hakkında mırıldanıyordu. Köpeği var mıydı? Bahsettiği daire büyüklüğünde bir köpeği yoktu herhalde.

Bu yüzden bütün gece onun mırıldanmalarını dinleyerek dönüp durmuş, sonunda şafak sökmeden önce uykuya dalmıştı. Ancak alarm çaldığında hemen uyanmış ve kızın yuvarlanıp göğsünü eline bastırmasıyla şaşkına dönmüştü. O yumuşak, dolgun göğsün anıları şimdi bile aklından çıkmıyor ve soğuk terler dökmesine neden oluyordu. Uyuyormuş gibi yapmıştı - başka ne yapabilirdi ki? - ve kadın onun belindeki çarşafı sıkıca kavradığını fark etmemiş gibiydi.

Çalışanınızdan etkilenmek çok utanç vericiydi. Özellikle de Maylee gibi onun mevkisi için tamamen uygunsuz bir kadınsa.

Kahvaltıyı sessizlik içinde bitirmişlerdi. Maylee'nin yemeğini yemekten çok itip kaktığını fark etti ve ne kadar aç olduğunu söylediğini hatırladı. Maylee'nin geleneksel yemeklerden hoşlanmadığını düşündü.

Hafifçe haşlanmış yumurta üzerine brendili sos ve havyar içeren kahvaltıları gibi güzel yemekler. Yine de, özel olarak yemek yemek güzeldi ve

Bulaşıklar toplanmış ve o da kahvesini bitirmişti, şefe ve ekibine teşekkürlerini sunmak için mutfağa yöneldiler.

Griffin kabul etmek zorundaydı, Maylee personel konusunda bir dâhiydi. İlk başta, mutfağa uğraması için yaptığı plana şüpheyle yaklaşmıştı ama Maylee kibarca, çalışanlarla beş dakika sohbet ederse, yemek yerken sürekli uğrayıp istekte bulunmalarının onu şaşırtmayacağını açıklamıştı.

Haklıydı da. Dahası, onlarla konuşmaya ve lezzetli yemeklerini ne kadar takdir ettiğini bildirmeye gittiğinde personel memnuniyetle gülümsedi.

O kadar hoşuna gitmişti ki, onlara arabada yanlarına alabilecekleri birkaç paket sandviçin sakıncası olmadığını söyledi. . ve personel hemen onları yapmak için çabaladı.

Maylee cüzdanını çıkarıp ödemeye çalıştı ama herkes o kadar itiraz etmişti ki sonunda cüzdanını kaldırdı. Sandviçleri telafi etmek için Griffin birkaç fotoğraf için poz vermeyi kabul etti.

Personel hemen böyle bir durum için hazır olan akıllı telefonlarını çıkardı.

On dakika sonra Griffin ve Maylee mutfaktan çıktıklarında Maylee'nin keyfi yerine gelmişti. "Çok nazıksınız Bay Griffin," dedi o tiz sesiyle. Kollarında Griffin'in istediği sandviçlerin bulunduğu küçük kahverengi kâğıt torbayı tutuyordu. "Sizinle tanışmak ve fotoğraf çektirmek için ne kadar heyecanlı oldukları belliydi. Bire bir zaman önemlidir. İnsanların kendilerini değerlidir."

"Bu bir ders mi, Bayan Meriweather?"

Derin bir iç çekti. "Hayır. Sen bir art niyet olduğunu düşünmeden bir şey hakkında yorum yapamaz mıyım?"

"Hayır," dedi soğuk bir sesle ve kadın sustu. Lanet olsun, neden bu konuşmalarda hep o enayi oluyordu?

Sedan caddeye girdiğinde ikisi de sessizdi. Bu kez, normalde onları takip eden filo yerine sadece bir araba onları takip etmek için kenara çekildi. Griffin kendi kendine bunun bir gelişme olduğunu itiraf etti. Şoför Bellissime şehir merkezindeki alışveriş bölgesine girdi ve metreli kaldırımlardan birinin önüne park etti.

Maylee bu manzara karşısında, "Aman Tanrım," dedi ve çantasını karıştırmaya başladı. "Üzerimde hiç Bellissime bozukluğu yok. Sadece birkaç Amerikan çeyreği var."

Arabadan indiklerinde ona, "Taksimetreği görmezden gel," dedi. "Kraliyet ailesinin bir üyesine ceza kesmeye cesaret edemezler."

Bunun üzerine kaşları çatıldı. "Ama neden? Yasalara uymuyorsun."

"Yasalar benim ailem için geçerli değil."

Bu cevabı onaylamamış gibi görünüyordu ama onu en yakın mağazaya kadar takip etti.

Griffin içeride giysileri taradı. Koyu renk takımlar, nötr renkli elbiseler. Mütevazı fötr şapkalar. Gösterişli ya da desenli hiçbir şey yoktu. "Bunlar iyi iş görür. Git bir tezgâhtar bul."

"Burada mı?" Maylee sordu ve ağzı kaşlarını çattı. "Bu cenaze kıyafetine benziyor. Düğüne gideceğimizi sanıyordum."

"Sizi temin ederim ki bu cenaze kıyafeti değil," dedi Griffin. "Öyle olsa bile, sen benim çalışanımsın. Senden cenaze kıyafeti giymeni talep etme hakkımı saklı tutuyorum.

özellikle de ben sağlıyorsam, duruma uygun kıyafetler."

Dudaklarını büzdü.

"Oyalıyorsun," diye uyardı onu.

"Bay Griffin," diye başladı. "Bana kıyafet almanızdan son derece rahatsızım. Bu doğru değil."

"Bu doğru *değil*," diye düzeltti. "Biliyorum. Az önce söyledim."

Yüce İsa. Alnını ovuşturdu. "Satış görevlisini çağırın lütfen. Bütün günü burada geçiremeyiz."

Bir saat sonra Maylee lacivert etekli bir takım elbise giymiş, ayaklarına da mütevazı topuklu ayakkabılar geçirmişti. Hatta -Maylee'nin itirazlarına rağmen- ona o çanta yerine ağırbaşlı, normal bir çanta almayı bile başarmıştı.

yanında taşıdığı eyer şeklindeki iğrenç canavar. Yolculuğun geri kalanı için çantasında birkaç daha sakın kıyafet, ayakkabı ve daha şık kıyafetlere uyacak fötr şapkalar vardı.

Griffin memnun olmuştu. Kıyafetlerin hiçbirisi için neredeyse hiç telaşlanmamış, hiçbirisi için onunla kavga etmemişti. Tüm alışveriş kendi hesabından yapılmıştı, bu yüzden Maylee ayrılırken durakladığında şaşırmıştı

dükkândan çıktı ve aceleyle tezgâhtarın yanına döndü. Kadının birkaç kelime mırıldanmasını ve ardından eline bir şey sıkıştırmasını izledi. Tezgâhtar gülümsedi ve başını sallayarak ona teşekkür etti. Sonra Maylee koşar adımlarla onun yanına döndü.

"Bunun için üzgünüm, Bay Griffin."

Sonsuza dek ona uygun unvanını düzeltecekti, değil mi? Ama merakı ona bir düzeltmeden daha ağır geldi. Dükkândan çıktıklarında "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Sadece bahşiş veriyordum," dedi Maylee. "Bu sadece kibarlık." Adam döndü ve kaşlarını çattı. "Neden ona bahşiş veresin ki?"

"Bize yardım ettiği için mi?"

"Bize yardım etmek onun için yeterli bir ayrıcalık olmalı," dedi Maylee'ye. *Personelin bu kadar cana yakın olmasının nedeni bu muydu? Hepsine para mı dağıtıyordu?*

Maylee homurdandı. "Kendinize çok güveniyorsunuz Bay Maylee. Griffin."

Tabii ki biliyordu. O da bir vikonttu ve bir zamanlar tahtın dokuzuncu sırasındaydı. Neden olmasın ki? "Bu insanlara bahşiş vermek için tam olarak ne kadar harcıyorsunuz?"

"Bay Griffin, Bay Hunter adamlarına bahşış verebilmem için bana her zaman para verir. Yapılacak en kibar şey bu." Sanki davranışlarında hatalı olan o imiş gibi ona ilkel bir bakış attı.

"Bu soruyu cevaplamıyor."

İç çekti. "Birkaç yüz dolar. Geri döndüğümüzde harcarım diye düşündüm."

"Birkaç yüz mü?" Kişisel cüzdanından mı? Ailesine para gönderebilmek için izbe bir evde yaşarken mi? Ve bir serseri gibi giyinirken mi? "Delirdin mi sen?"

Ona bir kez daha incinmiş bir bakış fırlattı. "Kibar olmaya çalıştığım için özür dilerim." "Bak, eğer herkese para dağıtacaksan, en azından benim param."

"Sorun değil." Ona döndü ve avucunu uzattı.

Önce paraya, sonra da kadına baktı. "Şu anda üzerimde hiç para yok." Kaşlarını kaldırdı. "Dediğim gibi mi?"

"Hadi gidelim." Arabaya binmesi için eliyle işaret ettiğinde, sokağın sonunda cafcacılı bir stand gördü. Parlak bir renkle kaplanmıştı. sarı ve mavi Bellissime bayrağı ve turistik tişörtler gördü. Durdu. İç çekti. Maylee'nin çatık kaşlı yüzüne baktı. "Aslında, devam etmeden önce bir durak daha yapalım." Maylee'nin dirseğinden tuttu ve onu nazikçe hediyeelik eşya standına doğru çevirdi.

Maylee'nin onursuz sevinç çılgınlıklarını duymak oldukça eğlenceliydi, diye itiraf etti kendi kendine.

Griffin bir akşam yemeği partisinden yeni çıkmıştı ki telefonu çok belirgin bir zil sesiyle çaldı. "Affedersiniz," dedi kendisini bekleyen Maylee ve şoföre ve telefona cevap vermek için birkaç adım uzaklaştı. "Jonathan," dedi Griffin telefona. "İspanya yolculuğun nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz," dedi Jonathan. "Gerçekten burada olmalısın. Bazıları buldukları eserler düpedüz inanılmaz. Birkaç yıl içinde buranın Tarşış değil de gerçekten Atlantis olduğu teorisini güçlendirecek yeterli kanıta sahip olabileceğimize inanıyorlar."

Griffin bir heyecan dalgası hissetti ve hemen ardından kıskançlık geldi. "Keşke orada olsaydım."

"Ben de dostum. Düğün saçmalığı nasıl gidiyor?"

"Beklendiği gibi," dedi Griffin ekşiyerek. "Bir sürü el sıkışma, dedikodu, akşam yemeği partileri ve bitmek bilmeyen saçmalıklar. Ve düğün önümüzdeki haftaya kadar resmen başlamayacak."

"İyi ki ben değil de sen gelmişsin," dedi Jonathan gülerek. "Yüce Vikont ile yerimi hiçbir şeye değişmezdim."

"Tabii ki hayır," dedi Griffin yumuşak bir sesle, kaldırımında ilerlerken etrafına bakındı. Saat geç olmuştu ve cadde oldukça boştu, bu da bir nimetti. Maylee sedana yaslandı ve şoförün anlattığı hikâyeyi dinledi. Adam ona kibarca olduğundan biraz daha yakın duruyordu ama Maylee gülüyor ve ona gülümsüyordu. Çok samimi görünüyorlardı.

Griffin bundan hoşlanmadı. Adam ona bu kadar yakın durmak zorunda mıydı? Ve konuşmadan bu kadar memnun görünmek zorunda mıydı? Limuzin şoförü yakındaki bir binayı işaret etti ve Griffin Maylee'nin gözlerini kapatıp görebilmek için eğilmesini izledi. Eğildiğinde poposu eteğinin içinde dışarı fırlamıştı, yuvarlaktı ve oldukça ... dikkat çekiciydi.

"Heyecan verici bir şey oldu mu?"

Griffin başını salladı ve başka tarafa baktı, düşünceleri telefon konuşmasına döndü. "Asistanımın odasına gizlice girip ona rüşvet vermeye çalışan bir papaz dışında mı?"

"Tanrım. Çok kararlılar, değil mi?" Jonathan homurdandı. "Dinle, hey, bu hafta sonu programını boşaltabilir misin?"

Griffin kaşlarını çattı. "Bundan şüpheliyim. Neden?"

"Çünkü yeni bir bölgede temel atıyorlar. Hani şu radar çıktılarında harabelerin olduğu yer. Bunun için orada olmak istediğini söylemiştin."

Kalbi sıkıştı. Gerçekten de orada olmak istiyordu. "Düğünden kaçamam. Özür dilerim. Bir hafta erteleyebilirler mi?"

"Muhtemelen olmaz. Bu hafta sonu havanın mükemmel olması bekleniyor. Ve İspanya senin bulunduğun yerden sadece kısa bir uçuş yolculuğu uzaklığında, değil mi?"

"Fark etmez," diye mırıldandı Griffin. "Ailevi görevlerimi terk edemem."

"Kulağa korkunç geliyor. Gitmem gerekiyor. Dr. Phineas DeWitt ile gelecek planları hakkında akşam yemeği yiyeceğim. Sana bir özet gönderirim."

"Elbette," dedi Griffin donuk bir sesle. Orada olmayı her şeyden çok istiyordu.

Kahretsin, bu hiç adil değildi. Bellissime kraliyet ailesinin bir parçası olmaktan nefret ediyordu. Bu

sürekli bir angarya gibiydi. Tek istediği kitapları ve projeleriyle baş başa kalmaktı.

"Oh, gitmeden önce, asistan nasıl?"

Griffin gözlerini devirdi. "Demek bunu duydun?"

"Nasıl anlatmayayım? Ayrılmadan önce Hunter ve Gretchen ile öğle yemeği yedim ve Gretchen bu konuda çenesini kapatmadı."

"Bu kadın tam bir kabus."

"Evet, ama o Hunter'ın hayali, bu yüzden ona tahammül ediyorum. Sana iyi eğlenceler," dedi Jonathan ve telefonu kapattı.

Griffin aramayı sonlandırdı ve suratı asık bir şekilde telefonuna baktı. Orada, İspanya'da Jonathan'la birlikte arkeolojik keşif gezilerinde bataklıkları neşeyle arşınıyor olmalıydı. Bunun yerine, kendi ülkesinde havasız takım elbiseler içinde sıkışıp kalmış, nadiren gördüğü bir kuzeninin düğününe katılıyordu.

Üzgün hissediyordu. Ve alçak. Ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştı. Ellerini ceplerine soktu ve duygularını maskeleyerek sedana yaklaştı. Şoför -adını hatırlayamıyordu- Griffin'i görünce telaşla uzaklaştı. Maylee başını eğerek onu izledi.

"Her şey yolunda mı?" Nedense bu gece onun tatlı dilini rahatlatıcı bulmuştu.

"Tabii ki."

Ona bilmiş bir bakış attı ve arabaya binmesini işaret ettiğinde başını salladı. "Mutlu görünmüyorsun. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bu konuda hiç konuşmak istiyor muyum?" diye sordu.

Bu onu korkutmadı. Maylee ona gülümseyerek baktı, hediyecek eşya standına yaptığı baskının neşesi hâlâ yüzündeydi. "Annem ve onlar" için satın alınmış çirkin kartpostallar ve tampon çıkartmaları için bu kadar heyecanlanan bir kadın görmemişti.

"Benimle konuşabilirsin. İyi bir dinleyiciyimdir."

Şoföre bir göz attı, sonra bulundukları sokağa dikkat etti. Sessizdi, neredeyse boştu. Bu geç saatte tanınacağından şüpheliydi ama asla bilemezdi. Nedense arabaya geri binmek yenilgiyi kabul etmek gibi gelmişti. Onların tuzağına düştüğünü kabul etmek gibi. olmak istediği bağımsız adam yerine bir yaratık.

"Otelden çok uzakta değiliz," dedi Griffin, sonra duraksadı. "Sence geri yürürsek fark edilir miyiz? Bu gece bir şeyle uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve onu inceledi. "Bir şey deneyebilir miyim?"

"Misafirim ol."

Maylee uzanıp adamın papyonunu çözdü. Kravatı çekip çıkardı ve arabanın arka koltuğuna fırlattı, sonra öne uzanıp yakasının üst düğmelerini gevşetti ve biraz karıştırdı. Bir parmağını ona doğru uzattı. "Eğil."

O çarpık parmak hayal gücüne çılgınca şeyler yapıyordu. Griffin kendini kirli düşüncelerine değil, o ana konsantre olmaya zorladı ve itaatkâr bir şekilde öne doğru eğildi.

Maylee'nin parmakları jöleyle sertleştirilmiş saçlarında gezindi ve saçlarını karıştırarak karmakarışık bir hale getirdi. Tekrar okşadı ve düzeltti.

Geri adım atarak yaptığı işi inceledi. Sonra başını salladı ve elini uzattı. "Ceket?"

Kolyeyi çıkarıp ona uzattı ve arabanın arkasına attığında da irkilmemeye çalıştı. Ama sonra onun elini tuttu ve kol düğmesini çözerek kolunu sıvadı. Eli kadının vücuduna o kadar yakındı ki, hemen avucunun içine bastıran göğsünü düşündü.

Denese bile geri çekilemezdi.

Maylee bir kolunu sıvamayı bitirdikten sonra diğerine geçti. "Çok, çok daha iyi." Arabanın kapısını kapattı ve ona renkli camdan yansımasına bakmasını işaret etti.

Arkasından bakan adamın saçları modaya uygun bir şekilde dağılmıştı, gömleği buruşuktu ve gözlükleri dışında normal havasız haline hiç benzemiyordu. Bir anlık tereddütten sonra gözlüklerini çıkardı ve ona uzattı.

"Kimse sizi tanımayacak," dedi memnun bir ifadeyle. "Dönüş yolunda istediğimiz kadar uzun sürebiliriz." Onun yanına gitti ve kolunu onun koluna doladı.

Sanki çıkıyorlarmış gibi.

Çok küstahçaydı. Annesinin ya da kraliyet ailesinden herhangi birinin gördüğü anda hem onu hem de kendisini azarlayacağı çok fazla özgürlüğe sahipti. Ama etrafta kimse yoktu, sadece sakın bir akşam sokağıydı ve kız ona özel biriymiş ve söyleyeceklerini duymak istiyormuş gibi gülümsüyordu.

Elini onunkinin üzerine koydu ve onu sokağın aşağısına götürdü.

Gece havasının tadını çıkararak sessizce birkaç blok yürüdüler. Birkaç dakika sonra Maylee onun kolunu sıktı. "Bana bir saniye izin ver. Bu ayakkabılar ayaklarımı öldürüyor." Bir ayağını kaldırıp önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkarırken ona yaslandı.

Kızın sokaklarda yalınayak dolaşmaya karar vermesine şaşırmmamalıydı, dedi kendi kendine. Belki de evde hiç ayakkabı giymiyordu. Nedense, Maylee'nin New York'ta yalınayak dolaştığı düşünce si onu kendi kendine gülümsetiyordu.

"Oh, bu çok hoş," dedi rahatlamış bir iç çekişle, ayakkabılarını boşta ki elinin içine sokarak. Ona gülümsedi. "Sen de biraz rahatlamış görünüyorsun. Daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti.

"Bazen uzaklaşmak istiyorum," dedi ona, yüzünü kaldırıp etraflarındaki klostrofobik bina yığına bakarak. Karla kaplı Uzakta dağlar görünüyordu ve Maylee'nin nefesi yanında havaya karışıyordu ama Griffin üşümüyordu. Kolundaki eli bir damga kadar sıcaktı. "Bilirsin işte. Tüm bu şehir olayı çok fazla geliyor ve dairem bile evim gibi hissettirmiyor, bu yüzden bir gün ayırıyorum ve şehirde dolaşıyorum."

Dairesinin evi gibi hissettirmed iğini tahmin edebiliyordu. Muhtemelen bir mağara gibi hissettiriyordu ... hem de güvensiz bir mağara. "Şehirde nereye gitmekten hoşlanırsın?"

"Central Park çok güzel," diye başladı.

Yüzünü buruşturdu. Herkes hep park derdi.

"Ama ben müzeleri daha çok seviyorum," diye devam etti. "Çok hayat dolular.

Sadece oradaki insanlar değil, eşyalar da. Oradaki her şey çok fazla bilgi, yetenek ve yaratıcılığı temsil ediyor. Oraya gittiğimde kendimi insanların ulaşabileceği en üst noktadaymışım gibi hissediyorum. Anlıyor musunuz? Bu da beni tazeliyor ve devam edebileceğimi düşündürüyor."

Griffin onun bunu söylediğini duyunca şaşırdı... şaşırdı ve biraz da memnun oldu. Bu, bir köylü kızının yapabileceğinden çok daha zekice bir gözlem gibi görünüyordu. "Ben müzelerin büyük bir savunucusuyum."

"Elbette öylesin," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Bir kırbaç kadar zeki olduğun çok açık."

"Bana iltifat mı ediyorsunuz, Bayan Meriweather?" Çünkü öyleydi. Gururu okşandı yani.

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum," dedi. "Her zaman okuyor ve öğrenmeye çalışıyorsunuz. Buna hayranım."

"Üniversitedeki branşın neydi?" diye sormadan edemedi.

"Dosyalama."

"Affedersiniz?"

"Gelişmiş bir sekreterlik okuluna gittim," dedi ona gururla. "Arkansas'ın en iyisi. Telefona cevap vermek, elektronik tablolar yapmak ve mesaj almak gibi her türlü iyi şeyi öğrendik ama dosyalama konusunda gerçekten iyiydim."

"Dosyalama üzerine dersleri var mı?"

"Elbette."

"Ve bu dersler için para mı ödediniz?"

Alt dudağı dışarı fırlamıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

O anda kendini bir pislik gibi hissetti. "Hiç de bile. Sadece merak ettim."

Kolundaki eli biraz sıkılaştı, sanki onunla dalga geçip geçmediğinden emin değildi ve kendini kesip atmaya hazırlıyordu. "Annem kursları duydu ve bana ailemizden birinin gerçek bir yaşam kurma şansı varsa oraya gitmem gerektiğini söyledi. Bu yüzden aylarca para biriktirdi ve ben de geçimimi sağlamak için Burger Shack'te ikinci bir vardiyaya başladım."

"Burger Shack mi? İnsanlar adında "shack" geçen bir yerde gerçekten yemek yiyor mu?" "Sus, dikkatimi hikayemden uzaklaştırıyorsun. Yani, annem onu kurtardı

Para biriktirdim ve çalışmadığım gecelerde okula gittim. Mezun olduğumda annem biriktirdiği parayı bana verdi ve eğer bir şeyler yapmak istiyorsam büyük şehre gitmem gerektiğini söyledi. Herhangi bir büyük şehre değil, büyük şehre. Benim başarının kız kardeşlerime yardım edeceğini söyledi. Ben de New York'a geldim."

İri gözleri temkinli bir şekilde ona baktı. "Muhtemelen sana aptalca geliyordur." "Hiç de değil," dedi ona dürüstçe. "Ailen için fedakârlık yapıyorsun. Bu çok asilce. Ve annen haklı. Senin için çok fazla bir burger kulübesinde kariyer." Hayal bile edemezdi.

"Kasabamız çok küçük," dedi. "Ve yakarak konuşarak fazla uzağa gidemezsin. Bu yüzden annem yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini düşündü. Bilirsin, bırak çok çalışmak kendi adına konuşsun. Sanırım haklıydı, çünkü o olmasaydı ne Bay Hunter'ın süslü ofisinde çalışabilirdim, ne de bu güzel kasabaya gelebilirdim. yer." Bellissime'ın dar sokaklarını işaret etti.

Onun gördüklerini görmeye çalıştı ama tek gördüğü, kendi ülkesinden çok İsviçreli bir turist tuzağına benzeyen bir şehirdi. Birbirine yakın, kalabalık ve tüm ilginçliklerine rağmen modası geçmiş binalar gördü. O Arabanın içindeyken korkunç bir gürültü çıkaran arnavut kaldırımli sokaklar gördü. Buradayken boğucu ve boğucu hissettiren bir yer gördü.

Griffin, bunların hiçbirini görmeyen ve memnun bir ifadeyle etraflarına bakan Maylee'ye baktı.

Onun saf ruhunu seviyordu. En küçük jestlerden memnun olması ve daha büyüklerini umursamıyor gibi görünmesi hoşuna gitmişti. Onun iyi bir kalbi olduğuna karar verdi.

"Peki New York'a nasıl geldiniz Bay Griffin?" diye sordu, yürürken bir su birikintisinden zarifçe sıyrılarak. "Belli ki burada büyümüşsünüz."

"Ben gittim. On sekiz yaşına geldiğimde, Amerika'da üniversiteye gitmek istediğime karar verdim. Dartmouth. Sanat tarihi ve arkeoloji alanında uzmanlaşmak istiyordum ama ağabeyim düktü ve ailem o zamanlar oldukça zor durumdaydı, bu yüzden George Amerika'ya gitmeme ancak finans alanında uzmanlaşırsam izin verebileceğini söyledi. Ben de öyle yaptım."

O sempatik küçük el tekrar kolunu sıktı. "Yani ikimiz de ailemiz için fedakârlık yaptık."

Kendisinininkinin pek de fedakârlık olduğundan emin değildi. Bir Ivy League üniversitesine karşı, size dosya dolabını nasıl çalıştıracağınızı öğreten bir okul mu? Karşılaştırılamazdı. "Mezun olduktan sonra, bazı küçük yatırımlarla mali açıdan iyi durumdaydım, bu yüzden Amerika'da kalmaya karar verdim. New York'u seçtim çünkü merkezi bir yer gibi görünüyordu." Bu ve gizli topluluklarındaki arkadaşlarının hepsi şehrin içinde ya da çevresinde bulunuyordu. "Her zaman oradaydım o zamandan beri."

"Seviyor olmalısın."

Aslında bunu pek düşünmemişti. Hâlâ New York'a ilk taşındığında satın aldığı, kitaplarla dolu şehir evinde yaşıyordu. Diğerleri çatı katları ya da binaların tamamını satın almıştı. Bu Griffin'in ilgisini çekmiyordu. Burası, genellikle Jonathan'la birlikte çıktığı dünya turları arasında uyuyabileceği bir yerdi.

İç çekti. Ve Jonathan şu anda İspanya'da Atlantis'in kalıntıları olabilecek bir yeri kazıyordu.

"Oh, hayır," dedi Maylee. "İç çekmeyin Bay Griffin. Sizi bu kadar üzen şeyden uzaklaştırdığımı sanıyordum. İsterseniz size New York'a taşınmamla ilgili daha fazla şey anlatabilirim. Metroya ilk bindiğimde ağladığımı biliyor muydunuz? O kadar korkmuştum ki her arkamı döndüğümde soyulacağımı sanmıştım. İnsanlar metro hakkında hep böyle hikayeler anlatır ama aslında büyük bir otobüs gibidir."

Griffin o gevezelik ederken ona baktı. Yaylı saçları ensesindeki düğümden kurtulmuş, beyaz-sarı dallar yüzünün etrafında esintiyle dalgalanıyordu. Ayakları kaldırım boyunca ilerliyordu ve eli Griffin'in kolunun kıvrımında kalmıştı.

Onun alışanıydı ve yine de melankolik göründüğü için onu neşelendirmeye çalışıyordu. Bu çok düşünceliydi.

Kısa, çılgınca bir an için onu mutlu gevezeliği içinde durdurmak ve elini çenesinin altına koymak istedi. Ağzını -alt dudağı dolgun olan o yumuşak ağzını- kendi eliyle kapatıp nasıl tepki vereceğini görmek istedi. Yüzü kızarıp taşralı bir deyiş mi söyleyecekti? Yoksa kollarını ona dolayacak ve onun şüphelendiği gibi coşkuyla pşecek miydi? olur mu?

Ya da ... onun çalışanı olduğu ve sadece onunla konuşarak kibarlık yaptığı için yüzünü tokatlar mıydı?

Griffin onun elini okşadı ve yürümeye devam ederek New York'taki maceralarını anlatmasını dinledi. Birkaç şey daha dinledikten sonra Maylee'nin şehirden korktuğuna dair hikayeler. Onu suçlamıyordu. Güney'de küçük bir kasabada büyümüş bir kız için buranın çok farklı bir yer olduğunu hayal ediyordu.

Ama asla pes etmedi. Asla arkasını dönüp evine gitmedi. Mücadeleye devam etti çünkü bu, ailesinin daha iyi bir hayata ve daha fazla paraya sahip olacağı anlamına geliyordu.

Gretchen, Hunter'ın gülünç asistanını ona verdiğinde, görünüşün ve programın çok önemli olduğu bir zamanda böyle bir eşek şakası yapmasına çok kızmıştı. Ama Maylee'yi tanıdıka, bu kadar güçlü ve kararlı birinin nasıl olup da Hunter'ın asistanı olduğunu daha çok merak ediyordu. sadece bir asistan. Zekiymi, nazikti ve hayatta daha iyi bir yeri hak ediyordu.

Hunter'ın asistanı olmak Burger Shack'ten bir adım ileriymi ama telefona cevap vermek onun gibi bir kız için rüya gibi bir kariyer gibi görünmüyordu.

Yine de Maylee gibi birinin asla geri adım atmadığı açıktı. Ve Griffin itiraf etmeliydi ki, Maylee gibi birine hayranlık duyacağını hiç düşünmemişti.

Maylee'yi sadakati, inatçılığı ve kişisel bedeli ne olursa olsun ailesinin ihtiyaç duyduğu şeyi yapma konusundaki kararlılığı için seviyorum.

Ne de olsa hayatının son on yılını ailesinden mümkün olduğunca uzak durarak geçirmiş bir adamdı.

Otele döndüklerinde Maylee n kapının önünde duraksadı. "Sen . . ."

Başını salladı. "Senin için kontrol edeceğim."

Yaptı ve odasında hiçbir şey yoktu. Kadın ona minnettarlığını gülümseyerek ifade etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Yatağında bir gece daha geçirmeye gelmeyeceği için belirsiz bir hayal kırıklığı duygusu.

Yirmi dakika sonra bitişik kapıdan yumuşak bir ses geldi. Griffin'in kalbi küt küt atmaya başladı ve ayağa fırlayarak kapıya gitti ve kapıyı açtı.

Maylee diğer tarafta durmuş, tıpkı önceki gece olduğu gibi bir yastığa sarılmıştı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yeni temizlenmiş yüzü ona mahcup bir gülümseme veriyordu. "Tuhaf olur mu-"

"Hiç de değil." Yatak odasını işaret etti. "İçeri gel."

"Teşekkür ederim Bay Griffin," dedi Maylee'nin sesi rahatlamıştı. "Siz en iyisisiniz, bunu biliyor muydunuz?"

Ya en iyisiydi ya da siki tarafından en çok yönetilen. Buna bir türlü karar veremiyordu. Yatağın sol tarafına zıpladı ve getirdiği yastığı yatağın ortasına fırlattı. Adam ona bakmak için döndü ve durakladı. "Kamouflajlı pijama mı giyiyorsun?"

"Evet," dedi etrafındaki battaniyeleri düzelterek. "Annemin fazladan kumaşı vardı, o yüzden bana pijama yaptı. Yine de sert kamuflej değiller. Sadece pamuk. Hissetmek ister misin?" Dokunması için bir kolunu uzattı. "Yumuşak, söz veriyorum."

Masumca dile getirilmiş bu istek, vücudunu yeniden harekete geçirmeye yetmişti. Lanet olsun, neden kızın söylediği her kelimeye tepki veriyordu? Hemen ışıkları kapattı ve sonra kendini ayarladı, sikini karnına yasladı ve başını bel kemerinin içine soktu, böylece dışarı çıkmayacaktı - her ihtimale karşı.

"Oh, doğruca yatağa mı gidiyoruz?" diye sordu. "Kitap okumayacak mısın?" "Bu gece değil," dedi Griffin ona. "Hadi uyu."

"İyi geceler Bay Griffin," dedi ona neşeli bir sesle. Sanki gerçekten bir pijama partisi veriyorlarmış gibi.

İç çekti.

Yedinci Bölüm

Günler Sonra

"Oh, lordamercy! Şu güzel bahçelere bakın!" Arabaları Bellissime kraliyet sarayına doğru ilerlerken Maylee haykırdı. Eliyle sarayın kapısına dokundu. sanki biraz daha yaklaşırsa daha iyi görebilecekmiş gibi, arabanın renkli camlarına baktı. "Hiç böyle çiçekler görmemiştim. Değil mi? bir şey!"

Griffin başını kitabından kaldırmadan, "Bunlar bitki," dedi. Kitabında Tarşiş'e dair birkaç referans bulmuştu ve Atlantis'e işaret edebilecek ve antik kentin İspanya bataklıklarında olduğuna dair teorilerini destekleyebilecek ek bilgiler arıyordu. "Gerçekten heyecan verici," dedi kuru bir sesle, sonra bir sayfa çevirdi.

"Sence bir çit labirenti var mıdır?" "Var."

Kadın o kadar yüksek sesle soludu ki, adamın başı yukarı kalktı. "Oh, sence gidip görebilir miyiz?"

Kaşlarını çattı. "Bunlar kraliyet bahçeleri. Kimsenin içinde gezip tozması için değil. Özellikle de bugün."

Maylee hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Tabii ki hayır." Ellerini kucağında birleştirerek dizüstü bilgisayarın üzerine koydu.

Griffin bugün oldukça şık görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Soluk mavi bir elbise, ona uygun bir ceket ve topuklu ayakkabılar giymişti ve vahşi bukleleri, baş bandı görevi gören uyumlu bir eşarpı geriye doğru toplanmıştı. Gerçekten de oldukça çekiciydi. Bunu ona söylemesi gerekiyormuş gibi hissetti. görünüşü onun onayıyla karşılandı.

"Bugün çok uygun görünüyorsun Maylee. Aferin." Maylee ona o parlak gülümsemelerinden birini vermek yerine kaşlarını çattı.

Kahretsin, şimdi ne diyecekti? Kadının tekrar pencereye dönüp sessizleşmesini görmezden geldi. Endişelenmesi gereken daha acil şeyler vardı.

Bugün artık annesinden ve kardeşinden kaçamazdı. Griffin sarayın yaklaşmasını yaklaşan bir dehşet duygusuyla izledi ve tören ceketinin manşetlerini düzeltti. Gelenek olduğu üzere koyu maviydi, üzerinde altın apoletler ve sadece doğru ailede doğduğu için aldığı düzinelerce madalya vardı. Bu gülünç ceket, kraliyet ailesine mensup olmanın getirdiği şatafatın en sevmediği kısmıydı, çünkü kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Sadece bu da değil, kalın yünden yapılmış sıcak, rahatsız, dar boyunlu bir ceketin içinde de kendini sahte hissediyordu.

Ve sıcak bir gündü. Saçmalık. Kraliyet ailesinin üyeleri fotoğrafta ter içinde kalsaydı korkunç görünürdü.

Sedan sarayın önünde durdu ve görevliler arabanın kapısına geldi. Maylee şaşkın bakışlarla ona döndü. "Ne yapmalıyım?"

Griffin sert bir sesle, "Önce kendisiyle konuşulmadığı sürece kimseye hitap etmeyin," dedi. "Aksanınızı yumuşatmaya çalışın, gülümseyin, kibar olun ve diğer hizmetkârlardan ayrılmayın."

İrkildi. "Ne?"

"Hizmetçiler mi? Ben hizmetçi değilim. Ben senin asistanınım."

"Kraliyetin gözünde onlar bir ve aynıdır. Şimdi, önce beni dışarı çıkarmalısınız." Kapıları işaret etti. "Senden üstünüm. Uygun olan da bu."

"Elbette," diye mırıldandı Maylee.

Griffin'in minnettar olduğu bir olay çıkarmadan saraya girmeyi başardılar. Görünüşe göre Maylee onun talimatlarını ciddiye almıştı. Onun birkaç adım gerisinden yürüyor, gözlerini kaçırmıyor ve yanından geçen hiç kimseye selam vermiyordu.

Bu konuda ona yanlış gelen bir şey vardı.

"Vikont Montagne Verdi," diye anons etti uşak ve büyükannesinin sarayındaki ortak salonun büyük çift kapısı açıldı.

Griffin onları başıyla selamladı ve kendisini bekleyen kraliyet mensuplarıyla dolu odaya doğru iki adım atamadan annesi onun yanına geldi.

Majesteleri Prenses Sybilla-Louise eldivenli ellerini uzatarak ona doğru ilerledi. Annesi her zamanki gibi dinç görünüyordu, uzun ve sağlamdı, giysileri boncuklar, pullar ve payetlerle adeta parlıyordu. Tanrı bilir başka ne giyiyordu. Sybilla-Louise'in saçları görkemliydi,

Başının tepesini küçük bir taç süslüyordu. Ona eleştirel bir bakış attı ve sonra yanağından öpmek için eğildi.

"Yeterince iyi görünüyorsun canım," dedi annesi. "Amerikalılarla yaşamaman sana uygun olduğunu gördüğüme sevindim."

Sesi pek de onaylayıcı değildi. Onun Amerika'da üniversiteye gitme hakkı karşılığında taht üzerindeki hak iddialarından vazgeçmesinden hâlâ nefret ediyordu. Annesi, onun HRH rütbesinden çıkarılmasını ve bir vikonta indirilmesini önermişti. Bunu onu cezalandırmak ve hizada tutmak için yapmıştı; ancak Griffin daha mutlu olamazdı. Kraliyet görevlerinden herhangi birini üstlenmek gibi bir arzusu yoktu.

"Anne," dedi, onun yorumlarını görmezden gelerek. "İyi görünüyorsun."

"Bu bir mucize," dedi, sesi onun iyi hatırladığı o uzun süredir acı çeken tona bürünmüştü. "Kraliyet ailesi gözlerimizin önünde sıradan insanlarla evleniyor." Ve ona, resmi düğün portreleri için burada olmasına rağmen onaylamadığını söyleyen bir bakış attı.

"Kuzen Alexandra mutlu mu? Sanırım önemli olan tek şey bu," dedi Griffin. Annesinin elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu kalabalığın derinliklerine doğru götürdü.

"Fark eder mi? Bir prensle evlenebilirdi. Onun yerine bir aktörle evleniyor." Annesi kibirli bir şekilde burnunu çekti. "Sanki Bellissime'in Monako ya da benzeri bir saçmalık olması gerektiğini düşünüyor."

Annesinin Monako kraliyet ailesinin on yıllar önce yaptıklarına odaklanacağına güveniyordu. Fransa sınırındaki küçük krallığın kardeş ülkesi, Bellissime kendini sık sık Monako kraliyet ailesiyle rekabet halinde hissedirdi. Görünüşe göre annesiyle son konuşmasından bu yana bu durum değişmemişti.

Arkasına hızlıca baktığında Maylee'nin odanın arka tarafındaki hizmetkârların yanına gittiğini ve onlardan biriyle konuştuğunu gördü. Güzel.

"Kardeşim! Gelebildiğine sevindim." Büyük bir el Griffin'in sırtına vurdu ve Griffin dönüp George'a baktı. Griffin'in olmadığı her şeye sahipti - atletik, gösterişli, sporla öğrenmekten daha çok ilgilenen ve aile için varisler üretmekle meşgul olan muhteşem bir İsveç düşesiyle evlenmişti. Otuz iki yaşındaki George ondan dört yaş büyüktü, üç kez baba olmuştu ve üç sarayın sahibiydi.

Griffin mali işlerini devralmadan önce George da tamamen beş parasızdı. Majesteleri Sybilla-Louise de öyle. Aslında, şu anda sahip olmak zorunda olduğunda ısrar ettiği tüm personel? Ve onun yaz ve

Kışlık saraylar mı? Hepsi Griffin'in parasıyla ödendi ... ve yine de *onun* yaşam tarzını onaylamadılar.

Bu tür şeylere üzüldüğünden değil.

George gözlerine tam olarak ulaşmayan geniş bir sırıtışla, "Gel de kuzenine ve Amerikalıya merhaba de," dedi. "İlginç bir adam."

Griffin sonraki bir saat boyunca geniş ailesinin çeşitli üyeleriyle selamlaştı ve sohbet etti. Yaşlı ve artık neredeyse hiç yöneticilik yapmayan büyükannesi vardı. Tahtında oturup herkese gülümsüyor ve meşhur uzun tüylü beyaz kedilerinden birini okşuyordu. Elli beş yaşına geldiğinde, yapmak istediği son şeyin hayatının geri kalanını tahtla ilgilenerek geçirmek olduğunu belirterek kendini veraset çizgisinden çıkaran kızı, Ekselansları Prenses İkinci Alexandra Olivia vardı. Kızı, Veliht Prenses Ekselansları Üçüncü Alexandra Olivia lehine tahttan feragat etmişti. Amerikalı ile evlenecek olan yirmi beş yaşındaki gelin adayı.

Amerikalı Luke Houston'dı; Griffin'in hayal ettiğinden daha kısa boylu, beklediği kadar Hollywood yakışıklısı, çekici ve arkadaş canlısıydı. Maylee'ninkine benzeyen aksanından anladığı kadarıyla Güneyli de sayılırdı. Adamdan hoşlanmıştı ama böyle nişastalı bir aileyle evlendiği için onun adına biraz üzülmüştü. Yine de kuzeni Alexandra, Luke'a sessizce onaylayarak baktı. Gösterişsiz bir kraliyet ailesinde, neredeyse ona yaltaklanıyordu. Griffin, Alex'in neye bulaştığını bildiğini umuyordu. Halktan biriyle, özellikle de Amerikalı biriyle evlenmek, ömür boyu ailesinin küçümseyici sözlerine maruz kalmak demekti.

Griffin düğün renkleri ve yaklaşan günün hava durumu hakkında bitmek bilmeyen konuşmalara katlanırken, bir yandan da tedirgin görünmemek için elinden geleni yapıyordu. Düğünü önemsedüğinden değil, önemsemiyordu. Ancak, saraya adım atar atmaz Maylee'yi terk etmişti. Maylee'nin kendini yabancı hissettiğini biliyordu ve bu geçiş sürecinde ona yardım etme zahmetine girmemişti. Bu konuda kendini biraz suçlu hissediyordu.

Tabii ki, kraliyet partileri sonunda resmi fotoğraf çekimleri için portre galerisine geçtiğinde, Griffin Maylee'nin fotoğrafçının yanında durduğunu, iki su şişesi tuttuğunu ve adam onunla konuşurken gülümsediğini görünce şaşırmadı. Adam bir şey söyleyince Maylee güldü ve gözlerindeki o ışıltı geri geldi.

Ve Griffin bir kıskançlık dalgası hissetti.

Genç, İngiliz ve oldukça yakışıklı olduğunu fark ettiği fotoğrafçının onları önem sırasına göre dizmeye başlaması da buna yardımcı olmadı. Önde Majesteleri Kraliçe, tabii ki Majesteleri Prenses Alexandra ve müstakbel kocası Luke Houston vardı. En arkada? Griffin, annesi kraliçenin kız kardeşi olmasaydı muhtemelen portreye dahil edilmeyecek olan alçakgönüllü vikont. Ve her şeyi parlayan, büyülenmiş gözlerle izleyen Maylee'nin önünde ayak takımı gibi arka tarafa itilmişti.

Fotoğrafçı Maylee'nin yanına gitti ve ondan bir su şişesi aldı, şişeden bir yudum içti ve sonra geri verdi. Ona göz kırptı ve Griffin'in duyamayacağı bir şey söyledi ve Maylee güldü.

George, madalya yüklü ceketindeki hayali tüyleri toplarken, "Bu oldukça iğrenç bir hizmetçi," diye gözlemledi. "Kamera ekibiyle flört ediyor. Sence yeni mi?"

Griffin, evindeki her kadın hizmetçinin eteğinin peşinden koşmaya meraklı olan kardeşine ters ters baktı. "O benim asistanım."

"Tüm o saçlarıyla bir fino köpeğine benziyor. Oldukça büyüleyici."

"Bunu aklından bile geçirme, George."

George Griffin'e bir kaşını kaldırdı. "Ah. *Bu* yüzden mi asistanınız?"

George'un ne ima ettiğini biliyordu ve kardeşinin ağzına bir yumruk indirmek istedi. "Hayır, o benim asistanım çünkü ..." Çünkü ne? İşinde harika olduğu için mi? Bu doğru değildi. İyi biriydi ve cana yakınlığı pek çok sorunun üstesinden geliyordu ama asla mükemmel bir asistan olamazdı. "Onu bir arkadaşşımdan ödünç alıyorum."

"Ah, bir takas."

Zarif, kibirli kardeşi her şeyi bu kadar iğrenç göstermeyi nasıl başarıyordu? Griffin onu görmezden geldi.

George kıkırdadı ve koltuğuna doğru ilerledi. "Eğer sen de bir takasla ilgilenirsen bana haber ver, küçük kardeşim."

Griffin kardeşine ters ters baktı, öne çıktı ve fotoğrafçının itirazlarına rağmen George'a fısıldamak için eğildi. "Ondan etkilenmiş olamazsın," dedi kardeşine. "Az önce onu bir köpekle kıyasladın."

Ama George sadece sırıttı. "Kanişleri severim. Son derece enerjikler."

Fotoğrafçı tekrar tekrar "Vikont Montagne Verdi, lütfen doğrulun" diyor ve Griffin'i geri çekilmeye zorlamak için elini sallıyordu

sıraya girdi. Herkes ona bakıyordu, sabırsızlık her kraliyet yüzüne damgalanmıştı.

Griffin duygularını maskeleyerek doğruldu. "Özür dilerim."

"Bir saniye bekle," dedi Maylee ve bir adım öne çıktı. Griffin'in yanına koştu ve onun yanına sıkıştı. Muhtemelen annesinin dehşet dolu bakışlarını görmemişti, yoksa irkilerek uzaklaşırđı. Olduğu gibi, ona doğru koştu, madalyalarından birini ters çevirdi ve omzundaki örgüyü düzelitti. Sonra da Griffin'e gülümsedi. "İşte böyle, Bay Griffin. Yağmur gibi. Aile portresinde yırtık pırtık görünmenize izin veremeyiz, değil mi?"

Ve tekrar uzaklaştı.

"Buna izin veremeyiz," diye mırıldandı George, belli ki büyülenmişti. Fotoğrafları çektiklerinde Griffin kaşlarını çatmıştı.

Portreler biter bitmez Griffin diğerlerinden uzaklaştı ve Maylee'ye doğru bir adım attı. Maylee dönüp ona baktı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Çok zarif görünüyorsunuz Bay Griffin-"

Onu dirseğinden yakaladı ve diğerlerinden uzaklaştırdı. "Lütfen benimle gelin, Bayan Meriweather."

Onun öfkeli adımlarına ayak uydurmak için tırıs giderken topukları mermer zeminde tıkırdıyordu.

Griffin onu yakındaki bir koridorun sonuna, dinleyen kulaklardan uzağa sürükledi, ancak ayrıldıklarında birkaç kişinin onlara baktığından emindi. Ama umurunda değildi. Bazıları haddini aşan bir çalışanı disipline ettiğini düşünebilirdi. George ise bir sevgiliyi azarladığını düşünecekti.

Griffin bir an için tüm bu durumdan o kadar bunalmıştı ki, arkasını dönüp binadan çıkmak ve doğruca bir sonraki uçakla Amerika'ya dönmek istedi.

Sonunda durup arkasını döndüğünde, kadının şaşkın bakışları onu sinirlendirdi. "Açıkçası, Bayan Meriweather, sizinle bazı şeyleri tekrar gözden geçirmem gerekiyor." Bir parmağını kaldırdı. "Öncelikle, Lord Montagne Verdi ya da lordum veya Vikont Montagne Verdi. Amerikalı olduğunuz için Bay Verdi'yi de kullanabilirsiniz. Bay Griffin değil ve *hiçbir zaman* da olmadı. Bunu kaç kez tekrarlamamız gerektiğinden emin değilim ama bir kez daha tekrarlayacağız."

İrkildi.

Bunu duymazdan geldi ve bir parmağını daha kaldırdı. "İkinci olarak, sakın, tekrar ediyorum, kraliçenin, veliaht prensesin ve diğer kraliyet mensuplarının önünde kıyafetlerimi düzeltmek için sözümü kesmeyin. Bu, sahip olmadığımız bir yakınlığı ima eder."

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı ve hiçbir şey söylemedi, solgun yüzünde kocaman gözleri vardı. "Sıradaki, sen bir iş yapmak için buradasın. Fotoğrafçı da öyle. Fotoğrafçı da öyle.

Şoför. Sana etrafta dikilip onlarla konuşman için para ödemiyorum." Hiçbir şey söylemedi.

"Ve son olarak ..." diye devam etti ve eleştirecek bir şey bulmaya çalıştı. Bu noktada hemen hemen her şeyi sisteminden çıkarmıştı ama yine de bir şeyle bitirmek istiyordu. George'un müstehcen yorumu yüzünden kızın saçlarına odaklandı. "Şuna bir şey yap lütfen. Karmakarışık bir görünüm saray ziyaretleri için uygun değil."

Eli, eşarbından fişkırان buklelere dokundu. "Özür dilerim, efendim."

"Evet. Pekâlâ." Doğruldu ve ceketinin dar yakasını çekti. üniforma. "Bunları aklınızda tutun lütfen."

"Evet, Lord Montagne Verdi." Sesi o kadar sessiz ve sertti ki, onun sesine benzemiyordu bile. Bakışlarını kaçırmıştı ve onunla göz teması kurarsa muhtemelen gözlerinin yaşaracağını biliyordu.

Ve bu onu boktan hissettirdi.

Ona ve kendisine kızgın bir şekilde uzaklaştı.

Kahretsin, ne yapması gerekiyordu? Sırf Amerikalı olduğu için çalışanının nezaket kurallarını çiğnemesini görmezden mi gelecekti? Luke Houston'ın etrafta dolaşıp insanların kravatlarını düzelttiğini ya da yanlış unvana sahip insanlar.

Sonra tekrar . . . Alexandra muhtemelen Luke'a ailesinin önünde nasıl davranması gerektiği konusunda saatlerce koçluk yapmıştı. Luke da bir oyuncuydu, yani diğer ünlü insanlarla olan durumları idare etmeye alışkındı.

Maylee onun boyunu aşıyordu.

Bu da onu tekrar suçlu hissettirdi. Portre galerisine tekrar girdiğinde durdu. Gidip ondan özür dilemeli ve özel hayatlarında nasıl davrandıklarının toplum içinde ya da kraliçenin önünde nasıl davranması gerektiğiyle aynı olmadığını açıklamalıydı.

"Sevgilim, her şey yolunda mı?"

Annesi. Griffin Prenses Sybilla-Louise'e döndü. "Sorun değil anne. Ben sadece asistanımı görgü kuralları konusunda eğitiyordum. Portreyle yaşadığımız olay bir daha yaşanmayacak."

Uzun burnuyla ona baktı. "Size gerçekten Bay mı diyor? Griffin mi? Bu çok uygunsuz."

"Bana bunun Güney eyaletlerinde bir saygı biçimi olduğu söylendi ama evet, bu onun kötü bir alışkanlığı. Düzeltmek niyetindeyim." Annesine kolunu uzattı ve

onu diğerlerine doğru geri götürdü. "Bunun için endişelenmeyin."

"Biliyor musun hayatım, personelinin fazla tanıdık olmasına izin veriyorsun." "Sorun değil, anne."

"Ekibime, onları eğitebilmesi için tüm yeni personelikle birkaç gün geçirmesini söylerim. Sizin de bunu yapmanız gerektiği çok açık. Bu ona iyi gelebilir. Oh, ama o zaman sadece çıplak kemik personeli tutarsınız, değil mi?" Burnunu çekti. "Bu zavallı kızın davranışlarını açıklıyor olmalı. Ona gösterecek kimse yok nasıl düzgün bir hizmetçi olunur. Onunla ilgilenmesi için gerçekten birini tutmalısınız."

"Halledildi anne." Dikkatini zar zor veriyordu. Maylee'nin ona saldırırkenki irkilmesini düşünüp duruyordu. Tam olarak yanlış yapmamıştı. Ama bunu çok daha nazik bir şekilde yapabilirdi.

Sarayda olduğu için çok heyecanlıydı ve burada herkesin önünde ona bağırıyordu. Aşağılanmış olmalıydı.

Griffin daha sonra özür dilemeye karar verdi. Özel olarak.

Sonunda portre çekiminden çıktığında, Maylee hiçbir yerde bulunamadı. Griffin onu zorla düzelttiğinden beri fotoğrafçı onu görmemişti ve ailesinden hiç kimse onu hatırlamayacaktı, Çünkü çalışanlar -kötü olanlar bile- onlar söz konusu olduğunda duvar kağıdına karışmaya meyilliydi.

Belki de zampara George hariç. Ve o da George'un onu hatırlamasını *istiyorum*.

Tam asistanını bulmaktan vazgeçmeye hazırlanırken, sedanın yanında tanıdık bir sarışın gördü. Maylee'nin sırtı ona dönüktü ve adını hatırlamadığı şoför sırtını sıvazlayarak onu teselli ediyordu.

Griffin onlara doğru yaklaştı, konuşmalarının bir kısmını duymak için tam zamanında gelmişti.

"-Biz ne kadar öyle düşünmek istesek de onlar sıradan insanlar gibi değiller. Bu sadece kendimize hatırlatmamız gereken bir şey. Eğer yapmazsak, bize tokat atarlar.

Aşağı." Adam bir elini Maylee'nin omzunda gezdirdi. "Bunun seni çok fazla rahatsız etmesine izin verme, aşkım."

Aşk mı? Öfkeli bir karşılık Griffin'in boğazında düğümlendi, sonra ikisi de dönüp onunla yüzleşince söndü. Maylee'nin gözleri kızarmıştı ve

Belli ki ağlıyordu. Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve eşarbyla bir nebze olsun toparlanmıştı.

Ama ona kibarca gülümseyerek her şey yolundaymış gibi davrandı. "Gitmeye hazır mısınız Lord Montagne Verdi?"

Başını salladı, resmi unvanının düz bir şekilde teslim edilmesine dikkat etti. Şoför hemen harekete geçti ve sedanın arka kapısını açtı. Griffin, Maylee'nin binmesini işaret etti.

Başını iki yana salladı. "Robbie'yle önden gideceğim. Uygun olan bu." Kız onun bakışlarına karşılık vermeyince, adam konuyu tartışmadı.

Otele döndüklerinde, adam onun için odasını kontrol etmeyi teklif etti. Kadın reddetmiş.

Daha sonra da gelip kapısını çalmadı. Hatta korkar da gelip yanında uyumak isterse diye bitişikteki kapıyı kilitlemeden bıraktı.

Gelip kucaklaşmak için yani, dedi kendi kendine.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Kardeşinden daha iyi değildi, değil mi? Asasına şehvet duyuyor ve fazla yakınlaştıklarında onları tokatlıyordu.

Ertesi sabah Maylee tamamen iş başındaydı. Çılgın saçları, her an dağılacakmış gibi duran bir topuzla geriye doğru düzeltilmişti. Takım elbisesi sakindi ve o konuşmadıkça konuşmuyordu.

Kısacası, o sabah asistanı olmak için tamamen farklı bir kişi gelmiş gibiydi.

Ve Griffin bundan hoşlandığından emin değildi.

Sohbet etmeye çalıştı. "Maylee? Sence bu sabah hangi kravatı takmalıyım?"

Tek kelime etmeden bir tane seçti.

Kahvaltıda tost ve kahve sipariş etmişti ve yemek yerken sadece bir şeyler atıştırıyor ve sanki onun yanında değil de başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. O kitabını okumaya çalışırken kadın bakışlarını kaçırıyor ve dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

Denedi ama başaramadı.

Maylee'nin sessizliği onu çıldırtıyordu. Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra kitabını kapattı ve ona baktı.

Ona soğuk bir bakış attı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Lord Montagne Verdi?"

"Bütün gün somurtmayı planlıyorsan bana haber vererek başlayabilirsin?"

Eski kıvılcımından bir parça alevlendi, sonra tekrar söndü. Ağzı düzleşti. "Somurtmuyorum."

"Öyle değil mi? Oturduğumuzdan beri iki kelime konuşmadın." "Affet beni," dedi o buz gibi sesiyle. "Senin de böyle olduğunu sanıyordum. bir asistanda aranan özellikler."

Bunun üzerine sinirlendi. "Biliyor musun, eğer böyle davranacaksan seni eve gönderebilirim."

Kadın ona boş bir bakış attı. "Yapabileceğinizi sanmıyorum, Bay Gr-, şey, Lord Montagne Verdi."

"*Yapamayacağımı* mı düşünüyorsun?"

"Hayır, efendim." Ona meydan okuyan bir bakış attı.

"Peki neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?" Tanrım, çileden çıkarıyordu.

"Çünkü bugün programınız dolu Lord Montagne Verdi," dedi. "Kip iki randevunuza yine çifte rezervasyon yaptı, bu yüzden herkesin mutlu olmasını sağlamak için hangisini kaydırabileceğime bakmam gerekiyor." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve ona sıkı bir gülümseme verdi. "Ama sanırım kontrol sizde olduğu için bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Bay Verdi, bu kadar açık sözlü olmama izin vererseniz," dedi ve sesindeki o yumuşak tını neredeyse kaybolmuştu. "Bağımsız olmak istediğinizi ve size karışılmasını istemediğinizi söylüyorsunuz, ama ben sizin hiç de bağımsız olmadığınızı görüyorum."

Griffin ona uygun bir şekilde sert bir bakış atabilmek için gözlüklerini çıkardı. "Anlayamadım?"

"Yapmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bu arada işimi tehdit etmekten vazgeçmeni istiyorum, çünkü tehlikede olduğunu sanmıyorum."

"Kovuldun."

"Hayır,

kovulmadım."

"Sen değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama benim gibi bir taşralı hödüğün burada olmasından hoşlanmıyor olabilirsiniz ama yine de bana ihtiyacınız var."

"Peki neden?"

Kadın başını eğdi ve adam bir buklenin hapsedildiği yerden kurtuluşunu

izledi. "Bugün ilk randevunuz saat kaçta ve nereye?"

Dudaklarını yaladı ve düşündü. *Bu hileli bir soru muydu?* "Bir müteveli heyetiyle görüşüyorum. . ." Düşünmeye çalıştı.

Kaşları yukarı kalktı. "Devam et."

"Bir çeşit bağış için." Elini salladı. "Hep böyle şeyler yaparlar."

"Yanlış. Sabah onda annenle geç bir kahvaltı yapacaksın. Sonra kardeşin George ile polo maçına gideceksin. Akşam da annende aile yemeği var." Ona ilkel bir bakış attı. "Kendi programın hakkında bir şey biliyor olsaydın bunu bilirdin. Bu arada, bu akşamki yemek için takım elbiseni hazırladım, polo maçında giymen için farklı bir kravat ve gömlek seçtim, böylece kıyafetlerini geri dönüştürüyormuşsun gibi görünmeyecek ve aileden uzaklaşmaya ihtiyacın olursa diye arada bir mola vermeni ayarladım." Sesi son derece soğuktu. "Ben de buna uyum sağlamaya çalıştım. Ve gelecekte kesinlikle tepende dolaşmayacağım-"

"Maylee-"

"Dahası, para taşıyorsunuz. Kendi kravatınızı bağlayamıyor, yardım almadan kendi kıyafetlerinizi seçemiyor ve kendi başınıza bir yere gidemiyorsunuz. Kabul edelim Bay Verdi, burada elinizi tutacak biri olmadan kaybolursunuz."

"Bu çok saçma-"

"Evet, öyle," dedi Maylee sessizce. "İşte bu yüzden sırf senin için çalışıyorum diye bana bir çöpmüşüm gibi davranmamalısın."

"İstemiyorum!"

"Sürekli olarak sizin havanızı soluyacak kadar iyi değilmişim gibi davranıyorsunuz Bay Verdi. İstedığınız asistan ben olmayabilirim ..." Sesi biraz kesildi ve durakladı. "Ama sahip olduğunuz kişi benim, bu yüzden sineye çekip anlaşmanız gerekiyor."

Adam ona kaşlarını çattı. "Kendim sürebilirim."

Kollarını kavuşturdu. "O zaman kendin sür. Kravatını çözmemi ister misin, böylece kendin de yapabilirsin?"

Griffin elini koruyucu bir şekilde kravatının üzerine koydu. "Hayır." Kadın bekledi.

Elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Bilgin olsun, bu tür şeyleri kendi başıma halledebilecek durumdayım. Kravatımı bağlıyorsun çünkü bunun yapılması beni memnun ediyor. Bir şoförüm var çünkü başkasına şoförlük yapması için para ödeyecek kadar zenginem. Bu işi yapmadığım için beni azarlayacak mısın?"

Kendi yemeğimi pişirip başkasının masaya getirmesini mi?" Önlerine serilen kahvaltıyı işaret etti.

Hiçbir şey söylemedi.

Öfkelenen Griffin kitabını masadan kaptı. "Bu sabah kahvaltı için Majestelerinin sarayına kendim gideceğim. Sen," dedi Maylee'yi göstererek, "burada kalabilir ve çantanı toplayabilirsin. Hizmetçilere ihtiyacım yok. Çaresiz *değilim*."

"Elbette hayır, Lord Montagne Verdi," diye mırıldandı o tınısız sesiyle.

Griffin sinsi adımlarla masadan uzaklaştı. Onun yetenekli ve bağımsız olduğunu kanıtlamasını mı istiyordu? İyi o zaman. "Bu gece görüşürüz."

"O zamana kadar," dedi Maylee ve kahvesini yudumladı. Çaresiz miydi?

Ona gösterecekti.

Bir saat sonra Griffin, Bellissime'ın labirenti andıran sokaklarında umutsuzca kaybolduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sedan arabayı Bellissime'ın kenarına park etti.

ve torpido gözünü açıp bir harita aradı. Hiçbir şey bulamadı. Lanet olsun. Torpido gözünü kapattı ve arabadan indi, sonra da adımlamaya başladı.

Yani kendi başına araba kullanmak tahmin ettiğinden daha zordu. Sorun araba kullanmayı bilmemesi değildi; biliyordu. Ama nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu.

gidiyordu. Annesinin sarayını dışarıdan tanıyabiliyordu, hangi sokakta olduğunu biliyordu. Sadece o sokağa nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aptal gibi görünmeden yol da soramıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde gömleğinin dar yakasını çekiştirdi ... ve kravatının düğümünün çözüldüğünü hissedince tekrar küfretti.

Patlama.

Kravatını çekiştirerek arabanın camına döndü ve yansımayı kravatını gevşetmek için kullandı. Maylee onun çaresiz olduğunu mu düşünüyordu? Kendi lanet kravatını bağlayacak ve Maylee sözlerini yemek zorunda kalacaktı. Sonra onu utanç içinde evine gönderecek ve herkes onun ne kadar berbat bir asistan olduğunu öğrenecekti.

Kravatını çözdü ve tekrar denedi. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sokakta biri yanından geçti ve ne yaptığını anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Griffin sinirlenerek kravatını çıkardı ve cebine soktu. Sadece gevşek bir yaka takacaktı. Sikerim böyle işi. Tekrar arabaya bindi ve caddeye çıktı. Lanet telefon uygulamasını kullanacaktı. Telefonunu çıkardı ve kırmızı bir pil sembolü yanıp söndü, ardından ekran karardı.

Sikeyim.

Kendi başına bulmaya kararlı bir şekilde sokağa fırladı ... ve yarım saat daha kayboldu.

O zamana kadar sabrı tükenmişti. Caddede yürüyen bir adam görünce direksiyonu yolun kenarına kırdı ve arabadan atladı. "Affedersiniz."

Adam durdu ve irkilerek ona baktı. "Merhaba, ekselansları-"

Griffin elini sallayarak adamın unvanını karıştırmamasını görmezden geldi. O bir lütuf değildi. "Beni Majestelerinin yazlık sarayına götürürseniz size yüz Bellissime banknotu ödeyeceğim."

"Tamam," dedi adam.

"Muhteşem." Griffin cüzdanını çıkardı. Boştu. Nakit taşımıyordu. Kahretsin. Bir elini kaldırdı. "Burada bekle. Bir ATM bulacağım."

Şaşkın adamı arkasında bıraktı ve bir banka aramak için sokakta hışımla ilerledi. İki blok ötede bir banka buldu ve hemen oraya koştu.

Griffin pin numarasını hatırlayamadı. Ekranı baktı ve hırladı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Üç denemeden sonra dışarıda kaldı. Kartını makineden çekip çıkardı ve hışımla arabasına döndü. Kaldırımındaki adam ona merakla baktı ama Griffin onu görmezden geldi. O lanet yeri kendisi bulacaktı.

Arabaya bindi, kapıyı çarptı ve sonra direksiyonu öyle bir yumrukladı ki yıldızları gördü.

Sonunda otele geri döndüğünde Griffin'in morali bozuktı. Çalışanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek, artık şişmiş olan elini göğsüne bastırarak odasına çıktı. Ama odasına girmek yerine Maylee'nin kapısını çaldı.

Kapıyı açtı ve gözlerinde önce şaşkınlık, sonra da ihtiyat parladı.
"Yardımcı olabilir miyim, Bay Verdi?"

Onun odasına girdi. "Sen kazandın."

"Pardon?"

Griffin odasında açık bir bavul aradı. Hiçbiri yoktu. Ne de kapının yanında bir tane vardı. Eşyalarını toplamamıştı çünkü eve gitmeyeceğini biliyordu. Bu rahatlatıcı olduğu kadar sinir bozucuydu da. Ona döndü. "Sana kazandın dedim. Haklıydın. Ben çaresizim. Duymak istediğin bu muydu?"

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

"Neden üzgünsün?" diye tersledi. "Kazanan sensin."

"Hayır," dedi ve o iri yeşil-kahverengi gözler bir gün sonra ilk kez ona gülümsedi. "Ben de bunu duymak istiyordum. 'Özür dilerim'."

Oh. Düşünerek dudaklarını yaladı. Üzgün falan değildi. Çok kızgındı. Ne kadar bağımsız ve kraliyet ailesindeki diğer herkesten ne kadar farklı olduğu konusunda kendini tebrik ettiğinin farkına varmak hoşuna gitmemişti. Ne kadar da özgürdü. Ne şaka ama. O da en az Diğerleri gibi çaresizdi. Yardımcısı olmadan hiçbir işe yaramazdı.

Bu, gerçekleştirmekten mutlu olduğu bir durum değildi.

Ve eli çok acıyordu. Elini sallayarak acıyı dindirmeye çalıştı. "Ben bir Verdi'yim. Nasıl özür dileyeceğimizi bilmiyoruz."

Maylee'nin ağzı sanki bir kahkahayı gizliyormuş gibi kıvrıldı.

"Alçakgönüllülük konusunda pek iyi olmadığını fark ettim. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi ama kendi kulağına bile somurtkan geliyordu. "Herkesin yardımına ihtiyaç duymaktan bıktım. Bu sabah iki lanet saat boyunca araba kullandım ve beni ısırsa bile kendi kışımı bulamazdım. Kravatımı, elimi mahvettim ve sanırım kendimi banka hesabımın dışında bıraktım."

Küçük bir kıkırdama duydu.

Ona ters ters bakmak için döndü. Onun duygularına karşı dikkatli olmalıydı, lanet olsun. Rahatsız edici bir an yaşıyordu.

Ama gülümsüyordu, o yuvarlak, güzel yüzü mizahla aydınlanmıştı ve büyüleyici gözleri parlıyordu.

Griffin biraz rahatladı. Bunun biraz komik olduğunu düşündü. Burada, Bellissime kraliyet ailesinin bir üyesi, bir milyarder ve önemli bir adamdı ... ve tamamen işe yaramazdı.

"Elinizi görebilir miyim?" Kadın ona doğru bir adım attı, kendi elini uzatmıştı.

Kendisine kızgın bir şekilde ona doğru uzattı. "Bir direksiyon simidine boyun eğdirmeye çalıştım," dedi huysuzca. "Direksiyon kazandı."

Tekrar kıkırdadı ve Griffin'in ağzı sanki karşılığında ona gülümsemek istiyormuş gibi seğirdi.

Elleri adamın ağrıyan parmaklarına dokundu ve serin parmaklar adamın teninde gezindi. "Bana nerenin acıdığını anlat," diye mırıldandı, bakışları onun şişmiş parmak eklemlerine sabitlenmişti.

"Her yerim acıyor," diye mırıldandı. Ama parmakları elinin üzerinde şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. Yumuşak, güçlü ve yatıştırıcıydı.

"Elbette öyle," dedi ona. Kadının yüzünde bir konsantrasyon ifadesi vardı ve adam kadının parmak eklemleri arasındaki deriyi nazikçe ovmasını ve parmaklarıyla elinin kemiklerini hissetmesini izledi. "Eller arabaları yumruklamak için değildir."

"Arabanın tamamı değil," diye itiraf etti. "Sadece direksiyon simidi." "Elbette. Ona bir ders verdin mi?"

"Daha çok bana öğretti."

Tekrar kıkırdadı. "Burada kırık bir şey olduğunu sanmıyorum." Sürtünen parmakları onu rahatlatıyordu. Kızın eli onunkinin sırtında gezindiğinde, kasıklarında rahatsız edici bir farkındalık hissetti.

Şimdi zamanı değil, diye sertçe hatırlattı sikine. *Asistanımdan özür dilemekle meşgulüm.*

"Acıdığını görebiliyorum," dedi Maylee ona. "Bana acı vermek mi istedin?"

"Ne?" Adam elini onunkinden çekmeye çalıştı ama kadının eli şaşırtıcı derecede sıkıydı.

"Evet demeniz gerekiyor Bay Griffin. Bu işler böyle yürür." Elleri onunkileri ovmaya devam etti, parmak eklemleri üzerinde çalışıyordu. Biraz daha yaklaştı ve eli neredeyse göğüslerine bastırıyordu. Adam Ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordu. Tamamen onun eline odaklanmış gibi görünüyordu.

"Bana şu halk şifacılığı işini mi yapmaya çalışıyorsun?"

Elleri tekrar onunkilere süründü ve siki bir kez daha tepki vermediyse hepsine lanet olsun.

"Bana acı vermek istediğini söyle," dedi ona, ama sesi o kadar boğuktu ki ona başka şeyler vermeyi düşündürdü.

"Sana verirdim," dedi ona, büyülenmiş bir halde. Ve bu kulağa iğrenç ve kirli geldiği için aleti daha da sertleşti. Ona verecekti, tamam. Zihni ona verdiği görüntülerle doluydu. Yatakta, yerde, masaya bastırılmış halde-

"Teşekkür ederim," dedi ve parmak eklemlerini son bir kez ovduktan sonra elini bıraktı. "Yarın yağmur gibi iyi olacaksın."

Garip bir şekilde, elindeki ağrı neredeyse geçmişti. Garip. Kaşlarını çatarak elini bir kez daha salladı. "Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkti. "Ben bir yanık konuşmacısıyım. Acıyı ovarak çıkarırsın. Bu bir yanık değil ama konsept aynı."

"Teşekkür ederim."

Elini adamın dudaklarına götürerek, daha kelimeleri çıkaramadan onu durdurdu. "Eğer bana teşekkür ederseniz, Bay Griffin, onu mahvedersiniz ve acı çekersiniz.

geri."

Başını salladı, dudaklarındaki o küçük parmakların büyüüne kapılmıştı. Onları öpmek istiyordu... *onu öpmek*. Bugün yumuşak ama otoriter bir hali vardı ve adam bunu tahrik edici bir kombinasyon olarak görüyordu. Yetkinlik ve güven. Ondaki bu özellik hoşuna gitmişti.

Uzaklaştı ve ona bir gülümseme verdi. "Hâlâ özür dilemedin." "Sana bu konuda oldukça kötü olduğumu söylemiştim," dedi, ondan etkilenmişti. Bu sayede

Şimdi bile topuzundan kurtulmuş olan yay gibi, beyaz-sarı saçları. Onu izleyen koyu yeşil-kahverengi gözleri. Burnundaki ve yanaklarındaki hafif çillerden.

"Yeterince kolay. Sadece benden sonra tekrar et. 'Ben varım.'" "Ben varım."

"Özür dilerim."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben bir aptalım."

"O her neyse, evet, öylesin." Maylee yine gülümsedi ve bu gülümseme bulutların arasından fırlayan güneş gibiydi. "Annem senin köşeye sıkıştığında kötü bir serseri olduğunu söylerdi."

"Bu her neyse," dedi ona, "eminim öyleyim."

Öne doğru uzandı ve adamın yakasını düzeltti. "Kravat?" Cebinden çıkardı ve ona uzattı.

Maylee onun görünüşünü düzeltmeye başladı ve konsantre olurken dudaklarını yalamasını izledi. "Ben pes eden biri değilim, biliyorsun."

"Hmm?" Bu dudaklar onu büyülemişti. Dudaklarının üst kısmı küçük bir yarım yay şeklindeydi ama alt kısmı dolgun ve gürdü. Bu onu sanki

Sürekli surat asıyor, sanki öpölmek için yalvarıyordu. Bu dudakları son derece büyüleyici buluyordu, özellikle de yaladıktan sonra parıldadıklarında.

"Dedim ya, ben döneğ değılim," diye tekrarladı kravatını ustalıklı dğğömlerken. "Bana istediğın kadar bok atabilirsin ama ben kalıyorum. Ben bir Meriweather'ım. Sorunlarımızdan kaçıp saklanmayız. Bana istediğınız kadar kötü davranabilirsiniz Bay Griffin ama siz ne kadar kötü olursanız olun ben işimi elimden geldiğince en iyi şekilde yapacağım."

Ona kötü davrandığını mı düşündü? Sinirlenmişti ama ondan hoşlanıyordu. Vücudunun bazı kısımları ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. "Özür dilerim," dedi ona ve bunda ciddiıdi. "Kötü olmaya çalışmıyordum. İnsanlarla aram iyi değıldir."

"Biliyorum," dedi ve kravatını okşadı. "Ama yine de senden hoşlanıyorum."

Bu gülümseme onun tüm kendini kontrol etmesini sağladı. Griffin'in elleri ona gitti.

Onu omuzlarından tutup birkaç adım ileri sürükledi ve sıkı, garip bir öpücökle ağzını onunkine bastırdı. Kız onun kollarında kaskatı kesilmişti - umarım

Şaşkınlıkla ağzını gevşetti ve dilini onunkinin dikişine sürterek içeri girmesi için onu cesaretlendirdi.

Kadının bir nefes verdiğini hissetti ve sonra elleri adamın yakalarını kavradı ve kadın da onu öpmeye başladı, ağzı dilini kabul etmek için açıldı.

Ve oh, kahretsin, muhteşemdi.

Maylee'nin dili onunkine değıdi, dudakları birbirine karıştı ve Maylee onun hayata yaklaşırkenki tüm yoğunluğu ve coşkusıyla öpüştüğünü fark etti. Yarın yokmuş gibi öpüyordu. Sanki bu onun dünyadaki en büyük zevkiymiş gibi öpüyordu. Öptü, dilledi, yaladı ve bunları yaptı Kızın boğazından çıkan alçak sesler, öpücökten ne kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Aleti de kaya gibi sertti.

Kızın dili onunkine sürtündüğünde inledi. Onu yatağı itmek ve üzerindeki eski püskü elbiseyi çıkarıp ne yapacağını görmek istiyordu. iç çamaşırı giyiyordu. Camo iç çamaşırı mı? Umurunda bile değıldi. Onun üzerinde harika olurdu.

Öpüşmeyi kesti, boğazından küçük miyavlamalar kaçtı. "Oh. Oh, canım."

Şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Ne?" Onun dudaklarını tekrar öpmek istiyordu.

Dilinin altında parçalandığını hissetmek, ağzına sokmak ve onu kabul ettiğini hissetmek ... ve bunun onun aleti olduğunu hayal etmek.

"Bunu yapmamalıyız."

Bu egosunun üzerine soğuk bir su serpti. Ondan uzaklaştı.

Oh, lanet olsun. Bir çalışana cinsel tacizde bulunuyordu, değil mi? Yüce Tanrım, o

itici, iğrenç bir adamdı.

Parmakları ceketini okşadı, tuttuğu yeri yumuşattı. "Öğle yemeği randevuna geç kalacaksın."

Öğle yemeği randevusunu siktir et. Sağlam eliyle yüzünü ovuşturdu. "Maylee, sana dokunduğum için içtenlikle özür dilerim."

"Neden? Çok güzel bir öpücüktü."

Ne diyeceğini bilemedi. "Seni en başta öpmemeliydim."

"Oh." İrkildi. "Anlıyorum."

"Kim olduğun yüzünden," dedi çabucak.

Kızın bakışı daha da incinmişti.

"Hayır, hayır," dedi. "Bu sıradan bir şey değil. Kısmen öyle ama-"

"Gitmeliyiz Bay Griffin. Yani, Bay Verdi." Ve ona yine o incinmiş, mutsuz bakışlarını atmaya başladı.

Kahretsin, bir kez daha sıçıp batırmıştı.

Sekizinci Bölüm

Griffin'in şaşkınlık ve memnuniyetle karşıladığı annesinin kahvaltısında müstakbel gelin ve damat da vardı. Kuzeni Alexandra'yı seviyordu. Akli başındaydı ve saraydaki küçüklükler onu nadiren kızdırıyordu. Resmi bir öğle yemeği yediler, ancak yemekten sonra herkes kaynaşmak ve bahçede yürümek için masadan ayrıldığında, Alexandra'yı aradı.

"Ekselansları?"

Alexandra döndü ve Griffin'e zarif bir gülümseme verdi. "Merhaba kuzen." Bellissime kraliyet ailesindeki pek çok kişi gibi Alexandra da güzel değildi.

Muhteşem, zarif yüz hatları vardı ama yüzünde, istediğini yaptıran bir kadını andıran bir sertlik de vardı. Kuzeninde hiç yumuşaklık yoktu, diye düşündü Griffin. Kalbini her zaman gözlerinde taşıyan Maylee gibi değildi.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim?" Griffin sordu. "Kişisel bir meseleyle ilgili."

"Elbette," dedi Alexandra ve ona elini uzattı. Elini dirseğinin kıvrımına yerleştirdi ve annesinin ünlü bahçelerine doğru yürüdüler. Yalnız kaldıklarında Alexandra boynunu bükerek etrafına bakındı. Yalnız olduklarından emin olunca ona şeytani bir sırıtış attı. "Annen etrafta olmadığına göre formaliteleri bir kenara bırakabiliriz. Yemin ederim, Luke'un bana Alex dediğini her duyduğunda kurdeşen döküyor." Dirseğiyle onu dürttü. "Peki, seni rahatsız eden ne, Griff?"

Kuzenine garip bir gülümseme verdi. "Çok, aslında."

"Bana söyleyebilirsin." Ona göz kırptı, yüzündeki tüm ağırbaşlılık kayboldu ve bir an için Ekselansları yerine sinsi bir genç kadın gibi göründü. "Sır saklamakta iyiyimdir."

Griffin bir an düşündü. Alex dışında konuşabileceği kimsesi yoktu. Alex anlayacaktır. "Tam olarak nasıl olur da bir Halktan biri mi?"

Güldü. "Öncelikle onlara 'halk' demeyi bırak. Bu çok kaba." Eğildi. "Bu küçük asistanınla mı ilgili? Onu gördüm. Büyüleyici görünüyor."

Kuzen Alex'e kaşlarını çatarak baktı. "Neden o olduğunu düşündün?"

"Çünkü sizi hiç bu kadar çabuk sinirlenirken görmemiştim *Bay Griffin*," diye alay etti, Maylee'nin ona uygunsuz isim takma geleneğini kasten vurgulayarak.

İnledi. "Onu düzeltmek için çok uğraştım ama anlamıyor gibi görünüyor."

"Çok şirin."

"Bunu annemin önünde yapması hiç hoş değil."

Alex güldü. "Hayır, öyle olmadığını tahmin edebiliyorum. Sybilla-Louise biraz ejderha gibi, değil mi? Büyükanнемizden daha düzgün olduğunu söyleyebilirim ve ben onun her zaman edep konusunda çok titiz olduğunu düşünmüşümdür."

Yürümeye devam ederlerken Griffin içini çekti. "Peki Luke'a onunla ilgilendiğini tam olarak nasıl belli ettin? Bu benim için kolay bir şey değil."

"Tanrım, Griff. Geçmişte hiç kimseyle çıkmadın mı?"

Öyleydi. Ama o kızlar ya soyluların kızlarıydı.

Aralarına atıldığı Bellissime ya da Ivy League üniversitesinde okuyan ve çok özel bir yaşam tarzına alışkın olan zengin kızlar -gösterişli partiler, polo etkinlikleri ve sosyeteyle ilgilendiren her şey. "Bu ... farklı."

"Şey," dedi Alex. "Luke'la tanışmak istediğime karar verdiğimde onu akşam yemeği için saraya davet ettim. Sonra annemin ve büyükanнемin müsait olmadığından emin oldum, yani sadece ikimiz vardık. Ve burada çekmekte olduğu filme büyük ilgi duyuyormuş gibi yaptım. Bellissime geçen yaz. Beni sete davet etti ve ben de her gün gittim. Ondan sonra ipucunu anladı."

Çok etkilenmişti. "Büyükanнемen bunu aşırı derecede ileri bulmadı mı?"

"Ona fikrini sormadım," dedi Alex, gözleri parlayarak. "Ben zaten Son iki yılda uygun adaylardan gelen dört evlenme teklifini geri çevirdi. Sanırım onun evlenmem gerektiğini düşündüğü kişiyle değil, benim istediğim kişiyle ve istediğim zaman evleneceğimden şüpheleniyordu." Alex başını salladı. "İyi ki diğer kraliyet aileleri kadar kibirli değiliz, yoksa bir Amerikalıyla evlendiğime çok kızarlardı."

Griffin yüzünü buruşturarak, "Ve bir de halktan biri," diye ekledi.

Alex ipek eldivenli eliyle onun koluna vurdu. "Şu halktan olma olayını gerçekten bırakmalısın, Griff. Bu birinci adım."

"İyi, iyi."

"İkinci adım, ilgilendiğinizi ona bildirmek. Yaptın mı?"

O sabah paylaştıkları öpücüğü düşündü. "Sanırım bir fikri var."

Alex, "O zaman ona ciddi olduğunu söyle," diye tavsiyede bulundu.

"Başka birinin peşinden koşmakla ilgilenmediğini. Sen değilsin, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?"

Griffin, "Yani, bilmiyorum," dedi. "O ... farklı." "Nasıl?"

"O çok ... Amerikalı. Güney Amerikalı."

"Anlayamadım."

Griffin, "Evde ondan 'cahil' diye söz ederlerdi," dedi. Alex'in şaşkın bakışları karşısında ekledi: "Çok geri kalmış taşralı insanlar. Örneğin, Maylee kendisinin yakıcı bir konuşmacı olduğuna inanıyor."

"Bir ne?"

Eğlenmekten çok meraklanmış görünen kuzenine açıkladı. "Ve bunu senin elinde kullandığını mı söyledin?"

Griffin ona parmak eklemlerini gösterdi, şaşırtıcı bir şekilde çürük bile yoktu. *Hah*. "Sandığım kadar sert vurmamış olmalıyım."

"Ya da belki bir şeyler vardır," dedi Alex. "Tuhaf şeyler oldu. Çok tuhaf. Luke'un batıl inançları var, biliyorsun." Nişanlısından bahsedince yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Oh?"

"Evet. Aslında düğün tarihini ayın on üçü olarak belirlemiştim ama o reddetti."

Bir sonraki ayın yedisine kadar beklemek zorunda kaldık, çünkü yedinin uğurlu olduğuna inanıyor. Sete gitmeden önce onu omzunun üzerinden tuz atarken yakaladım. Bu oldukça eğlenceli."

"Onu hiç birini dokunarak iyileştirmeye çalışırken yakaladınız mı?"

"Şey, hayır."

Griffin, "O halde devamı geri çekiyorum," dedi. "Benim Amerikanım sizinkinden daha tuhaf."

"Senin Amerikalın mı?" Kadın ona kurnazca bir bakış attı. "Sanki onu sahiplenmişsiniz gibi görünüyor."

Griffin içini çekti. "Konu ona gelince ne düşündüğümü bilmiyorum." Maylee'nin peşinden gitmek istediğinden hâlâ tam olarak emin değildi ama son zamanlarda ona kafayı taktığını fark etmişti. Rüyalarında onu düşünüyor, duşta ona bakarak otuz bir çekiyordu. Her ne ise, kötü bir şeydi bu. "Sanırım niyetimi açıklığa kavuşturmalıyım."

Onları çözer çözmez.

Alex başıyla onayladı. "Onun için güzel bir şeyler yapmayı dene. Seni onunla son gördüğümde, zavallı kızı çok yoruyordun. Neden onun ne istediğini ya da neye ihtiyacı olduğunu öğrenip bunu ona sağlamıyorsun?"

Bunu düşündü. Maylee'yi her hayal edişinde, sürekli sınırlarından kaçan o vahşi, yay gibi sarı saçları aklına geliyordu. Bu onu yataktan yeni kalkmış ve dağınık gösteriyordu. Bu onu çılgına çeviriyordu ama bunun pek de uygun olmadığını biliyordu. "Emin değilim."

"Yarın akşamki baloda size eşlik edecek mi?"

"Sanırım öyle." Uygun bir elbisesi olup olmadığından emin değildi. Baloyu tamamen unutmuştu. Onu solgun bir elbise içinde hayal etti, tıpkı o vahşi bukleler gibi solgun... ve parmaklarını şıklattı. "Sanırım aklıma bir fikir geldi. Sen bir dahisin, Alex."

Güldü. "Bunu da unvanlar listeme eklemem gerekecek. Onun Kraliyet Ekselansları Üçüncü Alexandra Olivia, Tam Dahi. Kulağa hoş geliyor."

Griffin gülümsedi.

Otele döndüğünde konsiyerjle birkaç dakika özel olarak konuştu, ertesi gün için bir randevu ayarladı ve bu kadar düşünceli olduğu için kendisiyle gurur duyarak odasına çıktı. Hatta ertesi sabah Maylee programı hakkında gevezelik ederken sürprizini kahvaltı boyunca sakladı. Bu sabah bir aile toplantısı daha vardı, ardından da tüm kraliyet ailesinin katılması gereken bir düğün provası. Ondan sonra da bir kutlama balosu vardı. Bellissime'in en eski şapeli Sainte-Anne de la Vallée idi. Bellissime'in tüm monarşisi Charlemagne zamanından beri orada ve oldukça küçük bir olaydı. Gerçek düğünde küçük bir kalabalık olduğu için bir özür olarak Gerçek şapel için yeterince önemli olmayan herkesin katılabileceği muazzam bir düğün balosu. Bu, kraliyet ailesinin personeli, daha az

soylular, ziyaretçi soylular, diplomatlar, ünlüler ve gizlice içeri girebilen herkes.

Griffin, kraliyet ailesinin bir üyesi olarak hem düğüne hem de baloya davet edilecek kadar şanssızdı. Ancak Maylee'nin tek yapması gereken Bu gece için hazırlıklı olmalıydı, çünkü düğüne çağrılacaktı ama aslında davet edilmemişti.

Bu yüzden hediyesi mükemmeldi.

Griffin kahvaltısını bitirdikten sonra gazetesini katladı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Güne başlamaya hazır mısınız?"

Ona gülümseyerek "Hazır," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Yanında taşımaya alıştığı büyük bir bez çantanın içine attı - üzerinde BELLISSIME yazan korkunç turistik bir zımbırtı: GÜZELLİKLER ÜLKESİ. O yapmadı Yine de eleştirmek. Bunun için daha sonra yeterince zamanımız olacak.

Masadan kalktıklarında Griffin ona, "Günümüz dolu," dedi. Otelin ana lobisine girdiklerinde, bir şey unutmuş gibi yaptı ve parmaklarını şıklattı. "Bir şey almam gerekiyor. Seninle arabada buluşuruz."

Asansörü işaret etti. "Gidip getirmemi ister misiniz Bay Griffin?" Başını iki yana salladı. "Kontrol altında."

Şaşkınlık içinde otelden çıkarken, Lord Maylee'nin güzellik randevusunun ayarlandığından emin olmak için konsiyerj masasına yöneldi. Kapıcı gülümsüyordu, her ne kadar Lord Maylee'nin güzellik randevusu almasına biraz şaşırmış görünse de.

Montagne Verdi asistanı için bir kuaför randevusu alıyordu.

Beş dakika sonra Griffin sedana doğru ilerledi. . . ve kaşlarını çattı.

Maylee arabanın kapısına yaslanmış, şoför Robbie yanına yaklaşıp onunla flört ederken gülüyor ve gülümsüyordu. Maylee'ye olan sahiplenici bakışlarına bakılırsa, adamın kendi iddiasını ortaya koyduğu açıktı.

Ve bu Griffin'i kızdırdı. Hışımlla kapıcı dairesine geri döndü. "Bu öğlene kadar yeni bir şoför istiyorum," diye bilgi verdi.

"Oh, bunun benim yetki alanıma girip girmediğinden pek emin değilim-" diye başladı. Adam elini sallayarak onun sözünü kesti. "Sadece benim için hallet."

"Hemen, Lord Montagne Verdi."

Griffin ceketini düzeltti ve arabaya doğru yöneldi. Robbie'ye kaşlarını çattı ve Maylee'ye arabaya girmesini işaret etti. Robbie Maylee'ye göz kırpıp onun için kapıyı açtığı anda yine kaşlarını çattı.

yumuşak bir ses tonuyla teşekkür etti. Kapıcı tarafından kendisine verilen kartviziti adamın eline tutuşturdu. "Önce bizi buraya götür."

"Pekâlâ lordum," dedi şoför.

Arabanın içinde Maylee dizüstü bilgisayarını açtı ve e-postalarını gözden geçirmeye başladı. "Saat ikideki randevun üçe alınmış," dedi ona. "Bu yüzden smokinini alabileceğimizden emin olmak için birkaç şeyin yerini değiştirmek zorunda kaldım.

terziye gidip bu geceki balo için her şeyi hazırlayacağım."

"Peki elbisen var mı?" diye sordu.

Dudağını ısırdı. "Şey, Bay Griffin, biliyorum ama bu çok süslü ve pahalı. İade etmenizi önerecektim."

"Saçmalık," dedi. "Balo beklentisi göz önünde bulundurularak satın alındı. Benim yanımda çalıştığınız sürece baloya katılmanız gerekiyor."

"Buraya ait olduğumdan emin değilim," diye çekindi.

"İnanın bana, Bellissime'deki her aptal bu gece bu şeyde olacak. İyi bir yere ait olacaksınız."

Yüzünü buruşturdu.

Oh, lanet olsun. Tam olarak kastettiği bu değildi. "Merak etme," diye ekledi sertçe. "Kimin katıldığına bakmaksızın çalışmak için oradasın."

"Evet, efendim."

"Ve düzgün giyinmiş olmalısın."

"Evet, efendim."

Griffin içini çekti ve şoföre baktı. Sedanın önünü arkasından ayıran cam bölmeye vurmak istedi ama bu onu sabırsız gösterecekti. Yine de yakında varmış olmaları gerekiyordu, değil mi? Kapıcı ona salonun birkaç blok ötede olduğunu söylemişti. Bellissime bayrakları ve pankartlarıyla kaplı, kraliyet prenseslerinin düğününü kutlamaya hazır sokaklara baktı. İnsanlar sokaklarda yürüyor, süslemelerin fotoğraflarını çekiyordu ve sanki Dünyadaki herkes bu sabah şehirdeydi.

Kalabalık bir kaldırıma yanaştılar ve şoför arabayı park ettikten sonra kapıyı açmak için indi. Maylee dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp yere baktı ve kaşlarını çatı. "Sanırım yanlış yerdeyiz."

Griffin ona, "Öyle değiliz," diye güvence verdi. "Buraya gelmeyi ben istedim." Kadının soluk kaşları kalktı.

"Neden?"

"Bu senin için bir sürpriz." Kendini beğenmiş ifadesini yüzünden uzak tuttu. Onun tepkisini görmek istiyordu. Yuvarlak yüzüne yayılan o güneşli gülümsemeyi görmek

Yüzünü. "Bay Sturgess'in sizi birkaç saat içinde almasını ayarlayacağım," dedi şoför arabanın kendi tarafına değil de onun tarafına geldiğinde.

"Beni almak mı?" Kafası daha da karışmış görünüyordu. "Ama . . . Anlamıyorum. Neden? Burada ne işimiz var?"

Griffin kendinden memnun bir şekilde kelepçelerini düzeltti. "Senin için bir makyaj ayarladım. Bu geceki balo için saçını ve makyajını yapacaklar."

Yine irkildi. "Oh."

Dudaklarını büzdü. Pek memnun görünmüyordu. Belki de anlamamıştı. "Balo için uygun bir saç modeline sahip olabilmen ve diğer hanımlar gibi görünebilmen için."

"Anlıyorum," dedi düz bir sesle.

Bu iş hiç de beklediği gibi gitmiyordu. "Rica ederim," diye tersledi.

"Teşekkür ederim," dedi aynı çirkinlikte bir sesle. Sonra arabadan indi ve kapıyı çarparak adamın kendisi için ayırttığı çok pahalı kuaföre doğru hışımla yürüdü.

Griffin kaşlarını çatarak Maylee'nin ardından baktı. Bu kadını hiç anlamıyordu. Sedan tekrar kaldırımdan çekilip düğün provası için saraya doğru ilerlemeye başladığında Griffin saatine baktı. Bellissime'da saat erkendi ama New York'ta gün, şafağın ilk saatlerinde başlıyordu.

Telefonunu çıkardı ve Hunter'ı aradı.

Telefon Hunter'ın ofis telefonunda altı kez çaldı ve telesekretere düştü. Kapattı ve onun yerine Hunter'ın kişisel hattını aradı. Altı kez, sesli mesaj. Lanet olsun. **Uyan**, diye mesaj attı Hunter'a. **Tavsiyeye ihtiyacım var.**

Maylee için bir kuaför randevusu aldım. Bu onu neden kızdırsın ki?

On dakika sonra telefonu çaldı ve Hunter'ın adı ekranda belirdi. "Ee? Bir fikrin var mı?"

"Birincisi, hoparlördesin," dedi Hunter çakıllı bir sesle. "İkincisi, sen lanet olası bir aptalsın," diye bağırdı Gretchen telefona doğru diğer taraftan. "Neden sabahın dördünde aradın?"

Griffin telefonu kulağından uzak tutarken hiçbir şeye bakmıyordu. "Kız arkadaşın bütün bu süre boyunca bana bağırıp çağıracak mı? Çünkü kapatabilirim."

"Hey, bana kızma dostum. Sabahın dördünde arayan sendin."

"Çünkü Hunter'la konuşmak istiyordum," diye vurguladı. "Seninle değil."

"Biz bir paket anlaşmayız. Öyle değil mi bebeğim?" Sesi tatlılaştı ve Hunter'ın yanıt olarak bir iniltiyi güçl¼kle bastırđđını duydu.

Griffin isyan ederek, "L¼tfen bana ben seninle konuşmaya çalışırken sevişmediğini söyle," dedi.

"Um . . . Hunter meşgul," dedi Gretchen ve sesi biraz aptalca ve nefessiz ıktı. "Ben tavsiye vereceğim. Baksana. Ona bir sa randevusu ayarladığını biliyor muydu?"

"S¼rpriz oldu."

"Peki bunun bir s¼rpriz olduğunu ¼nk¼ bu kadar çok çalıştığı için onu öd¼llendirmek istediğinizi söylediniz mi?" Gretchen sordu.

Griffin sustu.

"Alo?" Gretchen seslendi. Griffin, Hunter'dan boğuk bir inilti daha duyduğuna yemin edebilirdi, sonra da Gretchen'dan bastırılmış bir kıkırdama geldi. Bu hiç yardımcı olmuyordu.

"I" diye başladı Griffin. "Uygun bir şekilde giyinmesi için olduğunu söyledim."

"Tamam, normalde iğrenç gör¼nd¼ę¼n¼ ima ettin. Aferin sana, beyin için bok."

"Ben yapmadım."

"Ona resmen bok gibi gör¼nd¼ę¼n¼ söyledin."

Kaşlarını attı. "Ama çoğu zaman uygunsuz gör¼n¼yor. Bunu o da biliyor."

"Oh, oğlum. Dur tahmin edeyim. Ona birkaç kez uygunsuz gör¼nd¼ę¼n¼ m¼ söylediniz?"

"Tabii ki. Ona yeni kıyafetler almak zorunda kaldık ¼nk¼ diğer kıyafetleri cafcaflıydı. Tamamen uygunsuz gör¼n¼yordu."

"Vay canına, Griff. Kıında bir turna balığı ve ağzında bir ayak. Bu büyük bir başarı."

İnledi. "Peki ne yapmam gerekiyor?" "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Ne demek istiyorsun, neden umurumda olsun ki?"

"Yani, bana karşı her zaman bir pislik gibi davranıyorsun ve bunu hiç umursamıyorsun. Maylee'yi neden umursuyorsun?"

Kaşlarını attı. "Bu seni ilgilendirmez."

Telefona "Ooooh," dedi ve bir an için Hunter'ın kız arkadaşının telefonda orgazm olduğunu duyduğunu düşünerek iğrendi. Ama bir sonraki anda, "Griffin ve Maylee, bir ağaçta oturuyorlar, F U C K I N G-" diye şarkı söyledi.

Telefon yere düştü ve Griffin onu tekrar kulağından uzak tuttu. Bir an sonra diğer hattan bir hışırtı geldi ve Hunter'ın sesini duydu. "Alo?"

Griffin arka planda Gretchen'in kahkahalarını duyabiliyordu.

"Ben hâlâ buradayım," diye tersledi Griffin. "Onu kontrol edemiyor musun?"

"Hayır," dedi Hunter ve Griffin adamın sesinde bir gülümseme duyduğuna yemin edebilirdi. "Ama dostum, Maylee'ye iyi davranmalısın.

O iyi bir kız." "Bunu biliyorum," diye karşılık verdi Griffin. Tanrım, arkadaşları neden bu kadar inanılmaz sinir bozucu mu? "Onun için güzel bir şey yapmaya çalışıyordum. Hoşuna gideceğini düşündüm. Hangi kadın makyaj istemez ki?"

"Az önce kendisine çirkin olduğu söylenen bir kadın," diye bağırdı Gretchen telefonun diğer ucundan.

"Beni hoparlörden çıkar," dedi Griffin. "Hemen şimdi."

"Hunter gitmek zorunda," diye seslendi Gretchen, sesi hoparlörden tiz ve yüksek geliyordu.

"Hayır," dedi Griffin. "Hâlâ ihtiyacım var-"

"Hayır, gitmesi gerekiyor," diye bağırdı Gretchen. "Kocaman bir ereksiyonu var ve onunla ilgilenmek zorundayım."

"Tanrım, Gretchen," dedi Hunter ve sanki yine telefonda güreşiyorlarmış gibi bir ses çıktı.

Ugh. Griffin telefonu yüzlerine kapattı. Bu ikisi kızıışmış vahşi hayvanlar gibiydi. Parmaklarını bacağına vurarak düşündü. Belki de kaba ağzına rağmen Gretchen'in söylediklerinde bir şeyler vardı. Belki de Maylee'yi bir şekilde gücendirmişti.

Döndüğünde ona ne kadar güzel görüldüğünü anlatmak için çok daha fazla iltifat etmesi gerekecekti.

Belki o zaman kaşlarını çatmayı bırakıp onu tekrar öpmesine izin verirdi. Onun yumuşak ağzını ve karşılığında kendisini ne kadar coşkuyla öptüğünü düşündü.

Ona kesinlikle iltifat yağdırması gerektiğine karar verdi. Onun yüzünün, kalbinin çarpmasına neden olan o gülümsemeye dönüştüğünü görmek istiyordu. O gülümseme ona doğru şeyi yaptığını ve onun da bundan memnun olduğunu gösterecekti.

Ve onu memnun görmek hoşuna gidiyordu.

Griffin aileden kalma antika kol düğmelerini ayarlamayı bitirdi, sonra da aynada ceketinin duruşunu inceledi. Mükemmeldi. Eğer birazcık bile hatalı olsa, annesi çılgına döner, Griffin'in dış görünüşüne önem vermediğini söyler ve Griffin de bunun sonunu asla duymazdı. Kimsenin umurunda değildi.

Prenses Sybilla-Louise'den, hatta kraliçeden bile daha fazla görünür. Kuyruklu ceketin kuyruklarını küçük bir dönüşle inceledi. Gülünçtü. Baktı penguen gibi. Neden erkekler bir parti için böyle saçma sapan kıyafetler giymek zorundaydı? Papyonunu boynuna astı ve odalarının bitişiğindeki kapıya gitti. Robert öğleden sonra Maylee'yi almıştı ve Griffin Bellissime Müze Derneği'yle yeni bir ek bina için bağış konusunu görüşmek üzere buluşurken ayak işlerini hallediyordu. Onu bütün gün görmemişti.

Ve garipti.

Onun neşeli yetkinliğini ve dizginlenemez coşkusunu özlemişti. Kip her şeyi ağırdan alıyordu ve bir arkadaştan çok bir asistandı, ama Maylee tam tersi gibi hissettiriyordu. Griffin artık Maylee'ye alışmıştı. Yeni şeyler görmeye aşırı tepki verdiğinde, bunu özlediğini fark etti. Olayları onun gözleriyle düşündü. Maylee gülümseyecek miydi? Şu hediyelik eşya standını gördün mü? Bu gece yürüyüşe çıkıp çikolata bölgesini ziyaret etmek ister miydi? Annesinin sarayından dönerken oradan geçmişlerdi ve Bellissime'in meşhur olduğu birkaç şeyden biri olan bir kutu trüf mantarı satın almak için durmuş ve daha sonra ona hediye edebilmek için özenle paketletmişti. Maylee'nin yüzünü görmek istiyordu. pahalı ikramı gördü.

Aslında bunları ona yedirmekten çekinmezdi. İlk tattığında zevkle haykırışını izlemek, gözlerinin şehvetli bir merakla açıldığını görmek Tatlar dilinin üzerinde kayıyor. Dudaklarını zevkle yalamasını ve daha fazlası için ona dönmesini izleyin. Belki onun parmaklarını da yalardı.

Griffin'in pantolonu rahatsız edici derecede dar geliyordu. Hızlı bir hareketle kendini ayarlayarak, vücudunu kontrol altına almak için yüzden geriye doğru saydı. Tatmin olduğunda boğazını temizledi ve garip bir gerginlikle odalarının bitişiğindeki kapıya doğru ilerledi. Elinde küçük bir mücevher kutusu vardı; Montagne Verdi Vikontu unvanına bağlı olan ve on dokuzuncu yüzyıldan beri kullanılan ata yadigârı mücevherler. Maylee'nin bu gece bunları takmasını istiyordu, böylece onu bu takılarla gören herkes, Maylee'nin kendisine ait olduğunu anlayacaktı.

Annesinin, Amerikalı kişisel asistanının Verdi zümrütlerini taktığını gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyordu. Sonra, umurunda olmadığına karar verdi.

Maylee görünüşünden memnun bir şekilde saçlarına dokundu. Bu gece çok güzel görünüyordu. Kendi söylediğine göre çok güzeldi. Kuafördeki kadın sürekli Fransızca konuşuyordu ama Maylee "röfle", "Lord Montagne Verdi" ve "makyaj" kelimelerini duyacak kadarını yakalayabilmişti. Bu yüzden sessizce oturmuş ve kadının saçına istediğini yapmasına izin vermişti. Birkaç Saatler sonra Maylee'nin kıvrırcık saçları düzleştirilmiş, pürüzsüz, parlak bir sarı yeleye dönüşmüştü. Kemik gibi düz saçları zarif bir şekilde yukarı doğru taranmış, başının arkasındaki küçük çiçekli bir toka her şeyi yerinde tutuyordu. Kalın makyajı airbrush ile yapılmıştı - hem de airbrush! Maylee'nin cildi mükemmeldi, tek bir çil ya da pembe nokta bile görünmüyordu. Gözleri dumanlıydı, takma kirpikleri kendi bebeğini yapıyordu- Sarışın kirpikler koyu ve dolgun görünür.

Bir prensese benziyordu, diye düşündü Maylee. Griffin bugün onun görünüşünde bir kusur bulamazdı.

O da prenses elbisesini giydi. Elbise Griffin'in onun için satın aldığı diğer kıyafetlerle birlikte gelmişti ve Maylee gördüğünde, bir hata olduğunu düşünmüştü. Ama bu muhteşem, süslü elbiseyi bu partide giymesi gerekiyordu. Butikteki kadın Maylee'ye tasarımcının adını söylemişti ama Maylee unutmuştu. Tek bildiği baş döndürücü güzellikte olduğuydu ve onu giymesi gerekiyordu. Elbisesini giydi askısız sütyen ve sonra kolsuz korsaj. Derin, neredeyse kadifemsi bir gül rengiydi ve kumaşı lezzetli, hışırtılı bir taftaydı. Korse sade, göğüs çizgisi boyunca düz ve kolsuzdu. Bel kısmı soluk fildişi rengine boncuklu bir kuşakla bağlanmıştı ve kuşaktan itibaren dolgun etekler hışırdayarak ve kıvrımlar yaparak yere kadar iniyordu. Fildişi rengi yüksek topuklu ayakkabıları da vardı. Yanında takacak mücevheri yoktu, o yüzden öylece bıraktı. Bu gece fazla gösterişli olmak istemiyordu.

Biraz zıplaması gerekti ama elbisesinin arkasındaki fermuarı kapatmayı başardı; Bay Griffin'den bunu yapmasını isteyemezdi. Onunla ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. Adam onu öpmüş ve sonra da aşağılamıştı. Ona yoğun, özlem dolu bakışlar attı... ve sonra arabayı sürdü.

"normal" görünmesi için onu kuaföre götürdü. Bir an onun egosunu okşadı, bir an sonra da toz haline getirdi.

Bu gerçekten zordu, çünkü ondan oldukça hoşlanıyordu. Zekiydi ve görevlerini çok ciddiye alıyordu. Çok fazla gülümsemezdi ama gülümsediğinde de sanki bir hediye almış gibi hissederdi. Kuru zekâsıyla onu güldürüyor ve söyleyecekleriyle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu ki çoğu insanın aksanını duyup onu aptal yerine koyduğunu düşünürsek bu çok hoştu. Ve sanki onu tatmak ve tadını çıkarmak için dünya kadar zamanı varmış gibi ilahi bir şekilde öptü.

Bazen ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Diğer zamanlarda ise onun kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkmasını istiyordu.

Bitişik kapı çalındı ve Maylee nefesini içine çekerek fermuarının son parçasını da yukarı kaldırdı. "Bir saniye!" Elbisesine biraz kloşluk kazandıracak ve slip görevi görecek etekli kabarık eteği sürükleyerek bacaklarına geçirdi ve ayaklarını ayakkabılarının içine soktu. "Bir kuzunun kuyruğunu iki sallamasında orada ol!"

Kapının diğer tarafından bir homurtu duyduğuna yemin edebilirdi.

Giyindikten sonra Maylee aceleyle kapıya gitti ve çekerek açtı.

"Evet, Bay Griffin?"

Kapıyı tekrar çalmaya hazır olduğu her halinden belli olan elini indirdi ve gözlerini dikti.

Maylee bu bakışlar altında hafifçe kasıldı. Yeni görünümünden etkilenmiş olmalıydı.

"Maylee?"

"Başka kim olacak?" Adamın bakışları oraya yöneldiğinde gülümsedi ve saçlarına dokundu. "Beğendin mi?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Çok farklı görünüyorsun."

Mutluluk balonu patladı. Maylee'nin omuzları çöktü. "Farklı bir şey istediğimizi sanıyordum." Onu kuaföre bilerek götürmemiş miydi çünkü görünüşünden nefret ediyor ve kendisini rezil etmesinden bıkmıştı.

"Hayır, hayır," dedi çabucak. "Sorun değil. Sadece şaşırdım. Farklı biri gibi görünüyorsun." Ona hızlı bir gülümseme verdi. "Bu iyi bir şey."

İyi hissettirmiyordu. Maylee acısını yuttu ve gözyaşlarını geri kıırttı, çünkü o garip örümcekli kirpikleri bozmak istemiyordu

Kuafördeki kibar Fransız kadının ona verdiği uzantılar. "Pekâlâ," dedi sahte bir neşeyle. "Sizin için ne yapabilirim Bay Griffin? Kravatınızı düzeltmemi ister misiniz?"

Sözsüzce uzattı.

Bir yabancıya benziyordu.

Griffin Maylee'ye bakmaktan kendini alamıyordu. Şık pembe bir elbise giymiş, odasına adım atan muhteşem sarışın meleğe.

Bantlı yakasından göğüsleri dolgunlaşıyordu. Saçları parlak, gözleri koyu ve gürdü ve o kadar gösterişli görünüyordu ki saray salonlarındaki herhangi biriyle başa çıkabilirdi.

Ve bu onu bir döngüye soktu.

Onu oraya dönüşmesi için göndermişti, öyleyse karşısındaki mükemmel, zarif yaratığı görünce neden hayal kırıklığına uğramıştı? Neden o vahşi tirbuşon buklelerin şık bir şekilde yukarı doğru kıvrıldığını görünce üzüldü? Burnundaki bir iki çilin artık tamamen makyajla kapatılmış olmasına?

Tam olarak istediği şeydi, değil mi?

Griffin yüzünü ovuşturdu, hayal kırıklığına uğramıştı. Artık ne istediğini bilmiyordu.

Yüzünde şu anda var olan o üzgün, mutsuz ifadeyi istemediğini biliyordu. Onun tepkisini kaçırmamıştı. Biliyordu ki o Heyecanlanmıştı ve saklamak için elinden geleni yapsa da yüzündeki keskin hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "İyi görünüyorsun, Maylee. Gerçekten. Sadece uzun bir gün geçirdim ve doğru şeyleri söylemiyorsam özür dilerim."

"Doğru şeyleri söylemek zorunda değilsin," dedi sahte bir neşeyle. "Ben senin asistanınım." Kravatı adamın elinden aldı ve parmağıyla öne eğilmesini işaret etti. Eğildi ve bir dakika sonra, kravatını düzeltti ve yakasını düzeltti. "İşte oldu." "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve aynaya bakarak elbisesini düzeltti.

Giysiler. Ona romantik şeyler söylemek istedi. Bir hayal gibi göründüğünü, bir prenses gibi göründüğünü. Ama onun *Maylee'ye* benzemediği gerçeğini bir türlü atlatamıyordu. Bu durum kafasının karışmasına neden oluyordu.

"Madem bugün makyaj yapıyoruz, küçük bir öneride bulunabilir miyim?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Aklında ne var?"

Kızın ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı ve adamın kalbi yerinden fırladı. Sanki Maylee'si göz alıcı dış görünüşünün altından dışarı bakıyordu.

Sonra kendi kendine yemin etti. *Onun Maylee'si* mi? Delirmişti. Kelimenin tam anlamıyla onun değildi.

"Saçınla farklı bir şey yapmak isterim," dedi ona.

Şaşırmış bir halde tekrar aynaya baktı. "Saçımın nesi var?" Her zaman yaptığı gibi düzleştirmiş ve jölelemişti. Saçının bir kısmı tamamen düzdü, tek bir teli bile yerinde değildi.

"Seksen yaşında olsan da sorun değil," dedi ve o alaycı küçük gülümseme yüzüne geri döndü ve aniden onu öpmek, tüm o kalın makyajı silmek ve altında takıntılı olduğu parlak, mutlu köylü kızını görmek istedi.

Kendini toparlaması gerekiyordu. "Aklında ne vardı?"

Parmağını tekrar adama doğru eğdi ve şimdi mükemmel olan kaşını kaldırdı.

Ve o baştan çıkarıcı parmağa kendini kaptırdı. Kadının yüzündeki o yaklaşma ifadesine karşı koyamadı. Ona kelinesi tıraş etmek istediğini söyleyebilirdi ve adam yine de ona yaklaşırdı, geri çekilmek için çaresizdi.

"Ceketini çıkarmalısın ki ortalığı dağıtmayalım," dedi ona. "Gömleğini de."

İlginçti. Önce ceketini çıkardı, sonra da az önce çok güzel bir şekilde düzelttiği kravatını çözerek yatağın üzerine attı. Bu biraz striptiz gibi hissettirdi. Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini anlamak için ona baktı ama bakışlarını kaçırdığını ve üzerinde çok fazla makyaj olduğunu fark etti. Yanaklarının kızarıp kızarmadığını anlamak imkânsızdı.

O otel görevlisiyle gerçekten konuşması gerekiyordu. Sadece işini yapıyor olsa da, belirsizliği için birini suçlamak istiyordu. Maylee'nin görünüşünden mutsuzdu. Onu eleştirmek imkânsızdı; elbisesi, makyajı ve saçları mükemmeldi.

Ve bu onu rahatsız ediyordu. Hoşuna gitmiyordu ve *neden* hoşuna gitmediğini tam olarak söyleyemiyordu, sadece hoşuna gitmediğini söylüyordu. Hoşnutsuz bir şekilde gömleğini çıkardı.

Atletine kadar indiğinde Maylee'ye baktı. "Pekala. Beni yarı çıplak yakaladın. Benimle ne yapmak istiyorsun?"

Kelimeler beklediğinden daha boğuk çıkmıştı.

Gözleri büyüdü ve gülümsemesi genişledi, sonra sanki ifadesini gizlemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını ısırды. "Aslında bornozunuzu ödünç almak istiyorum, böylece üzerime bir şey bulaşmaz."

"Neye ihtiyacın varsa al," dedi ona. Kahretsin, bu da kulağa inanılmaz derecede erotik geliyordu. Onun sorunu neydi?

Dolabına gidip bornozu çıkardı ve güzel pembe elbisesinin üzerine silkerek giydi. Belinden bağladığında, sahiplenici şehvetin bir kez daha kabardığını hissetti ve yine yüzden geriye doğru saymak zorunda kaldı.

"Şimdi," dedi ona, dar belindeki bornozun kemerini sıkarak.
"Lavabonun üzerine eğilmeni istiyorum."

Yirmi dakika sonra Maylee, Griffin'in dönüşümünden memnundu. Her zaman kafatasına yapışmış olan o eski, yapıştırılmış, dümdüz saçlar gitmişti. Griffin'in saçlarını yıkadıktan sonra parmaklarına biraz şekillendirici balmumu sürerek saçlarını taradı ve bir fön makinesinin de yardımıyla Griffin'in saçları artık açık altın sarısı kahverengi bir taç şeklindeydi ve başını şık sivri uçlarla süslüyordu. Biraz dağınıktı ama modağa uygundu, diye karar verdi. Eski saç modelinden çok daha iyiydi. "İşte," diye duyurdu. "On yaş daha genç görünüyorsun."

Ona meraklı bir bakış attı, sonra gözlüklerine uzanıp taktı ve aynadaki ifadesini inceledi. "Bir erkek çocuğuna aitmişim gibi görünüyorum grup."

Güldü. "Hayır, değilsin. Çok yakışıklı görünüyorsun. Ve bilmeni isterim ki Luke Houston'ın son filminde saçı böyle yapılmıştı." Kuafördeki dergilerden birinde bunun bir resmini görmüş ve ilham almıştı. "İnan bana, Pepaw'ım senin için saçını yapmış gibi değil, genç ve gösterişli bir Vikont gibi görünüyorsun."

Hâlâ kararsız görünüyordu, sivri uçlardan birine dokunuyordu. "Ve bu hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım," diye heyecanla ekledi. Bu şekilde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Görünüşünü biraz fazla asosyal ve akademik olmaktan çıkarıp biraz daha şeytani bir hale getirmişti.

Griffin başıyla onayladı ve sonra gömleğine uzandı. "Pekâlâ o zaman. Artık gitmeliyiz."

"Pekâlâ." Onun giyinişini izlememek için bakışlarını kaçırdı - çünkü gerçekten, geçici patronuna bakarken yakalanırsa, bu ikisini de utandırdı ve ödünç aldığı bornozu çıkarıp dolaba yerleştirmeye odaklandı. Eli bornozun yumuşak kumaşını düzelitti. Onun sabunu gibi kokuyordu ve ondan ayrılmaya bu kadar isteksiz olması garipti. *Parti elbisesi*, diye hatırlattı kendine. *Bu elbiseyi giyiyorsun.*

Gelmiş geçmiş en güzel parti elbisesi. Ne kadar güzel kokarsa koksun, üzerine bornoz giyemezsin.

Ama itiraf etmeliydi ki, çok güzel kokuyordu.

Ceketini tekrar giydiğinde, onun arkasını dönmesi güvenli oldu ve uzun, zarif parmaklarıyla kol düğmelerini takmasını izledi ve sonra kravatu tekrar ona uzattı. Onu düzeltti ve sonra kapıyı işaret etti. "Gidelim mi?"

Griffin aynada ceketini son bir kez daha düzeltti ve onun gergin olduğunu fark etti. Bu gece hakkında biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Kahretsin, o da gergindi ve kimse ondan pek bir şey beklemiyordu.

Griffin, "Elbisenizle birlikte takmanız için bir şeyim var," dedi.

"Çalışan rozeti mi?" diye sordu.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Rozet değil. Bir kolye ve birkaç küpe. Onlar benim unvanıma ait."

"Oh." Gözleri genişledi. "Yapabileceğimi sanmıyorum Bay Griffin."

"Şey, kesinlikle yapamam," dedi kravatıyla oynayarak. "Kuşağımla korkunç bir uyum içinde olurlar."

Maylee'nin sesi histerik bir kıkırdamayla yükseldi. "Seni küpelerle hayal ediyorum ve bu çok komik."

Adam ona doğru sırttı ve kadın o gülümsediğinde her zamanki gibi hissetti

-Ona gerçekten gülümsedi. Sanki bir hediye almış gibiydi. "Ben daha çok broş adamıyım."

"Kes şunu," dedi gülerek, ellerini elbisesinin ön kısmına bastırarak.

"Göğüslerimi bu elbiseden dışarı fırlatacaksın."

"Tanrı korusun," dedi adam kuru bir sesle ve buna pek aldırmayacağını ima etti ve bu onu yeniden telaşlandırdı. Ve adamın göğüslerine baktığına yemin edebilirdi.

Kendisi de söylediyse, bu elbisenin içinde oldukça güzel görünüyordular.

Şifonyerin üstünden küçük bir kutu aldı ve açtı, sonra ona mücevherleri gösterdi. Büyük, kare şeklinde süssüz zümrütler iki küpe direğinden sarkıyordu ve kolye, ortasından üç kare zümrüt daha sarkan, birbirine dolanmış ışıltılı elmas iplerden oluşuyordu.

"Oh, lordamercy, bu oldukça pahalı görünüyor," diye nefes aldı

Maylee. "Öyle."

"Ah, canım." Bir küpeye dokundu ve yüzünü buruşturdu. Ağırdı. "Birini kaybedersen ne olur?"

"Size üç yüz bin Bellissime banknotu için dava açıyorum."

Maylee kendini hasta hissetti. Küpeyi kadife tepsiye geri bıraktı.

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Sadece bir küpe. Ve sigortalı. Bu kadar gergin olma."

"Üzerine kusarsam ne olur?" diye sordu adam kolyeyi alırken. "Bu mümkün mü?" Arkasını dönmesi gerektiğini işaret etti.

"Büyük olasılıkla," diye itiraf etti, arkasını dönerek. Lordamercy, bu tıpkı *Pretty Woman* filminden fırlamış gibiydi, tek farkı fahişe olmamasıydı. Maylee bu düşünce karşısında kaşlarını çatı. "Normalde kız kıyafetleri satın alır mısın?"

Elmasların serin zinciri boğazının dibinden geçti ve sonra Griffin'in tokayı açarken ellerinin ensesine dokunduğunu hissetti. "Büyük bir dürüstlikle söyleyebilirim ki bugüne kadar kıyafet satın aldığım ilk kişi sensin."

Nedense bu onu daha iyi hissettirdi. Kolyeyi okşadı ve ardından ilk küpeyi aldı. İçini rahatlatan şey, küpenin biri normal altın toka, diğeri de kulağından kaymasını önleyecek balmumundan bir top olmak üzere iki adet arkalı olmasıydı. Şükürler olsun. Maylee iki küpeyi de taktı ve denemek için başını hafifçe salladı. "Nasıl görünüyorum?"

"Oldukça zarif," dedi Griffin.

"Yani başka bir deyişle, kendime hiç benzemiyorum."

"Senin gibi değil," diye kabul etti, yüzünde o tuhaf ifade vardı.

Ve nedense, bu onun duygularını yeniden incitti. Onu giyinik *ya da* normal kıyafetleriyle sevmiyor gibiydi. Onunla kazanamazdı. Ona sadece güzel olduğunu düşündüğünü söyleyemez miydi ve b u n u gerçekten kastedemez miydi, lanet olsun? Maylee içini çekti, gecenin tüm eğlencesi yine yok olmuştu. Şimdi sanki boynuna bir cüzdan asılmış gibi ağırlaşmış hissediyordu. "Gitmeye hazır mısınız Bay Griffin?"

Nazik bir jestle kolunu ona doğru uzattı.

Elini adamın kolunun kıvrımına koydu ve aşağıya indiler.

Maylee'yi şaşırtan şey, bu gece arabayı Robbie'nin kullanmıyor olmasıydı. Her zamanki sedan da değildi. Verdi limuzini yine tüm gücüyle dışarıdaydı ve şoförleri yaşlı bir beyefendiydi. Maylee hoş karşılandığını hissettirmek için ona gülümsedi. Böyle büyük bir gecede gergin olmalıydı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Sürücülerini mi değiştirdin?" Maylee merakla Griffin'e fısıldadı.

Ona hızlı bir memnuniyet bakışı attı. "Bay Sturgess ziyaretimizin geri kalanında müsait olmayacak."

"Oh, bu çok kötü."

Griffin hiç de hoşnutsuz görünmeyen bir sesle, "Evet, öyle," dedi.

Limuzine bindiklerinde Maylee koltuğa doğru kayd ve elbisesinin hiçbir şeyi açıkta bırakmadığından emin olmak için göğüs hizasını çekti. Düzleştirdi.

Griffin içeri girerken eteklerini giyip sabırla bekledi, küpelerini ve kolyesini tekrar kontrol ederek hâlâ takılı olduklarından emin oldu.

Limuzine bindiğinde cebinden bir ses geldi. Griffin telefonunu çıkardı ve sonra acı  ekiyormu  gibi bir homurtu çıkardı.

"Ne oldu?" Maylee sordu. "Her şey yolunda mı?"

Ona ekranını gösterdi. "Mermer bir sütün ve bazı fayans i leri ortaya çıkardılar. Bir zeminin parçası olabileceğini düşünüyorlar." Gösterdiği resim kırık dökük bir ta  i  iliğine benziyordu ama onun sözüne inanacaktı.

" spanya'daki arkeolojik kazınız mı?" diye tahmin etti.

Resme bakarak ba ını salladı. Yüzünde yoğun bir  zlem ifadesi vardı. "Keşke orada olsaydım."

"Seni daha iyi hissettirecekse," dedi ona, "keşke ben de orada olsaydım."

Adam  a kınlıkla ona baktı. "Burada, Bellissime'de eğlenmiyor musun?"

Maylee oturdu, dili tutulmuştu. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Ona arkada lığından ho landığını ama tüm bu düğün ve sosyete olayını stresli bulduğunu söyleyebilir miydi? Kendini hiçbir zaman yeterince iyi hissetmediğini mi?

Tekrar hata yapmayı beklediğini ve bunun onu o kadar gerdiğini ki güzel elbisesini giymeden önce neredeyse lavaboya kusacağını mı? Burada olmak istemediği için a ağılanır mıydı? Bu yüzden dikkatlice düşündü ve sonra cevap verdi, "Sadece ... Çok fazla şey oluyor."

"Doğru." Tekrar telefonuna baktı ve i  geçirdi. " spanya'nın çok daha sakın olduğunu hayal ediyorum. Kimsenin annesi, personelinizin fazla a ına ve kayıtsız olmasına izin verdiğinizden  ik yet etmez."

Dili ağzının çatısına yapı tı. "Annen benim hakkımda böyle mi söyledi?"

Yüz ifadesi sanki çok fazla şey anlatmış gibi biraz mesafeli bir hal aldı. "Ben olsam o kadar anlam y klemezdim, Maylee. Annem sevgiyle cadalog olarak anılır ve o kadar da sevgiyle anılmayan bir kraliyet kaltağıdır. Onu kimse sevmez, sıradan insanlar bile. Ne kraliçe, ne de oğulları. O eski monar iye bağlı biri, Alexandra ve ailesi ise daha ilerici. Bu konuda endi elenmeyin."

Maylee zorlukla yutkundu. "O zaman bu takıları takmalı mıyım? Annen bunun bana çok tanıda  geldiğini d   nmez mi?"

"Annemin ne düşündüğü umurumda değil."

Oh, lordamercy. Onu başarısızlığa mı hazırlıyordu? Majesteleri Sybilla-Louise Maylee'yi diliyle küçük parçalara ayırsın diye mi?

Karnında yine o iğrenç düğüm belirdi. "Gerçekten mi?" dedi tekrar. "Sorun yok, Maylee."

"Siz öyle diyorsanız," diye fısıldadı. Ona ilk kez Bayan Meriweather'dan başka bir şey dediğini fark etti.

Bunun ne anlama geldiği hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

Limuzin saraya yanaştı ve gösterişli binanın önünde sırasını beklerken yavaşladı. İlerledikçe Maylee'nin gerginliği daha da arttı. Paparazzilerin kol gezdiği kapıları geçmişlerdi.

Bahçenin içi şık giyimli insanlarla doluydu ve sarayın devasa kapılarına çıkan merdivenler kırmızı halılarla kaplanmıştı.

Maylee o güzel kırmızı halının üzerine kusacağından emindi. "İyi misin?" Griffin ona son zamanlarda ikinci kez dakika.

"Sadece biraz korktum."

"Korkacak bir şey yok," dedi yatıştırıcı bir sesle. Şaşırtıcı bir şekilde, bir kolunu omuzlarına doladı ve ona garip bir şekilde sarıldı.

Griffin'in onu teselli etmesi garipti ama hoş karşılanmıştı. Biraz daha yaklaştı. "Daha önce hiç böyle bir şeye gitmemiştim. Pine Valley'de balomuz vardı ama Best Western'de düzenlenmişti. Bu biraz farklı."

Ağzı seğirdi. "Sadece birazcık."

"Korkuyorum," diye fısıldadı. "Bir şeyleri berbat edeceğimden korkuyorum."

"Seninle olacağım," dedi ona güven verici bir şekilde ve omuzlarındaki o ağır kol onu tekrar sıktı.

"Senin gidip kraliyet ailesiyle takılman gerekmiyor mu?" diye sordu ona. "Benim de personel ile takılmam gerekmiyor mu?"

"Mmm, onun gibi bir şey." Adam biraz daha yaklaştı ve kız arabanın loş ışığında adamın ne kadar çekici olduğunu görünce irkilerek gözlerini kırıştırdı. Normalde çekici olmadığından değil elbette. Ama normalde ona, sanki ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi bakma şekli gitmişti. Onun yerine sıcak, çekici bir bakış vardı. "Bak ne diyeceğim. Kaybolmamanız için sizi uygun kişilere yönlendireceğim. Bu iyi bir uzlaşma mı?"

Şuydu. "Gerçekten çok memnun olurum Bay Griffin." O zaman bir düke kibarlık olsun diye gülümsemek ve onun kendisine bir çöpmüş gibi bakması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Limuzin durdu ve şoför indi. Maylee'nin midesi tekrar guruladı ve Griffin'e dehşet dolu bir bakış attı. Griffin ona gülümseyerek cesaret verdi. "Her şey yoluna girecek. Kimse sana zerre kadar ilgi göstermeyecek Maylee. Hepsi kuzenimi ve evleneceği ünlü aktörü görmek için burada."

Bunun üzerine biraz rahatladı. Adam haklıydı.

Şoför limuzinin kapısını açtı ve bir ses kalabalığın üzerinde çınlamaya başladı. "Griffin, Vikont Montagne Verdi."

Maylee limuzinden iner inmez başını çevirdi. Gözleri irileşti ve midesi sanki bağırsaklarından kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

Ama Griffin tam oradaydı ve arabadan inerken onu meraklı gözlerden koruyordu. Her şeyin düzgün olduğundan emin olmak için dekolteli elbisesini tekrar çekti, mücevherlerine dokundu ve Griffin'in hareketlerine gülmekle mücadele ettiğini fark edince ona gülümsedi. "Senin için gülmek kolay," diye mırıldandı ama elini Griffin'in uzattığı kolunun kıvrımına koydu.

Ve içeri girdiler.

Griffin partinin duvardan duvara olduğunu görünce şaşırmadı. Bellissime'de ve çevredeki birkaç ülkede az çok tanıdığı olan herkes davet edilmişti ve kimse kaçırmak istemiyordu. İçeri girer girmez odaya girdiklerinde, sıcaklık sadece vücutların ezilmesinden dolayı birkaç derece arttı ve içeri girerlerken Maylee'nin rahatsız edici nefes alışını duydu.

Eli, koluna uzanan parmaklarını sıkıca kavradı. "Her şey yolunda mı?"

"Bu kadar çok insan görmeyi beklemiyordum."

Öyle yaptı. Ama bu onu daha iyi hissettirmeyecekti, o yüzden sadece elini okşadı. "Annemin atlısını bulmana yardım edeceğim."

Merdivenlerden balo salonuna inerlerken, "Atlı ne demekti?" diye sordu.

Griffin kuru bir sesle, "Kraliyet ailesinin kişisel asistan için kullandığı bir kelime," dedi. "Ama annem asla bir asistanı kullanacak kadar

Asistan."

Maylee'nin bir kıkırdamayı bastırıldığını duydu. Eğer gülebilseydi, iyi olurdu. O

İnanılmaz derecede gergin olduğunu biliyordu -bu onun için de eğlenceli değildi- ama onun yüzünde yazılı olan panik seviyelerini hissettiğinden şüpheliydi.

Ziyarete gelen bir devlet görevlisi Griffin'in yanından geçerken ona başıyla selam verdi, onu bir Hollywood aktrisi izledi. Kraliyet ailesi hiçbir yerde yoktu. Lanet olsun, bu korkaklar nerede saklanıyordu? Eğer onun burada olması, ortalığa karışması gerekiyorsa, onlar da öyle.

Maylee onun yanına yapışmışken odada hızlıca dolaşmak neredeyse imkânsızdı. Şu anda bile insanlar onu sıkıştırıp

Ona meraklı, Maylee'ye de dikkatli bakışlar atıyorlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı ve Maylee'nin de kim olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Yakınlarda bir fotoğrafçı insanların arasına karışmış fotoğraflarını çekiyordu. Prenses Alex iyi niyet göstergesi olarak bir ya da iki gazetenin baloya girmesine izin vermiş olmalıydı ama Griffin bunu görmekten hoşnut değildi. Maylee'yi dikkatle diğer yöne doğru yönlendirdi.

Odanın uzak tarafına doğru ilerlediler ve döndüler. Maylee ona gergin bir bakış attı ve zorlukla yutkundu.

Bu onu endişelendirdi. "Sen iyi misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey yemedim. Midem kaldıramadı o."

Griffin kaşlarını çattı ve elinde ordövr tepsisiyle bir garsona el salladı. Adam bir hamleyle geldi ve tepsisini sundu. "Salatalık ve jambona sarılmış ıstakoz mu?"

Maylee küçük şekerlemelerden birini alıp ağzına attı ve bir sincap gibi çiğnemeye başladı. Sinirden olduğunu biliyordu ama bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. "Güzelmiş," diye mırıldandı ve bir elini ağzının önüne koyarak ağzını kapattı. "Teşekkür ederim."

"Bir tane daha ye," diye ısrar etti Griffin.

Tepsiden bir tane aldı ve garson başıyla onaylayıp yoluna devam etti. Hemen başka bir garson, tepsisinde küçük bir kristal parmak kâsesi ve yanında keten bir peçeteyle geldi. Kraliçe, konukların bir şeyler atıştırdıktan sonra parmaklarını yıkayabilmeleri için parmak kaseleri konusunda titizdi. Griffin bu tür şeyleri görmeye alışkındı.

partilerdeki küçük narin kaseler, taze kalması için suyun üzerinde yüzen bir dilim limon.

Maylee diğerk ordövrleri ağzına tikiştirdi ve sonra parmak kaseye uzandı. Onu aldı ve dudaklarına götürdü.

Yüce Tanrım.

Griffin eğildi ve kendini aptal durumuna düşürmesine fırsat vermeden onu durdurdu. "Maylee. Onu içmiyorsun."

"Ah." Elindeki küçük kristal kâseye baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bu bir kokteyl değil mi?"

"Ellerinizi yıkamanız için." Boş tepsiyi tutan garsonun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek peçeteyi işaret etti.

"Ah," diye tekrarladı ve yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Kaseyi tepsiye geri koydu ve Griffin'e kararsız bir bakış attı. "Aptalca davrandım, değil mi?" Sanki ağlama isteğiyle savaşıyormuş gibi gözlerini hızla kırptırdı.

"Hiç de değil," dedi Griffin ve nasıl yapıldığını göstermek için parmaklarını kâseye daldırdı. Sonra parmaklarını peçeteye sildi ve garsona, Maylee'nin yüzüne karşı onunla alay etmesine meydan okurcasına meydan okuyan bir bakış attı.

Adam Griffin'e başıyla onay verdi, Maylee parmaklarını temizlemeyi bitirene kadar sabırla bekledi ve sonra bir sonraki konuğa geçti.

O gider gitmez Maylee Griffin'e döndü ve ona çılgınca bir bakış attı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Bay Griffin."

"Saçmalama," dedi Griffin. "İyi gidiyorsun."

"Yapmayacağım," diye fısıldaması histerik bir notaya yükseldi. "Ben gidiyorum

ikimizi de utandırıyor! Böyle partilerde ne yapacağımı bilmiyorum. I-"

"Şşşt," dedi Griffin ve uzanıp yanağını okşadı. "Bir şeyin yok."

Onun dokunuşundan ürkmüş görünüyordu. Onu suçlamadı; kendisi de bunu yaptığı için biraz ürkmüştü. Ama onu rahatlatmak doğru ve doğal gelmişti. Onu koruması gerekiyordu, lanet olsun.

Griffin alçak bir sesle, "İyisin ve güzelsin," diyerek onu rahatlattı ve eğildi. "Ve tüm cüzdanım üzerine bahse girerim ki bu Hollywood tiplerinden biri de senin yaptığının aynısını yapar."

Ona neredeyse kalbini kıracak bir başka gergin kıkırdama daha verdi. "Cüzdanınız her zaman boştur, Bay Griffin. Bu pek bir bahis sayılmaz."

Onun bu küçük sataşması kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. "Beni çözdün, değil mi?"

"Oh, sanırım seni yakaladım."

Tanrım, onunla flört mü ediyordu? Hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti. "Bence birkaç konuda yanılıyorsun."

"Öyle mi? Dene bakalım."

O küçük gülüşünü öpmek istediğimin farkında olduğunu sanmıyorum. Şu anda senin, diye düşündü ama bir şey söylemedi. Kızın sinirleri yatıştığı için mutluydu. "Çok isterdim ama ne yazık ki annemin atlısını görüyorum." Bir elini onun omzuna koydu. "Burada kal."

Ayaklarını göstererek yerinde kalacağını belirtti ve ona göz kırptı. O da güldü.

Beş dakika sonra Maylee'yi, zavallı korkmuş Maylee'ye nazikçe gülümseyen ve onu cesaretlendiren uşakla gönderdi. Griffin nasıl olsa annesinin tüm hizmetçilerinin parasını ödeyen kişi olduğu için adama zam yapmayı aklına not etmişti. İkisi gittikten sonra Griffin Kalabalıkta aile üyelerini arıyordu. Cezasını çekebilirdi. George ve annesiyle konuşurken Alex ve Luke Houston'ı ve kraliçeyi selamlayacak ve umarım bir ya da iki dans edip kaçacak.

Bir kol omuzlarına dolandı. "İşte buradasın, küçük kardeşim." George. Bir engel aşağı. "Merhaba, Majesteleri."

George güldü ve omzuna bir tokat attı. "Çok resmisin. Annem seni etkiliyor olmalı."

"Hiç de değil," dedi Griffin, George'un onu arkadaşlarından oluşan bir gruba yönlendirmesine izin vererek. Hepsi unvanlı adamlar, hepsi aynı yaşta ve hepsi de inanılmaz pisliklerdi. Griffin kendini bildi bileli onlardan ve onların tilki avlayan, kadın peşinde koşan, şampanya patlatan hallerinden nefret etmişti. Onlar kesinlikle onun takılacağı türden arkadaşlar değildi. Logan, Hunter, Jonathan, Cade ve Reese'i ve onların finans muhabbetlerini her gün tercih ederdi. Kardeşinin arkadaşlarına ihtiyacı yoktu.

"Evet," dedi George, onu sıkılmış soylulardan oluşan kalabalığın içine doğru yönlendirerek. "Bize yanında getirdiğin şu süslü küçük parçadan bahset."

"O benim asistanım," dedi Griffin, içinde bir öfke dalgası kabararak. "Yasak bölge."

"Yani sikini ona mı sokuyorsun?" dedi başka bir adam, uzun yüzünde sevimsiz bir sırıtışla. "Memeleri gerçek mi? Bütün Amerikalı kızların göğüslerinin sahte olduğunu duydum."

"Buna cevap vermeyeceğim."

George gülerek, "Demek ki bilmiyor," dedi.

"Cevap vermeyeceğim anlamına geliyor," diye tekrarladı Griffin, sesi öfkeden kaskatı kesilmişti. Tanrım, bu şımarık piçlerden nefret ediyordu. Herkesten daha iyi olduklarını düşünüyorlar ve bu yüzden dünyanın geri kalanına ayaklarının altındaki pislikmiş gibi davranıyorlardı. "O benim çalışanım."

"Evet, ama George küçük çalışanlarını her zaman becerir."

"Ve görüyorum ki Verdi zümrütlerini takıyor," dedi George sinsi bir sesle ve Griffin zihinsel olarak irkildi. "Demek ki bir şeyleri doğru yapıyor olmalı."

"Bu seni ilgilendirmez George," dedi Griffin. Boğulacak kadar sıkı kravatını çekiştirmek istedi ama edep, kravatını yamuk bırakma korkusuyla kravatına dokunmamasında ısrar ediyordu. Görünüşü her zaman mükemmel olmalıydı. George özel hayatında arkadaşlarına pislik saçabilirdi ama görünüşü -ve gülümsemesi- halk için her zaman kusursuzdu.

"Senin bir Amerikalıya aşık olacak türden biri olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi yanındaki adam. "Ne kadar gülünç bir aksanı var, değil mi?"

Bir öfke dalgası Griffin'i kıpkırmızı yaptı. Sadece veliaht prensesleri bir Amerikalı ile evlenirken Amerikalılar hakkında konuşmak kabalık olduğu için değil, aynı zamanda Çünkü Griffin birkaç gün önce aynı şeyleri söylerken kendini gördü. Maylee'nin aksanıyla alay ediyordu. Kim ve ne olduğu yüzünden onu küçümsüyordu.

Bunu bu kışlardan duymak ona ne kadar hatalı olduğunu fark ettirdi. Kendisinden önceki şımarık adamlardan daha iyi değildi ve bunu fark etmek iğrençti.

Tam bir pislikti.

"Oh, hadi ama," dedi George. "Sakin ol. Seni bulduğum iyi oldu. Bu gece biri seni soruyordu." Dikkati dağılan

Griffin odayı taradı. "Kim?"

"Sana göstereceğim," dedi George ve kardeşini adamlardan uzaklaştırdı. Bir kolunu Griffin'in omuzlarına doladı -Griffin ondan iki santim daha uzun olduğu için bu hiç de kolay değildi- ve ona doğru eğildi. "Ee, o küçük etli asistanını nereye gönderdin?"

Griffin dalgın dalgın, "Annemin atlısıyla birlikte," dedi. Kalabalıktan tanıdık yüzler seçmeye çalıştı ama smokinler ve mücevher tonlarında elbiselerden oluşan bir denizden başka bir şey yoktu. "Neden?"

"Bir nedeni yok," dedi George yumuşak bir sesle. "İşte buradayız," dedi kardeşi, balo salonunun kenarındaki bir grup kadının yanına geldiklerinde.

"Majesteleri, sanırım aradığınız adamı buldum."

Başlığı duyunca Griffin bir iniltiyi bastırdı, ancak yüzünü soğukkanlı tuttu.

Arkasını dönen kadın şaşırtıcı derecede güzeldi. Uzun boylu, sarışın ve İskandinav kökenli olan Saxe-Gallia Prensesi Heloise, dünyanın diğer ucunda küçük bir ülke olan Danimarka tarafında, döndü ve Griffin'e yırtıcı bir gülümseme verdi. Kadınlarının yanından geçip elini ona doğru uzattı.

Griffin onun elini öpmek için eğilmek zorunda kaldı. "Ekselansları. Sizi görmek çok güzel." Ne yalan ama. Heloise'e katlanamıyordu. İkiside çocuk olduklarından beri kraliyet törenlerinde bir araya getirilmişlerdi. Annesi onun Heloise'le evlenmesini istiyordu. Heloise ise ünlü olmak istiyordu. Hollywood ünlüsü. Bu yüzden skandal bir şekilde giyiniyor ve daha da skandal bir şekilde davranıyordu. Bu gece bile, başka birinin düğününe uygun olamayacak kadar dekolteli beyaz bir elbise giyiyordu. "Viscount Montagne Verdi. Bu gece sizi burada görmeyi umuyordum."

Griffin kibar bir sesle, "Gururum okşandı," dedi. Kızın kendisine uzattığı eli tuttu ve George onu buraya hapsedtiği için kolunun içine soktu.

George, Griffin'e göz kırparak, "Pekâlâ, arayı kapatmanız için sizi yalnız bırakayım," dedi. George uzaklaştı ve Griffin George'un balo salonunun arka tarafına, Maylee ve annesinin atlısını bıraktığı yöne doğru gittiğini gördü. İşbirlikçi kardeşine lanet olsun. Maylee'nin peşinden gidiyordu, değil mi?

Kendini prensesin kavrayan ellerinden kurtarır kurtarmaz, kardeşinin uzak durması gerektiğini bildiğinden emin olacaktı-

"Seni tekrar görmek çok güzel Griff," diye mırıldandı Prenses Heloise, koluna yaslanıp iri göğüslerini smokininin koluna bastırarak.

"Aynı şekilde, Majesteleri." Kadın ne düşünürse düşünsün, onunla ilk isim bazında bir ilişkisi yoktu.

Onları nazikçe kalabalığın arasından geçirip dans pistinin ortasına götürdü ve mümkün olan herkesin ikisini gördüğünden emin oldu fotoğrafçılar da dahil olmak üzere hep birlikte. "Bu gece sizi burada göremezsem çok üzüleceğimi kendime söylemişim. Amerika'da işler nasıl?"

"Tamam."

"Orada kendine büyük bir servet edindiğini duydum," dedi, çok tanıdık bir şekilde yakalarıyla oynayarak. "Ve söylentilere göre George'un küçük evinin ve annenizin sarayının onarımını finanse ettiniz. Çok tatlısın."

Heloise'e bir kaşını kaldırdı. Kural olarak, kraliyet mensupları para hakkında konuşmazdı. Sahip olun ya da olmayın, kimse kişisel servetinden bahsetmezdi. Sanki Karun'dan daha zenginmişsiniz gibi davranmanız beklenirdi. Heloise'in protokolü çiğneyerek onun parası hakkında konuşması, bu konuyla fazlasıyla ilgilendiği anlamına geliyordu.

"Bu yüzden mi bu gece sadece bir vikont arıyordunuz, Majesteleri?" Sözleri keskindi ve gözleri George'un geri çekilen sırtını izliyordu. Adam personel için ayrılmış çift kapının arasında kayboldu.

Hepsine lanet olsun. Griffin'in eli sıkıştı.

Saxe-Gallia prensesi güldü, sanki komik bir şey söylemiş gibi koluna vurdu. Prenses ona kirpiklerini kırptırdı ve adam bir an için prensesin görünüşüne hayran kaldı. Kusursuz makyaj, kusursuz soluk sarı saçlar, dekolte elbise ve damlayan aile mücevherleri. Heloise elbette göz alıcıydı. Ama onun tek görebildiği, görünüşündeki yapaylıktı.

Maylee'nin görünüşünü de aynen böyle olması için düzelttirmişti.

Cehennem.

Heloise odada gezinmeye devam etti ve onu şu odaların önünden geçirdi Yine fotoğrafçılar. "Peki ne zaman evleneceksin, canım? Babam kendime iyi bir birliktelik bulmam için baskı yapıyor ama Saxe-Gallia'daki tüm soylulardan ve mevcut tüm Avrupa prenslerinden sıkıldım. ya çok gençsin ya da çok yaşlısın." Ona sahte bir dudak büküşü yaptı.

"Belki de kendine kuzenim gibi bir Amerikalı bulmalısın," dedi Griffin yumuşak bir sesle.

Heloise dondu kaldı. Ne diyeceğini bilemez bir halde gözlerini kırptırdı ve adam kin dolu bir bıçak darbesi hissetti. Eğer Amerikalılara hakaret ettiyse -ki ettiğinden şüpheleniyordu- o zaman ev sahibinin damadına hakaret etmiş olacaktı. Ama aksini itiraf ederse, muhtemelen kendini aşağılıyormuş gibi hissedecekti. Heloise ona sadece parlak bir gülümseme verdi ve kolunu sıktı. "Ya da belki de kendime bir vikont bulmalıyım. Çok moda olduklarını duydum."

Ve bir fotoğrafçı önlerinde diz çöküp fotoğraflarını çekerken eğilip onun çenesine dokundu.

Gözlerini devirmek için kendini zor tutan Griffin, Heloise'in elini çekmesini bekledi ve ardından ona kibarca gülümsedi. "Evlenmeyi düşünmüyorum, Majesteleri."

"Harika bir siyasi birlik olurdu."

"Politikayı ilerletmekle de ilgilenmiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Beni geri çevirmene şaşırdım, sevgili Griff. Ailemin soyunun tertemiz olduğunu ve Saxe-Gallia tahtının dördüncü sıradaki varisi olduğumu biliyorsun."

Sanki bu bir satış noktasıymış gibi. "Ve masaya devasa bir cüzdan getiren de benim, değil mi?"

Ağzı zoraki bir gülümsemeye dönüştü. "Kabalaşma. Bu kulağa birinden duyabileceğin bir şey gibi geliyor-"

Ve durakladı.

Griffin güldü. "Bir Amerikalı' mı diyecektin?" "Saçmalama."

Ama kızın üzerinde renk lekeleri vardı.

kusursuz elmacık

kemikleri. Sadece

gülümsedi.

Maylee, Majesteleri Veliaht Prenses Alexandra'nın boynuna hafifçe dokunurken, "Sadece bir kural var," dedi. "Bana teşekkür edemezsin ya da herhangi bir şekilde ödeme yapamazsın, yoksa bu iş yürümez."

Prensesin yaşlarla dolu gözleri aynaya bakarak başını salladı ve sonra yeniden irkildi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Maylee ve prensesin boynunun yanlarını hafifçe yokladı. Onu Thomas'ın yanından çağırmışlar ve ilk yardım hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuşlardı. Prenses saç maşasıyla yanmış ve Maylee'den yardım istemişti. Maylee tabii ki gönüllü olmuş ve atlı onu prensesin soyunma odasına götürmüştü.

Prensesin özel odası bir kargaşa içindeydi. Luke nişanlısının elini tutmuş, neredeyse gözü yaşlı prenses kadar perişan görünüyordu. Yakınlarda bir hizmetçi ellerine kapanmış hıçkırıyordu ve personel ne yapacaklarını bilemeden içeri girip çıkıyordu. Bir kadın, Alex'in solgun yanaklarından yaşlar süzülürken bile prensesin makyajını düzeltmeye çalışmakla meşguldü ve yaşlı bir kadın prensesin ensesine buz torbası tutuyordu.

Maylee hemen devreye girdi. "Bunu düzeltebilirim." Kadından buz torbasını almış ve prensesin annesiyle bir başka kraliyet üyesini kenara ittiğini çok geç fark etmişti. Yine de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Böylece Maylee buz torbasını çıkarmış, ellerini prensesin boynunun iki yanına koymuş ve konuşmaya başlamıştı. Birinin canı yandığında sesini alçaltıp yumuşatıyor ve o kişiye yarasını tarif ettiriyordu.

Görünüşe göre prensesin saç stilisti -köşede hıçkıra hıçkıra ağlayan kadındı- saç maşasını son anda kullanarak birkaç tutamı kıvrırmaya çalışıyordu. Gergin bir hizmetçi şarap tepsisini düşürerek bir şişeyi kırmış ve kadın yerinden sıçramıştı.

Bunu yaptığında, saç maşası prensesin boynunda düzleşti ve hassas deriyi yaktı. İz uzun ve parlak kırmızıydı ve kabaracak gibi görünüyordu. Yanığı çevreleyen deri dokunulamayacak kadar sıcaktı, bu yüzden parmaklarını yanığın yanındaki iyi derinin üzerinde gezdirdi ve Prensес konuşuyor. Düğünü için heyecanlı mıydı? Bu geceki partide dans etmek istiyor muydu? Luke iyi bir dansçı mıydı?

Prensес öyle olmadığını itiraf etti ve bu itiraf Luke'u güldürdü. Maylee prensesi konuşmaya zorlamaya devam ederken bile Luke onun elini sıktı. Arada sırada prensese Maylee'ye acı vermek isteyip istemediğini soruyordu. Kadın biraz şüpheli görünüyordu ama Maylee her sorduğunda kabul ediyordu.

Sıkıştırıldığında Maylee yeteneğinin tam olarak nasıl çalıştığını bilmiyordu. Annesi bu beceriyi ona aktarmıştı ve bu eski bir Meriweather geleneğiydi. Bazı ailelerde su damlatıcıları ve hava durumunu tahmin edebilen insanlar vardı. Meriweather'lar konuşurdu. Maylee yanık derisine dokundu ve iltihaplı izi son bir kez daha nazikçe ovuşturdu. "Şimdi, Bayan Alexandra -"

"Majesteleri," diye düzeltti annesi sert bir şekilde Maylee'nin yanında.

O anda sesi Griffin'e o kadar çok benziyordu ki Maylee'nin dikkati dağıldı. Ama kendini toparladı ve cümlesini bitirdi. "Devam et ve bana acının geri kalanını ver."

Alexandra bir an için gözlerini kırptırdı ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Artık acımıyor. Bunu nasıl yaptın?"

Maylee ellerini kaldırdı. İyi bir konuşmadan sonra her zaman biraz sıcak ve ağırlı hissederlerdi. "Bilmiyorum. Bu benim ailemde var. Annem çok iyi konuşur. ama ben sadece yanıklarda iyiyim."

"Siğil mi?" dedi yakınlardaki dehşete düşmüş bir kadın. "Ne kadar kaba."

Alexandra aynadan Maylee'ye gülümseyerek, "Umurumda değil," dedi. "Griffin bana söylediğinde pek emin değildim ama etkilendiğimi söylemeliyim. Teşekkür ederim." Prensес makyaj görevlisini öne doğru salladı,

ve kadın elinde kozmetik süngerleriyle veliaht prensesin makyajını düzeltmek için içeri koştu.

"Sadece nazik davran," diye uyardı Maylee. "Bu gece üzerine biraz aloe vera sür ve cildini daha fazla tahriş etmemek için üzerini ört. İz bir iki gün içinde geçecektir ama su toplamamalı."

Luke yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle, "Bu inanılmaz," dedi. Prensese tekrar sırtıttı. "İyi olduğuna emin misin bebeğim? Bu partiye hazır mısın?"

"Olup olmamam önemli değil," dedi Alexandra ama gülümsemesi sözlerinin acısını hafifletti. "Bana on dakika ver, sonra gitmeye hazır olacağım.

Alt katta." Yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur, Maylee. Sana tekrar ihtiyacımız olursa diye."

"Artık saç maşası yok," dedi Luke kararlılıkla. "Bu halinle de çok güzelsin."

Alexandra'nın gülümsemesi ağzını kavislendirdi. "Gerisini biz hallederiz." Parmaklarını şıklatıp saçlarını işaret etti ve ağlayan kadın gözlerini silip harekete geçti.

Maylee kendisi için ayrılan sandalyeye yaklaştı ama elbisesini gergin bir şekilde düzeltti. "Eğer sakıncası yoksa, Bayan Alexandra, ayakta durmayı tercih ederim. Korkarım bir dikişimi falan patlatırım ve o zaman Bay Griffin benimle gerçekten mutsuz olur."

Prensese aynasına baktı ama bakışları Maylee'ye kaydı ve sonra tekrar geri döndü. "Kuzen Griffin'den bahsetmişken, aile mücevherlerini çıkardığınızı görüyorum?"

Maylee hızla küpelere ve kolyeye tekrar dokundu. "Lordamercy, evet ve beni sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki bir kedi kadar gerginleştiriyorlar."

Luke bir kahkaha attı.

"Gerçekten de öyle," dedi Alexandra hoş bir sesle. "Yine de yaptığınız işten memnun olmalı."

"Oh, bu sadece bir kredi," dedi Maylee tekrar, elini Çok pahalı bir kolye. "Sanırım hiç mücevherim olmadığı için bana acıdı."

"Bu Griffin'e hiç benzemiyor," dedi prenses. "Griffin'e benzemeyen ne?"

Maylee onun tanıdık sesini duyunca aniden kararsız kalarak döndü. "Merhaba Bay Gri-um, Lord Montagne Verdi."

Adam onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Maylee bu hareketin bir işveren için tuhaf bir şekilde sahiplenici olduğunu düşündü ama geri çekilmedi. Bu gerçekten de hoş bir hareketti. Sanki Maylee'ye kendisini davetsiz misafir gibi hissettirmek yerine onu da gruba dahil ediyordu.

"George etrafı kokluyor muydu?" Griffin sordu ve Griffin onun parmaklarının omzunda gerildiğini hissetti.

Prenses Alexandra, hizmetkârının kirpiklerine rimel sürebilmesi için eğilerek, "Sürmedi," dedi. "Aşağıya inmek üzereyiz, ki dansın başlayacağı anlamına geliyor. Her zamanki gibi başlar başlamaz kaçacak mısın?"

Griffin kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

"Öyle," dedi Alexandra ve atışmaları daha çok prenses ve vikonttan daha çok kardeşler. "Luke'a bu tür etkinliklerden hep gizlice kaçtığını çünkü dans etmekten ondan daha çok nefret ettiğini söyledim."

"Dansı izlemeden önce mi gidiyoruz?" Maylee sesindeki hüznü tınıya engel olamadı. Artık burada olduklarına ve prensesle tanıştığına göre -ki gerçekten de çok hoş biriydi- kendini daha rahat hissediyordu. Ve gerçek bir kraliyet dansının nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordu.

Griffin, "Sanırım bir tane için kalabiliriz," dedi.

Alexandra, "İki," diye düzeltti ve narin mavi köpüklü dantellerin girdabında ayağa kalktı. "İlk dans ben ve Luke için."

Yirmi dakika sonra prenses ve nişanlısı kalabalığa anons edildi ve bando çalmaya başladı. Resmi balo başlamıştı ve Alexandra ve Luke dans pistinde zarif bir döngü içinde hareket ettiler. "O çok güzel," diye nefes aldı Maylee. "Onun adına çok mutluyum. Çok güzel görünüyor. harika."

"Öyle," diye onayladı Griffin onun yanında. Prensesin odasından çıktıklarından beri Maylee'nin yanından hiç ayrılmamıştı. Biri Griffin'i sohbet etmek için yanına çağırdığında, Maylee'yi de yanında sürüklemişti. Maylee'nin gururu okşanmıştı ama Griffin bir başka politikacıyla Bellissime'de yakın zamanda yapılan başbakan seçimi hakkında sohbet ederken Maylee sessiz kalmıştı. Yine de konuşurken onu izledi. Burada olmak istemese bile, kalabalıkla başa çıkabildiği açıktı. Son derece rahat görünüyordu, havadan sudan konuşmak ona doğal geliyordu.

Bu sırada, dili tutulmuş ve konuşup onu utandırmaktan korkmuş bir halde adamın yanında duruyordu.

Bir alkış tufanı herkesin pistin ortasına bakmasına neden oldu ve Alexandra ile Luke oradan ayrılarak kraliçenin tahtından kutlamaları izlediği kürsüye doğru ilerlediler. Alexandra için bir taht daha hazırlanmıştı ve o oturdu, Luke da onun omzunun hemen üzerinde durmak üzere hareket etti.

Maylee harika göründüklerine karar verdi. Romantik ve peri masallarından fırlamış gibiydiler. Bütün gece onları izleyebilirdi ve Odadaki diğer bazı kadınların hülyalı ifadelerine bakılırsa, tek kadın o değildi.

Alexandra eteklerini düzelttikten sonra başıyla orkestrayı işaret etti ve yeni bir şarkı çalmaya başladı. Çiftler dans pistine çıktı ve Maylee parlayan gözlerle onları izledi. Tüm bu pahalı, muhteşem elbiseleri ve gösterişli, resmi giyimli erkeklerin kollarındaki güzel kadınları asla unutmamak için bu anıyı zihnine kazımak istedi.

Maylee'nin önünde bir el uzandı. "Gidelim mi?"

Griffin'in eline baktı, sonra da şaşkınlıkla ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye kabul etti. "Yine de seni uyarmalıyım, iki sol ayağım var." "Sorun değil," dedi mutlu bir ifadeyle ve elini onun eline vurdu.

"Ben öyle biri değilim.

çok iyi bir dansçı da değil."

"Çok güzel," dedi kuru bir sesle. "O zaman birlikte korkunç bir çift olacağız."

Sert mizahı onu sadece güldürüyordu.

Heyecandan nefesi boğazında düğümlenen Maylee, piste çıktıklarında Griffin'in önden gitmesine izin verdi. Şarkı görkemliydi ve etraflarındaki herkes el ele tutuşup dans etmek için yaklaşıyordu. *Oh, ne kadar büyüü.*

Griffin'in elleri onun beline gitti ve onu kendisinden mütevazı bir uzunlukta tuttu. Kendi ellerini nereye koyacağından emin olamayınca, ellerini onun boynuna doğru kaydırды.

Adam uzun bir süre ona baktı ve kadın adamın bakışlarının yoğunluğundan nefesinin kesildiğini hissetti.

Normalde yüz ifadesini gizleyen gözlükler. Gözleri kızın yüzünden boğazındaki kolyeye kaydı. "Görüyorum ki onları kaybetmemişsin."

Sözleri kafasını karıştırdı. Şaka mı yapıyordu? Yoksa gerçekten onun mücevherlerini kaybetmek için elinden geleni yapacağını mı düşünüyordu? "Hayır. Çok dikkatli davrandım."

"Tabii ki."

Dans ettiler, hayal ettiği gibi vals yapmaktan çok sallanıyorlardı. Aslında bu ona biraz lise balosunu hatırlattı ve boğazından bir kıkırdama kaçtı.

"Ne oldu?"

"Bunun bana bir okul dansını hatırlattığını düşünüyorum."

Sert ağzında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? Ne şekilde?"

Yakınlarda hareket eden bir çifte başıyla işaret etti.

"Elbiseler. Beceriksizlikler. Havalı çocuklar ve özentiler."

"Havalı çocuklar ve özentiler mi?" Kaşı kalktı. "Sen hangisisin?"

"Oh, kesinlikle bir özentisi."

"Neden böyle düşündün ki?"

Sertçe yutkundu ve bakışlarını ondan kaçırdı. Bunu yapmak kolaydı; yakınlarda dans eden herkesi izliyormuş gibi yaptı. "Sadece yanlış bir şey söyleyeceğimden ya da yapacağımın ve her şeyi berbat edeceğimden endişeleniyorum. Bu yüzden konuşmamaya çalışıyorum."

Başını salladı ve elleri Maylee'nin belini biraz daha sıkı kavradı. "Bu gece kimse senden utanamaz Maylee."

Nedense bu onu daha iyi hissettirmedi. "Çünkü kendim gibi görünmüyorum, değil mi?"

"Neden böyle düşündün ki?" Gözlerini dikmiş bakıyordu, dans ederken ayaklarını zar zor sürüyordu ve haklıydı; iyi bir dansçı değildi. İki kez eteğine, bir kez de ayağına basmıştı ama nedense bunun bir önemi yoktu.

"Kendin söyledin." Griffin

içini çekti.

"Ama sen yaptın," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve sonra beni kuaföre götürdün, böylece beni "prezentabl" gösterebileceklerdi. Senin sözlerin."

"Onları yanlış yorumluyorsunuz."

"Onları yanlış yorumlamanın nasıl mümkün olabileceğinden gerçekten emin değilim, Bay Griffin."

Az önce bu gece kimsenin benden utanamayacağını söyledin. Normalde böyle görünmediğime göre, her gün utanç verici olduğumu düşünmek zorundayım. Ve sen de bana kıyafet alarak bunu açıkça belirttin."

Oh, şimdi ona her türlü acıyı kusuyordu. Durması gerekiyordu ama kendine engel olamıyordu. "Lütfen bana bunu nasıl yanlış yorumladığımı söyleyin. Taşralı olabilirim ama aptal değilim."

"Sana asla aptal demedim."

"Bir şey söylediğimi unutamam, tamam mı?" Bu güzel geceyi mahvediyordu. Sonra dönüp yanından geçip giden inanılmaz elbiselere baktı. "Konuyu açtığım için özür dilerim. Eminim haddime değildir."

"Bayan Meriweather," diye başladı. Sonra "Maylee." dedi. Sonra yine durdu. Ve iç çekti.

Ve şimdi kendini kötü hissediyordu. Bu gece onu süslemek için çok para harcamıştı ve burası gerçekten de asla unutamayacağı bir yerdi.

"I . . . İnsanlarla aram iyi değildir," diye itiraf etti.

"İşte bu yalan," dedi ona. "Bütün gece bu soyluların geri kalanıyla etrafta dolanıp durdun."

"İnsanlarla kaynaşmakta iyiyimdir," dedi Griffin ona. "İnsanlarla aram iyi değil. Bire bir." Elleri kızın belinde hareket etti ve sanki yakasını çekıştirmek istermiş gibi boynunu bir o yana bir bu yana eğerek kaydı. "Çok insan tanıyorum ama fazla arkadaşım yok Maylee. Ve asla doğru şeyi söylemem."

"Doğru şeyi söylemeyen biri için çok şey söylüyorsun," diye mırıldandı.

Adamın elleri kızın belinde yer değiştirdi ve kızın şaşkın bakışları arasında adam kızın ellerinden birini boynundan çekip kendi eliyle kavradı. Bu neredeyse bir vals gibiydi ama ikisinin de vals yapmayı bildiğinden şüpheliydi. "Sadece

çünkü konuşuyor olmam, işleri berbat etmediğim anlamına gelmez."

Elini kendi eliyle sıktı, şu anda garip bir şekilde ona bağlı hissediyordu. Belki yüzündeki yoğun konsantrasyon ifadesinden, belki de yerinde olamamanın verdiği mutsuzluğu yankılayan sözlerinden. Yüksek sosyeteyle evindeydi ve teke tekte ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kadın ise Tam tersine, herkesle sohbet etmeyi seviyordu ama bu ışıltılı kalabalığın arasında kendini bir şekilde arka kapıdan sızmış bir sokak kedisi gibi hissediyordu. "Eğer işleri karıştırmaya devam edersen, ne söylemen gerektiğini düşünüyorsun?"

Griffin yutkundu ve bir an için o kadar rahatsız görünüyordu ki gülmek istedi. Sonra konuştu ve kahkahası boğazında düğümlendi.

Griffin alçak bir sesle, "Sana etkileyici olduğunu düşündüğümü söylemeliyim," dedi. "Gülümsemenizin odayı ısıttığını söylemeliyim. Siz ayrıldığınızda oda biraz daha karanlık görünüyor."

Gözleri büyüdü. Birdenbire, adamın eli onun elinin içinde inanılmaz bir şekilde
...inanılmaz derecede seksiydi. Sanki kendi eli yerine onun göğsündeymiş gibiydi.

Ve vahşi, kısa bir an için Griffin'in yatakta nasıl olacağını merak etti. Normalde olduğu gibi inanılmaz derecede gösterişli, kibirli -neredeyse sıkılmış- bir asilzade mi olacaktı? Yoksa başka birini mi görecekti? Altında mı?

"Bir şey söyle."

"I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı. O kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu.

"Yüzün kızarıyor," dedi ve sesindeki o yumuşak ton biraz değişerek her zamanki kibirli halinin bir gölgesi haline geldi. "Bu kızarıklık bana çok saçma şeyler yaptırıyor, haberin olsun."

"Bu konuda bu kadar tiksiniş görünmene gerek yok," dedi savunmacı bir tavırla. Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu? Kendisine ilgi duyma düşüncesinden tiksiniş gibi görünmesinden gurur duyması mı gerekiyordu?

"Tiksindim çünkü sen benim çalışanımsın," dedi Griffin. "Bu yüzden sınırların dışındasın. Sırf senin üzerinde biraz gücüm var diye sana saldıracak bir yırtıcı değilim." Bu düşünce karşısında sinirlenmiş görünüyordu. "Bu seni asla içine sokmamam gereken bir durum. Bu gece hiçbir şey söylememeliydim ama işte buradayım, bir çaydanlık gibi konuşuyorum."

Nedense, Griffin'in bir çaydanlık gibi havasız, ağırbaşlı olduğu düşüncesi onu histerik bir şekilde kıkırdattı.

Müzik yavaşladı ve şarkı sona erdi. "Ve ben de zaten söyledim çok," dedi Griffin ve elleri Maylee'nin ellerini bıraktı. İnsanlar dans etmeyi bırakıp alkışlamaya başladılar ve Griffin'le Maylee'yi karmaşık duygularla baş başa bırakarak ayrıldılar.

Yaklaşık yarım saat sonra partiden ayrıldılar ve Maylee otele dönüşteki garip araba yolculuğuna rağmen kaçtığı için rahatlamıştı. Griffin sessizdi, ara sıra kol düğmeleriyle oynuyordu.

Adamın konuşmasını diledi ama adam zaten çok şey söylediğini düşünüyor gibiydi. Bu yüzden pencereden dışarı baktı ve gece sokaklarını izledi.

Bellissime yuvarlanarak geçti. Kendi düşünceleri de karmakarışık ama onları düzeltemezdi, hele de adam kendisinden birkaç adım ötede sessizce otururken. Bu yüzden hala takılı olduklarından emin olmak için mücevherlere dokundu, pencereden dışarı baktı. ve ne kadar sessiz olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Asansörle Griffin'in odasına çıkarken hiç konuşmadılar. Katın sonunda duran güvenlik görevlisi ikisine de başıyla selam verdi.

Maylee kendi kapısının önünde durakladı. Eli yine gülünç derecede pahalı mücevherlere dokundu. "Bunu sana geri vermeliyim."

Griffin gözlüklerini çıkardı ve ona bakmadan gözlerini ovuşturdu. "Uzun bir gece oldu Maylee. Onları sabah alırım."

"Pekâlâ," dedi usulca ve kapısını açıp içeri girdi. Kapıyı kapattıktan sonra hızla odada davetsiz misafir olup olmadığını kontrol etti. Ona sorabilirdi ama Griffin söz konusu olduğunda aklı hâlâ karışık ve nedense, eğer onu istemiyorsa odasında olmasını istemiyordu.

En azından *gerçek* o değil.

Maylee aynadaki yansımasına baktı. Ona bakan kadının uzun, koyu renk kirpikleri ve mükemmel, pürüzsüz sarı saçları vardı. Mücevherlerle parılıyor ve onu zarif bir hanımefendi gibi gösteren pahalı bir elbise giyiyordu. Bu Maylee'nin kafasını daha da karıştırdı.

Griffin bu gece ona, görünüşünü değiştirmesi için sürekli ısrar etmesine rağmen ondan hoşlandığını söylemişti. Onu düzeltmeye çalışırken bile onu nasıl ciddiye alabilirdi ki?

Ağır kolyeyi dikkatlice çıkardı ve şifonyerin üzerine koydu. Sırada küpeler vardı. Sonra saçındaki tokaları çıkardı ve salladı. Hâlâ kendisine ait olamayacak kadar pürüzsüz ve tuhaftı. Ona bakan mükemmel yüz de öyleydi. Bir duşa ihtiyacı vardı.

Maylee elbiseden sıyrıldı; fermuar konusunda yardım almadığı düşünülürse bu hiç de kolay bir iş değildi. Bir havlu kapıp banyoya gitti ve saçlarını yıkadı.

Dışarı çıktığında yüzü tertemizdi, saçları ıslak ve bukleli halini almıştı ve kendini daha kendinde hissediyordu. Kamuflajlı pijamalarını giydi, örgüsünü aldı ve yatağa tırmandı. Yine de konsantre olamıyordu. Bakışları sürekli şifonyerin üzerindeki mücevherlere kayıyor ve düşünceleri gecenin üzerinde oynamaya devam ediyordu.

Griffin ondan hoşlandığını söyledi. Gülüşünü sevmiş. Dokunuşunu sevmiş.

Ama ondan gerçekten hoşlanıyor muydu? Gerçek Maylee'yi mi istiyordu? Kamuflajlı pijamalar giyen, örgü ören ve süslü partilerde parmak kaselerinden içmeye çalışan taşralı kızı mı? Yoksa onu dönüştürmeye çalıştığı pürüzsüz, zarif sarışını mı istiyordu?

Örgüsünü bir kenara bıraktı ve ışığı kapattı. O zaman bile uyuyamadı. Ondandır ne istiyordu?

İnsanlarla aram iyi değildir.

Maylee bunun insanlarla arasının kötü olmasından değil, bir ömür boyu eline tutuşturulan şeyleri nasıl isteyeceğini bilmemesinden kaynaklandığını düşündü.

Ve bu düşünce onun yatakta dik oturmasına neden oldu.

Bir şeyleri nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Griffin sadece onların doğal olarak kendisine ait olacağını varsayıyordu. Tüm soylular böyle düşünürdü. O düşünmüyordu.

Ona kendisiyle ilgilenip ilgilenmediğini nasıl soracağını bilmiyordu. Bu gece bir şeylerin etrafında dönüp durmuş ve sonunda ondan hoşlandığını söylemişti.

Ve hepsi bu kadardı. Daha fazlasını söylememişti. Belki de onun daha fazlasını duymaya ihtiyacı olduğunu fark etmemişti?

Bu Griffin'in ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sormanın garip bir yolu muydu? Onu öpmek isteyip istemediğini mi? İnsanlarla arasının kötü olduğunu söyleyip bunu onun yorumlamasına mı bırakıyordu?

Birdenbire bunun cevabını öğrenmeye ihtiyaç duydu.

Işığı yaktı ve yatağından fırlayarak odayı geçip bitişikteki kapıya gitti. Saatin kaç olduğunu ya da saatin kaç olduğunu düşünmeden Bunu yapmak için kibarca kapıyı hızla çaldı.

Kapının diğer tarafında yüksek bir hışırtı duyuldu ve bir an sonra Griffin kapıyı açtı, gözleri hafifçe çıldırışmış, saçları dağılmıştı. "Maylee! Maylee!

-Her şey yolunda mı?" Adam kızın odasına girdi ve kız onun başucu lambasını bir kez daha bir silah gibi salladığını fark etti.

Oh, Tanrım. Onu korkutmuştu. "Sorun yok," dedi ona. "Odamda senden başka kimse yok."

Yavaşça nefes verdi ve sonra ona baktı. Derin bir nefes alarak başını salladı ve rahatladı. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, ellerini içine soktu ve kendini biraz aptal gibi hissetti. "Seni uyandırmamalıydım."

"Saçmalama." Yüzünü ovuşturdu ve lambayı indirmek için odasına geri döndü. "Neye ihtiyacın var?"

Beni ben olduğum için sevmeni istiyorum, diye düşündü ve kendi düşüncelerine şaşırdı. "Ben sadece daha önce ne demek istediğini merak etmiştim."

"Daha önce ne demek istemiştim?"

"Etkileyici olduğumu söylediğinde."

Yüzü kızarmıştı. Bu durum dağınık saçlarıyla birleşince, şu anda onun görüşüne açık olan uzun, zayıf göğsüne rağmen onu sevimli bir

şekilde çocuksu gösteriyordu. "Bunu sabah konuşabiliriz."

"Ah." Ayaklarının üzerinde sallanıyor, adamın onu şimdiden reddetmesinden nefret ediyordu.

Bir tür atılma çok yakın olduklarını ve şimdi bir şey söylemezse bu anın sonsuza dek yok olacağını hissediyordu. Ama bunu söylemekle aptallık mı ediyordu? Daha önceki zarif kadın yerine normal haliyle onun karşısında dururken bile mi?

"Biraz uyu," dedi nazik bir sesle. "İstersen odanı senin için kontrol edeyim."

"Hayır, sorun değil," dedi ona. "Sadece şu anda konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Bu keskin, kırılmış kelimeyi duymazdan geldi. "Sen ve ben." "Peki ya biz?"

Maylee ona açık bir bakış attı. "Eğer benden hoşlanıyorsan neden sürekli beni değiştirmeye çalıştığını bilmek istiyorum."

Bu durumdan son derece rahatsız görünüyordu. "Seni değiştirmeye çalışmıyorum."

"Öylesin."

Griffin tekrar yüzünü ovuşturdu. "O kadar basit değil. Bu insanlar protokolle yaşıyor ve nefes alıyor. Ben sadece istemiyorum. Kimsenin seni yetersiz hissettirerek duygularını incitmesini istemiyorum."

"Bana bunu yapan tek kişi sensin." İrkildi ve gözlerini kaçırdı.

"Bu doğru. Ne zaman gardımı düşürsem, beni incitiyorsun. Ve ben . . . Senden hoşlanıyorum. Ama hoşlanmalı mıyım bilmiyorum."

"Ben bir aptalım," dedi sert bir şekilde. "Niyetim asla duygularını incitmek değildi. Bunun dışında her şey."

"Peki sen benden hoşlanıyor *musun*?" Bu kadar cesurca ortaya atmak garip gelmişti ama nasıl soracağını bilip bilmediğini merak ediyordu. Sorma işini onun yapması gerekiyordu. "Benim için mi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bu kadar açık sözlü olmakla hata yaptığını düşündü. Midesi gergin bir şekilde çalkalandı.

Sonra yavaşça ona baktı ve saçının bir tutamına uzandı. Nemli, tirbuşon kıvrımı gevşekti. Kız onu izlerken, adam saçı parmağına doladı. "Bu gece bunları görmeyi özlemişim."

"Yaptın mı?" Nefesi boğazında düğümlendi.

Başını salladı, parmaklarının arasındaki kıvrımdan büyülenmiş gibi görünüyordu. "Saçlarının dağınık, dağınık ve vahşi görüldüğünü düşünüp duruyordum ama

Her Şey düzelene kadar sendeki bu görüntüyü ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. G zeldin ama kendin değildin."

Duymak istediği -hayır, ihtiya ı olan- Şey buydu.

Maylee bir adım  ne çıkararak ona doğru ilerledi. Elini göğsünün ortasına, kalbinin üzerine koydu. Adam inanılmaz derecede sıcaktı. Adam hareket etmedi ama Maylee onun kendisine karşı gerildiğini hissetti. "Bu gece senin odanda uyuyabilir miyim?" diye fısıldadı.

Bakışları onunkilerle buluştu ve kadın orada umut ve tutku gördü. Parmakları kalktı, yanağının çizgilerinde gezindi. "Yalnız uyumaktan korkuyor musun?"

"Hayır. Yine de seninle yatabilir miyim?"

 nledi ve onu odasına sürükledi.

Onuncu Bölüm

Griffin'in sıcak elleri onunkileri tuttu ve onu kendi odasına çekti. Işıklar kapalıydı ama bağlı olduğu odadan içeri süzülen ışıktan, ağır bir şekilde buruşmuş bir yatak görebiliyordu. Onun da pek mışıl mışıl uyumadığı belliydi. O da mı onu düşünüyordu? Aklında o olduğu için uyuyamıyor muydu? Yoksa bu hüsnükuruntu muydu?

Elini bıraktı ve bitişik odanın kapısını kapattı. Zifiri karanlıktı.

"Zümrütleri alalım mı?" diye sordu. "Onları yanımda olmadan diğer odada bırakmak bana garip geliyor."

"Zümrütlerin canı cehenneme." Elleri kadının omuzlarına gitti ve onu nazikçe odanın içine doğru yönlendirdi. "Yatağa gel."

Sinirli bir şekilde kıkırdadı. "İkna etmenize pek gerek yoktu Bay Griffin." "Lütfen 'bay' demeyi bırak, Maylee. Ve aslında, bana sadece Griff, eğer istersen. Tüm yakınlarım sever."

Onun mahremlerinden biri olduğunu mu ima ediyordu? Bu düşünce vücudunda sıcak bir kızarıklık yarattı ve elleri omuzlarında duran Griff'in ellerini örtmek için hareket etti. "Griff, o zaman."

"Bu daha iyi," diye mırıldandı.

"Yastık getirmediğim," dedi yumuşak bir sesle. "Aramıza koymak için."

"Onlara ihtiyacımız olmadığını ummayı tercih ederdim."

"Ben de, ama varsayımda bulunmak istemedim."

Adamın elleri kadının omuzlarında sıkılaştı ve onu kendi etrafında döndürdü. Karanlıkta adamın çenesinin çizgisini, gözlerinin parıltısını ve başından sevimli bir şekilde yükselen kırıksık saçlarını zar zor seçebiliyordu. "Maylee . . .

Yatağa girmeden önce, bu geceden hiçbir beklentim olmadığını bilmeni istiyorum. Ne istersen benim için sorun değil. Eğer tek istediğin biraz arkadaşlıksa, o da benim için sorun değil. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ona, "ama bunu neden ortaya atma ihtiyacı hissettiğin konusunda biraz kafam karıştı."

"Çünkü hoşunuza gitsin ya da gitmesin, ben sizin işvereninizim ve konumumu sizin üzerinizde güç sahibi olmak için kullanmak istemiyorum. Bu sana haksızlık olur. Bunun dışında Bu odada yetki bende. Burada sen ne dersen o olur."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Parmakları, tenini arzuyla titreten yumuşak bir dokunuşla tekrar boynunu okşadı.

"Söylediğim her şey geçerli mi?"

"Her şey."

"Ya sana bir köpek gibi havlamamı söyleseydim?" Sustu. "*Neredeyse* her şey."

Kadın yine güldü, çünkü adamın sesi çok hoşnutsuz geliyordu. Elleri adamın göğsüne gitti ve sıcak teninde aşağı doğru kaydı. "Bunun yerine pantolonunu benim için çıkarmanı istesem nasıl olur?"

"Seninkini çıkarır mısın?"

"Hayır, çünkü sorumlu olan benim."

Bunun üzerine homurdandı. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

"Sadece kaslarımı esnetiyorum," diye alay etti. "Ama eğer istemiyorsan, anlarım."

"Yani şimdi geri mi çekiliyorsun?" Adamın sesinde onu şaşırtan sinsi bir ton vardı.

"Madem öyle diyorsun. . . hayır." Bütün bu şakacılık nereden geliyordu? Bilmiyordu ama hoşuna gitmişti. "Pantolonunu çıkar."

"Bitti," diye mırıldandı ve ondan uzaklaştı. Kadın adamın Kumaş hışırtısı ve yumuşak bir gümbürtüyle uyku pantolonu yere düştü. "Tamamen seninim."

Ani bir utangaçlık dalgası onu ele geçirdi ve Maylee tekrar kıkırdadı.

"Biliyorsun Maylee," dedi, sesi kırılmış bir tona bürünmüştü, "çoğu erkek bir kadının pantolonunu indirdiğinde gülmesinden hoşlanmaz."

"Sana değil," diye güvence verdi ona. "Sadece biraz gerginim." Onun nefesini içine çektiğini duydu. "Bakire misin?"

"Hayır," dedi usulca. "Beni sinirlendiriyorsun."

"Pantolonumu çıkarana kadar, bunun üzerine kahkahalara boğulacaksın."

"Hiçbir şey göremiyorum," diye itiraf etti. "Demek ki sen değilsin, Griff." Takma adı dudaklarında tuhaf ama hoş bir his uyandırdı.

"Işığı açabiliriz sanırım ama açmamayı tercih ederim." Sonra ona doğru uzandı. "Bilirsin, körler elleriyle görür." Karanlıkta onunkileri buldu ve göğsüne yerleştirdi. "Sanırım doğru fikre sahipler."

Nefesini içine çekti. Parmak uçları göğsünde gezindi ve köprücük kemiğinin narin hatlarını hissetti. "Seni keşfetmemi mi istiyorsun?"

"Başka bir şey istemiyorum," dedi sesi boğuklaşarak.

Maylee bunun üzerine ürperdi ve ona biraz daha yaklaştı, ancak yaklaştığında ereksiyon halindeki sikinin kalçalarına sürtündüğünü hissetti. *Oh*. Adam kesinlikle çıplaktı. Isı yanaklarını kavurdu ve görüldüğü kadar uzun olup olmadığını görmek için elleriyle onu kontrol etmek istedi, ama henüz bunu yapmaya hazır değildi.

Bu yüzden parmaklarının omuzlarının derisinde küçük daireler çizmesine ve oradaki kasları hissetmesine izin verdi. Sonra parmaklarını daha aşağı kaydırıp pazılarını hissetti ve ellerinin altında esnediğinde bir iç geçirdi. "Senin daha çok bir bilgin olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim." Sesi kulağına o kadar yakın ve o kadar zarif geliyordu ki. Onun saatlerce hiçbir şey hakkında konuşmasını dinleyebilirdi.

"Bir akademisyene göre oldukça büyük kaslarınız var."

Kıkırdadı. "Bazen okumalarım yetişmek için tek şansım spor salonunda oluyor. Bu yüzden oldukça sık ziyaret ediyorum. Yolculuklardan birinin alışılmışın dışında bir yerde olması ihtimaline karşı formda olmayı seviyorum. Üniversitede Jonathan'la birlikte Hiram Bingham'ın Peru dağlarından Macchu Picchu'ya yaptığı orijinal yolculuğu yeniden canlandırdık ve neredeyse kıcıma tekme basıyordu. Ondan sonra fit olmam gerektiğine karar verdim."

"Mmm." Kesinlikle formunu koruyordu. Kollarını tekrar sıktı ve sonra ellerini tekrar göğsüne götürdü. Parmakları aşağıya kaydı ve meme uçlarının üzerinde gezdirdi, keskin nefes alışını duymaktan memnun oldu. Birini ağzına alıp dişleriyle hafifçe çektiğinde nasıl tepki vereceğini görmek için ağzını onların üzerine koymak istedi ama ellerini onun üzerinden çekmeye cesaret edemedi. Bunun yerine, tırnaklarını hafifçe göğsünde gezdirdi, onun karşılık olarak titrediğini hissettiğinde nefessiz bir zevk iniltisi çıkardı.

"Ellerine bayılıyorum Maylee," dedi ona, içini düğümleyen o zarif, boğuk sesiyle. "Buraya döndüğümde saçma sapan şeyler düşünüyordum, onları bana nasıl giydirebileceğimi bulmaya çalışıyordum. Alex gibi saç maşasıyla kendimi yakmayı düşündüm, ama yapmadım."

bir tane var. Sonra sana sadece pantolonumda bir yanma olduğunu söylemeyi düşündüm ama sonra bunun bir enfeksiyona benzediğini düşündüm."

Yine kıkırdadı. "İnsanlarla aran gerçekten iyi *değil*."

"Gerçekten değilim." Sesi alaycı geliyordu.

"Tüm bunları sırf sana dokunayım diye mi yaptın?"

"Ellerini üzerime koyman için her şeyi yapardım," diye itiraf etti.

Oh. Ne kadar tatlı ve romantik sözler. Maylee içeri girdi ve ellerini onun ensesine koyarak ağzını kendi ağzına doğru çekti. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki, geçen gün paylaştıklarının sadece hayal gücünün bir ürünü olmadığından emin olmak istiyordu.

Adamın ağzı aç bir şekilde kadınınkine indi. Öpücüğün yoğunluğu onu şaşırtmıştı ama sadece bir anlığına. Bu adam tarafından yutulmanın harika bir şey olduğuna karar verdi. Adamın dili ağzının içinde kayarak kendi diliyle dans ederken, kendini tamamen bu uzun öpücüğe bıraktı, Vücudunun her santimini tahrik ediyor gibi görünen tutkulu bir öpücük.

Sonunda adamın ağzı kadınınkinden ayrıldı ve kadın nefessiz kalarak adamın omuzlarını tırmalamaya başladı. "Oh, lordamercy. Bir bilgin gibi öpüşmüyorsun."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi adam kulak memesini ısırırken. "Çok fazla akademisyenle öpüştün mü?"

Parmakları adamın saçlarına gitti, yumuşak ve dağınıktı çünkü onu saçlarını toplamamaya ikna etmişti. Ona dokunmak hoşuna gidiyordu. "Sadece sen."

"Güzel." Sesindeki o sahiplenici nota oldukça hoştu.

Maylee ona yaklaştı, sikinin karnına baskı yapmasını engelleyemedi. Parmakları adamın aletinin etrafında kıvrılmak için can atıyordu ama adamın kendisi hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. Yatakta öpüşmeye, öpüşmeye ve sarılmaya hazırdı ama onunla seks yapmaya hazır olduğundan emin değildi. Bağlılık istiyordu ve onun da bu yönde ilerleyeceğinden emin olmadığını biliyordu. Bu onun için sorun değildi ama bazı konularda net olmaları gerekiyordu. "Griff," diye mırıldandı ve adamın dili hassas kulak memesine doğru kayarken sıkıştı. "Oh, lordamercy."

"Ne oldu?" Parmakları buklelerini bir kenara itti ve göğsünün sıcak baskısını pijamasının üstünde hissetti. Göğüslerinin uçları şimdiye kadarki en hınzırca ve en lezzetli şekilde adama sürtünüyordu.

"Bunun hakkında konuşmalıyız." Adam kulak memelerini kemirirken konsantre olmakta zorlanıyordu. Kulak memelerinin bu kadar

Hassas mı? Dişleri dişlerinin üzerinde her gezindiğinde, sanki anatomisinin başka, daha hassas kısımlarına dokunuyormuş gibi hissediyordu.

"Bu tam olarak ne hakkında?"

"Sadece ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumdan emin değilim..." Ağzı konsantre olmayı çok zorlaştırıyordu.

"Sana söylemiştim Maylee," diye mırıldandı adam kızın boğazına doğru ve kız başını geriye eğerek adamın ağzını hassas teninde gezdirmeye devam etmesini sağladı.

"Gitmek istediğin yere kadar gideceğiz. Seni takip edeceğim."

"Bu iyi," dedi ona. "Bu gerçekten çok iyi." Adamın ağzı tekrar kulak memesini buldu ve kızın dizlerinin bağı çözüldü. "Oh, Tanrım, bu *gerçekten* çok iyi."

"Yatağa girmek ister misin?" Adamın boğuk fısıltısı kızın cinsel organını sıktı ve kız nabzının hızla attığını hissetti.

"Evet," diye nefes aldı. "Hadi."

Griffin onu nazıkçe kendine çekti ve dizlerinin arkası yatağa çarptı. Geriye doğru düştü ve bir an sonra Griffin onun üstündeydi.

Adamın kalçaları kadının kolları arasına girdiğinde ve adamın siki kadının seksinin beşiğine süründüğünde kadın alçak sesle inledi.

"Altımda kendini çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı, hâlâ onun boynunu öpüyordu. "Sorumluluk sende olduğu için üstte olmak ister miydin?"

"Hayır." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Seni orada seviyorum."

"Beni burada seviyor musun?" Pijamasının kasıklarına doğru itti, çıplak aleti ona sürtünyordu.

Karşılığında bir zevk iniltisi verdi. Bu çok hoşuna gitmişti. Tırnakları tekrar adamın sırtına battı ve bir başka vahşi öpücük için adamın ağzını kendi ağzına çekti.

"Ne dersin," diye mırıldandı çılginca, yalayan öpücükler arasında, "bu gece her şeyi üzerinde tut ve oradan devam edelim? Olur mu?"

Oh, Tanrım, ağzı onu başlangıçtaki isteksizliğine pişman ediyordu. Ona günahkârca şeyler yapıyordu. "Ağırdan almanın sakıncası yok değil mi?" "Ellerimi üzerinde gezdirmeme aldırılmazsan hayır."

Başını iki yana salladı. Aslında bu hoşuna gitmişti.

"Ellerimi göğüslerine koyabilir miyim?" Adamın dili tekrar kızın ağzına kayarak uzun bir süre dikkatini sorudan uzaklaştırdı. Tekrar ifade etti.

"Evet," diye nefes aldı, bu düşünceyle neredeyse ona doğru eğildi. Ah, onun ağzını orada istiyordu, ama onun elleri bir sonraki en iyi şey olacaktı.

Büyük, sıcak bir avuç içi göğsünü kavradı ve Maylee bir nefes çekti.

"Mmm. Mükemmel boyutta," dedi Griffin ona. "Dolgun ve lezzetli. Meme uçların ne renk? Soluk pembe mi?"

"Evet." Parmakları kumaşın arasından göğsünün ucunu okşuyordu ve kalçaları istemsizce sarsıldı. Tanrım, seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Dalga geçmek her zaman bu kadar iyi hissettirmiş miydi?

"Minicik hissediyorlar," dedi ona ve başparmağı ucunda gezindi. "Dolgun göğüslerde küçük, soluk meme uçları. Bunu kendim görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yakında," diye nefes aldı.

"Bu gece olmaz," diye kabul etti. Kalçaları onun kalçalarının arasına daha da sıkışarak daha derine bastırdı ve Maylee ne yaptığını anlamadan dizlerini büktü ve sonra bacaklarını onun kalçalarının etrafına sararak onu amının tam üstüne oturana kadar içeri çekti.

Elleri adamın kıkırına gitti ve oradaki gergin kasları hissetti. "Mmm. Alım kıcı da değil."

Griffin bunun üzerine kıkırdadı. "Beni bu kadar çekici bulmana sevindim." "Oh, öyle," dedi hülyalı bir şekilde. "Gerçekten de öyle."

Adam bacaklarının arasına girdi ve kızın nefesi kesildi. Kumaş onu penetrasyondan koruyordu, ama yine de adamın sıcaklığının umut dolu bir ihtişamla ona doğru sıkıştığını hissetti, ağrıyan seksine doğru ittiğini, zonklayan klitorisinin üzerinde kaydığını hissetti.

"Böyle mi?" Sesinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı, sanki kendini tutuyor, yargılıyor gibiydi. Eğer hayır derse, duracağını biliyordu.

Ama onun durmasını istemiyordu. "Daha fazla," diye yalvardı, parmakları bastırıyordu.

Adam tekrar itti ve kadın inledi. Tanrım, kıyafetler üzerindeyken sevişmek neredeyse kıyafetler olmadan sevişmek kadar iyiydi. Bu daha çok

Çünkü ikisi de istediklerini tam olarak elde edemiyorlardı, ama lezzetli beklenti tamamen farklı bir zevk seviyesiydi. Adam tekrar ittiğinde, onun da inlediğini duydu. Giysilerin sürtünmesi ikisini de şehvetten çıldırtıyordu.

Griffin ona karşı sallandı, her hamlesi sert ve vahşiydi ve pijamasının kumaşı tarafından güvenle korunuyordu. Ama tam olarak doğru noktalara vurmuyordu; klitorisinin üzerinde çok fazla kumaş vardı ve kalçalarını ne kadar kaldırıp ona doğru bastırırsa bastırsın, onun için tam olarak büyük ikramiyeyi vurmuyordu. Boğazından yumuşak bir hayal kırıklığı iniltisi yükseldi.

"Neye ihtiyacın var?" diye homurdandı itişler arasında. "Söyle bana Maylee. Bunu senin için iyi yapmak istiyorum."

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Bilmiyorum." Nefes nefese, kalçalarını kaldırarak adamın aletine bastırdı.

"Biraz daha?" Adam ağırlığını onun üzerine kaydırıp ve sonra elinin bacaklarının arasına bastırıldığını hissetti. Bir an sonra, işaret parmağı artık sıırılsıklam olan pijamasının kumaşından klitorisini okşadı. "Böyle mi, sevgilim?"

Maylee haykırdı, bu hızlı dokunuşun tüm alt yarısını nasıl bu kadar çabuk sıkabildiğine şaşırıp. Orgazmın eşiğindeydi. Anında ve çığlıkları Griffin'i daha da cesaretlendirdi. Daha sert sürtünerek sikini onun korunan ıslak sıcaklığına doğru itti.

Bacakları çırpınarak adamın kalçalarına dolandı ve sonra hiç de kadınlara yakışmayan bir ses çıkardı. "Aman Tanrım!"

Ve nemli bir telaşla ve orgazmının gücüyle tüm vücudunu titreten kasların kenetlenmesiyle boşaldı. Ve Griffin klitorisini kumaşın üzerinden ovmaya devam ederken küfür etmeye devam etti, horozu pantolonunun birleşme noktasında itip sürerken bile sesi yatıştırıcıydı.

Yıldızlar gözlerinden kaybolduğunda Maylee titreyerek iç çekti. "Ah, Tanrım."

Griffin kıkırdadı, sesi gergin çıkıyordu. "İyi mi?"

"İnanılmaz," diye mırıldandı. Eli, ince bir ter tabakasıyla ılık ve nemli olan adamın yan tarafına doğru kaydı ve dokunduğunda adamın irkildiğini fark etti. "Peki ya sen?"

"Hızlıca bir duş alacağım." Onun üzerinden yuvarlanmaya başladı.

Bacaklarını adamın kalçalarına dolayarak onu hapsetti. "Sen ... biliyorsun." Sesindeki kızarıklığı duyabiliyordu.

"Üstüne mi geleyim?"

"Onun gibi bir şey," dedi ona kibarca.

Onun utangaçlığına güldü. "Söyleyemiyor musun? Az önce kaba saba şeyler bağıırıyordun."

Karanlıkta kızardı, adamın yüzünü göremediğine sevindi. Elleri onun gergin kollarını aşağı yukarı okşadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen yapmadın. . gel?"

Tereddüt etti. "Ne kadar ilerlemek istediğinden emin değildim. Karnına otuz bir çekmem ve döllerimi tenine sürmem muhtemelen bir öpüşme seansı için aklımdan geçen şey değildi."

Nefesini içine çekti, zihninde canlandırdığı görüntü yakıcıydı. Bunu istemesi kötü bir şey miydi? "Şey, şimdi bundan başka bir şey düşünemiyorum," diye itiraf etti ve nefesi bir kahkaha olarak tısladı. "Sen de istiyor musun?"

Adam inledi ve kadın onun üzerine yığıldığını, ellerinin saçlarına dolandığını hissetti. "Her şeyden çok." Bir an için düşündü. "Şey, neredeyse her şeyden. İçime gömülmek ve kendimi patlatmak da şu anda kulağa çok hoş geliyor."

Elleri adamın nemli, lezzetli teninde kayıyordu. "O zaman sana karnımı açmamı ister misin?"

Bu kez, onun nefesini içine çektiğini duymak sevindiriciydi. "Maylee, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye nazikçe hatırlattı ona. "Ama gelmeni istiyorum."

Adamın elini kendi elinin içine aldı ve birbirine dolanmış elleriyle uyku tişörtünü karnına doğru çekmeye başladı.

Adam inledi ve hâlâ bacaklarının arasında, onun üzerine oturdu. Adamın yatakta onunkinin üzerinde yükselen iri vücudunu seçebiliyordu ve üstünü avuçlayıp göğüslerine doğru çektiğinde inledi.

Parmakları kadının çıplak karnında gezinirken adam inledi, nefes alış veriş sarsılmaya başladı. "Hâlâ geri çekilebilirsin," diye uyardı onu, hırıltılı bir sesle.

"Üzerime boşalmak istemiyor musun?" diye sordu ona usulca.

Tekrar inledi ve eli giysisinin altından geçerek çıplak göğsünü kavradı. Maylee şaşkınlıkla inledi, özellikle de parmakları kabaca meme ucunu koparmaya başladığında. "Kahretsin. Çok güzel." Sesi neredeyse hırıltılıydı. "Çok ... lanet ... güzel."

Adam onun adını inlerken bile sıcak, sıvı ısı karnına sıçradı.

Maylee arkasına yaslandı, bunun erotizmi karşısında afallamıştı. Neden bu kadar

hızlı bir kuru sevişme olması gerekirken, hayatının en erotik cinsel anlarından birine mi dönüşmüştü?

Nefes nefese kalan Griffin'in eli karnına gitti ve orada bıraktığı dölün etrafında gezindi. "Işıkları açık bırakmalıydım."

Karnına dokundu, kararsızdı. "Her yere bulaştı mı? Havlu getireyim mi?"

Kıkırdadı. "Hayır, sadece seni altımda, döllerimle kaplı görmek istedim. Sanırım bu ilkel bir erkek olayı." Kızın üzerine eğildi ve ağzına sert bir öpücük kondurdu. "Ben de havluyu getireyim."

Yataktan atlarken yatak gıcırdadı ve odanın öbür ucunda bir ışık yandı. Banyonun ışığı Griffin'in görkemli bir şekilde çıplak olan arka tarafını aydınlatıyordu; sıkı kaslar ve gergin, kalın kalçalar. Oh, merhamet. Nefis bir manzara değil miydi? Maylee yeniden tahrik olduğunu hissetti ve ışıklar bir kez daha sönüp onu karanlıkta bıraktığında hayal kırıklığıyla gözlerini kırptırdı.

Sonra Griffin yatağa geri döndü, karnını nazikçe sildi ve pijamalarını çekiştirdi. "Muhtemelen bunları çıkarmalısın. İyi bir temizliğe ihtiyaçları olacak. Benim gömleklerimden biriyle uyuyabilirsin."

"Oh. Eminim uyuyabileceğim başka bir şeyim vardır-"

"Hayır," dedi sertçe. "Seni gömleğimin içinde görmek hoşuma gidiyor. Eğlendir beni." Bunun üzerine kızardı. "Pekala, Bay Gri-um, Griff."

Havluyu atmak için ayağa kalktığı anda, giymesi için yumuşak bir tişörtle döndü ve tişörtü eline tutuşturdu. "Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sanırım idare edebilirim," dedi alaycı ve nefes nefese bir sesle. Üzerindekileri hızla çıkardı ve yatağın diğer tarafına geçerken çıkardığı seslere dikkat ederek gömleğini çekiştirdi. Gömleği aşağı çektiğinde, poposu diğer taraftan dışarı sarkıyordu ve hiç boş yeri yoktu. iç çamaşırları. "Um. Boxerın var mı?"

Kıkırdadı. "Eğer ısrar ediyorsan, bütün gece bana sarılıp çıplak kalmanın zevkini yaşayamayacağım için biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da-eşek."

"Boxer," dedi yine, kibarca.

Bir an sonra eline daha yumuşak bir kumaş dokundu ve başından beri onda olduğunu fark etti. "Utanmazca kötüsün Griffin Verdi," diye azarladı onu boxer'ının içine girerken. Gövdesinde ondan daha fazla aleti olduğu için kıcı biraz dardı.

Bu işi hallettikten sonra yatağına uzandı ve yastığını düzeltti. Şimdi ne yapacaklardı? İyi geceler öpücüğü verip Ayrı taraflar mı?

Griffin bu sorunu onun için çözdü. Kadın arkasına yaslanır yaslanmaz, Griffin onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti, kalçaları onunkilere doğru kıvrıldı.

Aha. O bir kaşıkcıydı. Griffin onu kendine yaslarlarken boynunu okşadı. "Bu yastık kalesinden çok daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Adamın sözleri kızın kulağını gıdıkladı. "Kesinlikle daha samimi. Umarım bu gece horlamazsın."

"Ben hiç horlamam," dedi o mağrur sesiyle. "Öte yandan sen, bir treni bile utandırabilirsin."

Kadın homurdandı. "Artık yalan söylediğini biliyorum. Ben Güneyli bir kıyım. Biz horlamayız ve küfretmeyiz."

"Mmmhmm. Güneyli kıyızların gerçeklikle bağları kopmuş."

Adam ellerini tutup avuçlarının arasına almadan önce Maylee onun yanlarını gıdıkladı. Sonra onun göğsüne sarıldı, ağzı boynunu okşarken Maylee bir şekilde uykuya daldı.

Ertesi sabah Griffin şiddetli bir ereksiyon, burnunu gıdıklayan vahşi beyaz-sarı bukleler ve günü yatakta geçirme isteğiyle uyandı.

Ayağa kalktı ve alarmini kapatmak için önüne yapışan kadına uzandı ve Maylee'nin kıpırdamadığını bile eğlenerek fark etti. Aslında tek yaptığı göğsüne daha da gömölüp sabah odunu sorununu arttırmaktı.

Kahretsin, ama dün geceyi sevmiştir.

Bir elini kontrolden çıkmış buklelerinin üzerinde gezdirdi, kabarıklıklarına ve onu iyice, tapılası bir şekilde sikilmiş göstermelerine hayran kaldı. Demek ki bir pijama bariyeri. Maylee'yle takılmanın uzun zamandır başına gelen en iyi şey olduğunu inkâr edemezdi. Ve ilk kez kraliyet düğünü ve Kip'in rahatsız edici su çiçeği hastalığı için minnettarlık duyuyordu.

Eğilerek onun elmacık kemiğini öptü. "Maylee, sevgilim, uyan."

Av köpeklerini beslemekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve bir sivrisineği uzaklaştırır gibi elini yanağına götürdü.

Bu çok çekiciydi. Griffin kendi kendine sırtarak onu isteksizce bıraktı ve banyoya doğru ilerledi. Duş alacak ve döndüğünde onu uyandıracaktı.

Soyundu ve aynada kendini inceledi. Deli gibi gülümsüyordu. Hayır, fark etti, biri Audrey'den söz ettiğinde Reese'in yaptığı gibi.

Normalde Reese'in yüzündeki o aptal, aşk dolu gülümsemeye gözlerini devirir ve Audrey'nin yatakta harika numaralar yapabileceğini düşünürdü.

Ama Maylee inanılmaz numaralar yapmamıştır. Sadece kendisiydi - heyecanlı, nefessiz ve ihtiyaçtan çılgına dönmüştü - ve adam bunun şimdiye kadarki en erotik şey olduğunu düşünmüştü.

Onu düşünmek bile sikinin seğirmesine neden oluyordu ve duşa girip suyu açarken kendini avuçlarının içine aldı. Omuzlarında kızın tırnaklarının neden olduğu küçük kırmızı çizikler vardı ve bu, sikinin daha da acımasına neden oldu. Eline biraz saç kremi döktü, bir avucunu fayansa dayadı ve onun önünde diz çöktüğünü ve ağzını sikerken ellerini o vahşi sarışın buklelere gömdüğünü hayal ederek mastürbasyon yaptı.

Bir süre sonra duştan çıktığında Griffin kalçalarına bir havlu sardı ve banyodan çıktığında Maylee'nin yatağın ucunda oturduğunu, uykulu bir şekilde gözlerini kırptığını ve saçlarının neredeyse diken diken olduğunu gördü.

"Beni uyandırmadın," diye mırıldandı gözlerini ovuşturarak.

Onun yanına gitti ve sevmeye başladığı o çılgın, yay gibi bukleleri öpmek için eğildi. "Yorgun görünüyordun. Birkaç dakika daha uyumana izin vereyim dedim."

Bunun üzerine yanakları kızardı ve yataktan fırladı. "Gidip giyinmeliyim, böylece kahvaltıya geç kalmayız."

Kadın aceleyle uzaklaşırken, adam onun kıcının boxer'ını nasıl doldurduğuna hayran kaldı.

O iğrenç kamuflaj pijamalarını saklayacaktı, böylece onun kıyafetleriyle uyumaktan başka çaresi kalmayacaktı. Bunun görüntüsü oldukça hoşuna gitmişti. Tamamen ona aitmiş gibi görünüyordu.

Olması gerektiği gibi, diye karar verdi.

Griffin giyindi, onun kendisi için bir tane seçmesine izin vermek için birkaç kravat attı. Kısa bir süre sonra odasına döndü, o lezzetli bukleleri sıkı bir topuz haline getirilmişti ve daha da lezzetli vücudu, prensesin annesinin bir kez giydiğini gördüğüne emin olduğu şekilsiz, ağırbaşlı etekli bir takım elbise ile kaplanmıştı. Bu elbise onu olduğundan en az on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Kaşlarını çattı. Lezzetli, kıvrımlı Maylee'sini bu rüküş yaratığa dönüştürmüştü.

Ama kız pırıl pırıl bir gülümsemeyle ona doğru yelken açtı, onun için bıraktığı yığından bir kravat kopardı ve parmağını eğdi ve adam bu küçük seksi hareket dışında her şeyi unuttu.

"Günün birinde," diye takıldı kravatı boynuna geçirirken, "sana kendi kravatını nasıl bağlayacağını göstereceğim. YouTube'da dersler var, biliyorsun. Çok bilgilendirici. Çok yavaş anlatıyorlar, böylece sen de takip edebiliyorsun."

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Ve ne kadar bağımsız olacağını bir düşün."

"Bağımsızlık, eğer senin bağımsızlığını kaybetmem anlamına geliyorsa abartılıyor.

Ellerini üzerimde gezdir," dedi cesurca ve kızın kızarması ve mutlu bir kıkırdamayla ödüllendirildi.

"İşte," dedi kravatını son bir kez çekiştirerek. "Hepsi tamam. Şimdi gel bakalım.

Programınız dolu olduğu için bugün hızlı bir kahvaltı yapmamız gerekiyor."

İç çekti. "Nasıl dolu olabilir anlamıyorum. Düğün iki gün sonra ve yemin ederim şu ana kadar Bellissime'deki tüm devlet adamlarını, müzeleri ve yardım gruplarını ziyaret ettim."

Güldü ve ona şuh bir bakış attı. "Programını ben yapmadım, Griff. Sadece idare ediyorum."

Doğru. Bunun için Kip'i suçlayabilirdi.

Zümrütleri kadife kutusuna geri koydular, müdürün ofisindeki güvenli bir kasaya kilitlemek için alt katta durdular ve sonra kahvaltıya devam ettiler. Maylee bilgisayarı açıp yazmaya başladığında daha yeni oturmuşlardı ki yüzünde konsantre olmuş bir ifade belirdi. "Gitmeden önce mutfaktan birkaç sandviç istemeliyiz," dedi dalgın dalgın. "O günlerden biri olacak."

Garson önüne bir fincan kahve koyarken kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. Lanet olsun. İsteddiği son şey "o günlerden biri "ydi. Rahatlayacağı bir gün istiyordu. Maylee ile vakit geçireceği ve onun o ısıltılı gülümsemesini tekrar göreceği bir gün. O çirkin, saçma hediyelik eşyaları aldığı zamanki gibi yüzünün aydınlandığını görmek istiyordu. Kesinlikle parasının en iyi nasıl harcanacağını anlatan bir ya da üç hayır kurumunu dinleyerek geçirmek istemiyordu.

Griffin Maylee'ye baktı. Gözlerinin altında belli belirsiz lekeler vardı. Yorgun görünüyordu ve bu sadece dün gecedan kaynaklanmıyordu. Yorucu programının herkesi yoracağından şüpheleniyordu. Kendisinin de bundan kesinlikle yorulduğunu biliyordu. Parmaklarını masaya vurarak düşündü. "Bellissime'i fazla görme fırsatın oldu mu Maylee?"

E-postaları okuyordu ve sanki bilgileri hafızasına kaydediyormuş gibi dudakları hareket ediyordu. Kadın ona bakmadan önce soruyu tekrarlamak zorunda kaldı. "Ne? Oh, hayır. Bunun için çok meşguldük."

Konuşurken bile ellerini klavyenin üzerine koydu ve tekrar yazmaya başladı. Sonra, o gülünç Post-it destesini çıkardı ve notlar almaya başladı. Onları sürekli arabanın arkasına sıkışmış halde buluyordu. Hatta bir keresinde ayakkabısının altına yapışmış bir tane bile bulmuştu. Tıpkı onun gibi, o da kendini çok yoruyordu.

Ve bir gün için bu kadarı yeterliydi. Ziyaret ettikleri değersiz hediyelik eşya standındaki heyecanını düşündü. Bellissime'i ona gece hızlı bir yürüyüş yerine gün ışığında gösterdiğinde nasıl tepki verecekti?

Griffin kahve fincanını aldı. "Sanırım bugün hasta olacağım."

Maylee'nin yazmayı bırakması bir an aldı ve bıraktığında ona baktı.

"Ha?"

"Hastayım," diye telaffuz etti ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Randevularımı iptal et."

"Oh, ama ..." Önce bilgisayara, sonra da kaşlarını çatarak adama baktı.

"Ne hakkında-"

"Ya annemle randevular, ya bir kraliyet mensubundan ziyaret isteyen diğer unvanlı kişiler ya da para isteyen insanlar. Hayır kurumlarına bana bir fatura gönderebileceklerini söyleyin, ben de onlara istediklerini vereyim. Diğer herkese de defolup gitmelerini söyle."

Kıkırdadı. "Bu şekilde yazayım mı? Lord Montagne Verdi defolup gitmenizi istiyor."

"Bunu çok daha güzel ifade edebilirsin elbette. Sonra da gezmeye gideceğiz."

Gözleri parladı, bu da doğru kararı verdiğini anlaması için gereken tek şeydi.

Kahvaltıdan sonra üstlerini değiştirmek için odalarına çekildiler. Griffin takip edilmek istemiyorlarsa kılık değiştirmeleri gerektiğini düşündü. Maylee evdeki ailesi için birkaç turistik tişört ve beyzbol şapkası almıştı ve bu yüzden kot pantolonlarını ve çirkin serigrafili tişörtlerini giymek için ayrılmışlardı. Griffin beyzbol şapkasını kafasına geçirdi ve yansımasına bakarak kaşlarını çatı. "Korkunç."

Elbette, Maylee birkaç dakika sonra, buklelerinin üzerinde beyzbol şapkası ve kıvrımlarını ortaya çıkaran dar bir tişört ve kot pantolonla döndüğünde, kıyafet seçimi konusundaki fikrini değiştirmek zorunda kaldı. Maylee'nin nefis poposu kot pantolonunu oldukça iyi dolduruyordu.

Bunun iyi bir plan olduğuna karar verdi.

"Sana güneş gözlüğü de getirdim," dedi ve camlarına Bellissime bayrağı basılmış bir çift plastik canavar çıkardı.

"Numaralı gözlüğüm var."

"Evet ve herkes seni onların içinde tanıyor. Onlar olmadan iyiği görebiliyor musun?"

"İyi görebiliyor musun?" diye düzeltti.

"Gayet iyi görebiliyorum. Beni endişelendiren sensin."

İç çekti. "Boş ver. Onlar olmadan da görebiliyorum, evet." "O zaman tak onları. Hepsi kılık değıştirmenin bir parçası."

Öyle yaptı ve ona mutsuz bir bakış atmak için döndü.

Onu görünce kahkahalara boğuldu. "Çok güzel," dedi Maylee ona, yüzündeki ifadeyi koruyamayarak.

"İlk gideceğimiz yer bir güneş gözlüğü mağazası," diye onu uyardı, kaşlarını çatmaya çalışsa da onun mutluluğu karşısında bunu başaramadı.

"Hadi," dedi ona ve tutması için elini uzattı. "Otelin arka çıkış yolunu biliyorum. Kimse bizi görmez."

Griffin elini onunkinin içine koydu ve ne kadar hoş olduğuna şaşırdı. Onunki sıcak ve yumuşaktı ve ona dün geceki dokunuşlarını hatırlattı. Bu kesinlikle her geçen dakika daha da zevkli bir hal alıyordu.

Otelin labirentinden geçip arka yükleme iskelesinden geçtiler ve iki blok yürüyerek dar bir ara sokaktan kaçtılar. Bellissime sokaklarının ortasına gelmeden önce. Sokaklar turistlerle doluydu ve kraliyet ailesinin renkleriyle süslenmişti.

"Önce nereye?" Maylee elini sıkarak ona sordu. Güneş gözlüklerine dokundu. "Bunlardan kurtulacağız."

Kadın yine güldü ve alışveriş bölgesine doğru gittiler.

Griffin, Maylee ile vakit geçirmekten hoşlandığına karar verdi. Hem taç prenses hem de Luke Houston şeklinde tahta kuklaları olan sokak satıcılarından köşe başlarında satılan çikolatalı keklere kadar her şey Maylee'yi büyölüyordu. Pek çok dükkânın önünden geçtiler ama Maylee kendi ıvır zıvırından çok ailesine göndermek için bir şeyler almakla ilgileniyordu.

Çok daha az utanç verici bir güneş gözlüğü aldı ve bundan sonra yolu onun göstermesine izin verdi. Şaşırtıcı bir şekilde, kız da yaşlı adamla aynı derecede ilgileniyordu.

Bellissime'nin binalarını da turistik duraklarda olduğu gibi. Önünden geçtikleri her plaketi durup okuyor, sonra da ona sorular soruyordu. Onunla birlikte sokaklarda yürümek ve ona kendi hayatını anlatmak büyük bir zevkti.

Memleketi ve her kelimeyi özömsedi. Özellikle de Alex ve Luke'un birkaç gün sonra evlenecekleri küçük, antik kilise olan Saine-Anne de la Vallée Katedrali'nin önünden geçerken nefes nefese kalması çok hoşuna gitmişti.

"Çok güzel," dedi ona.

"Çok eski," diye kabul etti ve kilisenin Charlemagne'a kadar uzanan tarihini anlatmaya başladı. Kadın her kelimeyi büyük bir zevkle dinledi. Normalde eski eserlere olan ilgisini anlattığında insanlar sıkılır ya da kulaklarını tıkartı. Maylee sadece etkilenmiş ve büyülenmiş görünüyordu. Gelecekteki bir seyahatinde onunla birlikte seyahat etmesini ayarlaması gerektiğini aklına not etti. Belki Peru'ya. Macchu Picchu'dan etkilenmez miydi? Macchu Picchu'yu canlandırıcı bir manzara olarak gördüğünü biliyordu ve onun gözünden tekrar görmeyi umursamazdı.

Sonra kaşlarını çatı. Maylee onun değil, Hunter'ın asistanıydı. Sadece kiralıktı.

Kendisine sığınması için ona ne kadar ödeyebileceğini merak ediyordu. Maylee olabildiğince sadıktı ve Gretchen ona düşkün görüldüğü için Hunter'ın ondan vazgeçmek isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Elbette Maylee'yi işe almak her türlü yeni soruna neden olur. Kip işini oldukça sahipleniyordu ve Griffin'in ihtiyacı olan son şey iki asistandı. Detayları bir şekilde halletmesi gerekecekti.

"Burada tatlıyı çok seviyorlar, değil mi?" Maylee, tatlı diliyle dikkatini çekerek sordu. Sokakta durmuş, bir tatlı dükkânına bakıyordu.

"Bellissime çikolatasıyla gurur duyuyor," diye kabul etti. "Biraz denemek ister misiniz?"

"Hiç sormayacaksın sandım," dedi sırtarak.

Birkaç dakika sonra, ellerinde iki dondurma külahıyla dükkândan çıktılar. Griffin geleneksel çikolatalı spumoni, Maylee ise çikolata ve nane demenin süslü bir yolu olarak şaka yaptığı çikolatalı crème de menthe almıştı.

Dükkândan çıktıklarında Maylee külahını yaladı. "Benimki harika. Sanırım Bellissime'ı seviyorum."

Güldü. "Burada çikolatayı çok ciddiye alırız." Onun külahına baktı. "Seninki benimkinden daha mı iyi?"

"Tadına bakmak ister misin?" Yakındaki bir park bankına geçip oturdular. Yakınlarda bir çeşme güröl güröl akıyor, insanlar fotoğraf çekerek yanlarından geçip gidiyordu. Her şey çok turistik ve güzeldi. "İstersen paylaşırım."

"Evet dersem, seninkini ve benimkini yediğim için bana gülecek misin?"

"Hiç de değil. Külahımı yalamayı izlemeyi çok isterim." Ve kaşlarını ona doğru salladı.

Homurdandı. "Sapık." Ama adamın eline uzandı ve külahını ağzına doğru sürükledi, sonra da belli belirsiz yaladı. Sonra inledi. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz. Neden burada her şey bu kadar iyi?"

Gözlerini kızın ağzından alamıyordu, küçük pembe dili tekrar külahını yalamak için dışarı fırlıyor ve sonra o güzel, mükemmel dudakların arasına geri çekiliyordu.

Ve şimdi oldukça rahatsız edici bir ereksiyon oluşuyordu. Gözlerini kapatıp yüzden geriye doğru saymaya başladı, o sırada dondurmasını yerken boğazından küçük memnun sesler çıkıyordu.

"Benimkini tatmak ister misin, Griff?"

Tanrım, bugün gerçekten onun dikkatini dağıtacaktı, değil mi? Saymayı unut. Gözlerini açtı ve ona baktı, tam da kız külahının tepesine ağzı açık bir öpücük kondurmuş, dilini külahın üzerinde gezdiriyordu. Çikolata pembe dudaklarını kaplamıştı.

Öne doğru eğildi ve kızın alt dudağını ağzına alıp emdi. "Lezzetli," diye mırıldandı ve sonra kızın üst dudağını ısırdı. yumuşak miyavlama sesleri çıkararak onu çılgına çevirdi. "Sanırım seninkini daha çok sevdim."

Adam geri çekilirken şaşkınlıkla ona baktı. Dudakları hafifçe ayrılmıştı, ağzı adamın öpücükleriyle ıslanmıştı. "Sen . . . tekrar tatmak ister misin?" Sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Her şeyden çok," diye itiraf etti. "Ama bunu yaparsam, beni kamusal ahlaksızlıktan içeri atarlar."

Bakışları, kolunun dikkatlice sikinin üzerinde manevra yaptığı kucağına kaydı. Ve güldü. "Özür dilerim. Uslu duracağım."

"Beni sorunumdan kurtaracak bir şey tartışalım, olur mu? Tadımları da sonraya saklayalım."

"Pekala," dedi neşeyle ve külahından büyük bir ısırık aldı. Bir süre sonra, "Bana çocukluğundan bahset" dedi.

Bu işe yaradı. Ailesinden bahsetmek her zaman cinsel düşüncelerin yok olmasını sağlardı. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Şey, hayır, sanırım zorunda değilsin."

Griffin yakındaki çeşmeye baktı. "Korkarım bu o iğrenç 'fakir küçük zengin çocuk' hikayelerinden biri. Ancak ben büyürken ailem o kadar da varlıklı değildi. Birkaç mülkümüz vardı ama kraliyetin parası dışında, aslında iflas etmiştik. Annem,

Ekselansları Sybilla-Louise, babamla evlendi çünkü onun aile kolunun kabul edilebilir bir unvanı ve aile mülklerini ayakta tutmaya yetecek kadar serveti vardı. Bu bir aşk evliliği değildi. Yakınından bile geçmedi. Kuzenim Alexandra dışında kraliyet ailesinde aşk evliliği yapan pek kimse olmadığını fark etmişsinizdir."

Maylee külâhını sinsice yalayarak, "Kulağa biraz ters geliyor," diye gözlemledi.

"Öyle. Kraliyet ailesinin şimdiki zaman kadar aydınlanmış olduğunu iddia etmeyi seviyoruz, ancak hala hayal ettiğim diğer tüm gruplardan daha fazla eski protokole takılıp kalmış durumdalar. Benim ailem sıcak bir aile değildi. Devlet törenleri dışında annemle babamı nadiren görürdüm ve erkek kardeşimle ben, ailemin taşradaki malikânelerinde çeşitli dadılarla yaşamak zorunda bırakılırdık. Yeterince büyüdüğümüzde yatılı okullara gittik." Omuz silkti. "Ben Büyük Britanya'da Eton'a gittim."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Eton? O kadar da kötü değildi."

"Hayır, aileniz. Birbirinizi sevmediniz mi ve önemsemediniz mi?"

Ona soğuk bir gülümseme verdi. "Kuzenim Alexandra'ya ailemdeki herkesten daha çok değer veriyorum."

"Bu çok üzücü." Yuvarlak yüzü mutsuz görünüyordu. "Yalnız değil miydin?" "Sanırım. Kitaplarım ve derslerim vardı. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

bundan daha fazla."

Eli uzandı ve onunkine dokundu.

Griffin onun sempatisinden rahatsız oldu. "Her neyse, babam ben on beş yaşındayken öldü ve kardeşim George düğün oldu, bu da onu zaten olduğundan daha da çekilmez hale getirdi. Eton'daki eğitimimi tamamladıktan sonra bir süreliğine eve çağrıldım ama bu oldukça ... berbattı." George'un para konusundaki öfkesini, eve hiç gelmediği için ağlayan yeni karısını, annesinin Griffin'in mutlu olup olmadığından çok paltosunun eteğiyle ilgilenen buz gibi tavrını düşünerek durakladı. Sürekli kraliyet törenleri ve incelemeler. "Amerika'da üniversiteye gitmek istedim. Annem bu düşünce karşısında dehşete kapıldı ama beni ikna edemedi. O zamanlar ailemden ve Bellissime'den olabildiğince uzaklaşmak istiyordum ve Amerika'nın bunun için mükemmel bir yer olacağını düşündüm."

Maylee, "Sonunda gitmene izin vermiş olmalılar," diye yorum yaptı. "Mmm. Sonunda. Bununla birlikte, tüm haklarımdan feragat etmek zorunda kaldım.

tahttan ayrılmak için. Annem Bellissime'in

dokuzuncu sırada olduğumu ve kraliyete bir veba salgını gelmedikçe tahtı asla göremeyeceğimi bir kenara bırakırsak, Amerika'da yetişmiş bir kralı onaylamazdı.

ev." Ağzı seğirdi ve Maylee'ye baktı. "Luke Houston'ın bir sonraki kral olacağını düşünürsek, şakanın onun üzerinde olduğunu söyleyebilirim. Bellissime."

Maylee yine de gülmüyordu. Yüzünde bir sempati ifadesi vardı.

"Böylece taht üzerindeki tüm haklarımı kaybettim, tüm unvanlarımdan feragat ettim. Annem kraliçeye asıl unvanımı feshettirdi ve mirasım George'un eline geçti, bu da onu beni Amerika'ya göndermeye çok daha yatkın hale getirdi. Bana Montagne Verdi Vikontu unvanı verildi çünkü annem için sadece bir 'bay'ın oğlu olması uygun olmazdı." İnce ince gülümsedi. "Böylece Amerika'ya taşındım ve bir daha geri dönmedim."

"Ve kamyonlar dolusu para kazandınız," dedi Maylee. "Ve burunlarını sürttün."

Güldü. "Kamyon dolusu para kazandım," diye kabul etti. "Sonra da annemle George'un tüm borçlarını ödedim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden?"

"Aile sadakati, sanırım." Gerçi bazen bunu neden yaptığını merak ediyordu. Annesi ya da George'la arasını kesinlikle düzeltmemişti. Aksine, kendi yolunu çizdiği ve inanılmaz derecede zengin olduğu için ona daha çok kızıyorlardı.

"Ailen bir avuç pislik gibi görünüyor, Griff."

"Onlar unvanlı. Pislik olamazlar. Züppeler ve pislikler, evet. Pislikler, hayır." Güldü ve külahından bir parçayı yere fırlattı. Hemen, Kuşlar üzerine üşüştü ve o da bir parça daha koparmaya başladı. "Bana sorarsan çok üzgün ve yalnız görünüyorsun. Amerika'da aileniz var mı peki?"

Kardeşliği, onun yanında olan ve ona herhangi bir aile üyesinin yapabileceğinden çok daha fazla yardım eden arkadaşlarını düşündü. "Benim dostlarım var. Bu benim için yeterli."

Telefonu çaldı.

Griffin cebinden çıkardı ve çıkan fotoğrafa bakarak yüzünü buruşturdu. Jonathan ve kazının ustabaşı, kazılmış bir çukurun yanına çömelmiş ve bir çift aptal gibi sırtıyorlardı. "Arkadaşlardan bahsetmişken," dedi kuru bir sesle. "Görünüşe göre Jonathan kendisinden nefret etmemi sağlamaya kararlı."

Omzunun üzerinden resme baktı. "O orada olduğu ve sen olmadığın için mi?"

"Alex'i terk edemezdım," dedi. "Yine de kaçıp gitmiş olmasını yürekten dilerdim."

Maylee güldü.

On Birinci Bölüm

Günü Bellissime sokaklarında el ele yürüyerek geçirdiler. Maylee birkaç hediyelik eşya satın aldı ama zamanın çoğunu sadece gezinerek, turistik yerleri ziyaret ederek ve önünden geçtikleri her tatlıcıda şekerlemelerin tadına bakarak geçirdiler. Otele döndüklerinde Griffin'in ayakları ağrıyor ve midesi çok fazla çikolatadan dolayı sızlıyordu ama günün her anından keyif almıştı.

Maylee kendi katlarına geldiklerinde elini onunkinden çekerek kapıya yöneldi.

Şaşırmıştı. Bugün birkaç kez öpüşmüşler ve daha da fazla flört etmişlerdi. Saatlerce el ele tutuşmuşlardı. Onun yanında uyumayacak mıydı? Bu gece mi? Bütün gün bunu düşündüğünü itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu. "Bir sorun mu var?"

Başını salladı ve kapısını iterek açtı. "Sadece annemi arayıp birkaç şey yapmam gerekiyor." Ve o itiraz edemeden içeride kayboldu.

Onu ekiyor muydu? Bütün zamanını onunla geçirmekten bıkmış mıydı? Hayal kırıklığına uğrayan Griffin, taktığı iğrenç beyzbol şapkasını yırtıp yatağın üzerine fırlattı. Kitabını aldı ve okumaya başladı ama siniri konsantre olmasını engelliyordu. Bunun yerine ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

Maylee'nin hafif sesi onu duraklattı ve odalarının bitişiğindeki kapıya yaslandı. Maylee kesinlikle telefondaydı ama sesi onun anlayamayacağı kadar kısıktı. İçini çekti ve yatağa geri dönerek kitabını tekrar eline aldı ve aynı paragrafı tekrar tekrar okudu. Yatmadan hemen önce annesini araması neden bu kadar önemliydi? Bugün çok iyi anlaştıklarını düşünmüştü. Aslında, iyiden de öte. Bir kadının yanında hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

Normalde ilişkileri birbiri ardına gelen garip senaryolardan, kısa bir sevişme turundan ve sonunda karşılıklı ilgisizlikten ibaretti.

Dürüstçe söyleyebilirdi ki, bir gram bile ilgisizlik yoktu. Maylee endişeliydi. Aslında, onun gitmiş olmasından nefret ediyordu. Etrafta dolanmaktan nefret ettiğini mi söylemişti? Bu yüzden mi ortadan kaybolmuştu? Ona

Boşluk mu? Çünkü onun havada asılı kalması hoşuna gitmişti. Tüm hikayelerini dinledi ve onlarla gerçekten ilgileniyor gibiydi. onunla dalga geçiyordu. Hatta en az bir saat boyunca şu anki projesi hakkında konuşmuş, teorik Atlantis'lerini Tarış'le karşılaştırmış ve eğer gerçekten varsa, Atlantis'in bulunduğu varsayılan Akdeniz yerine neden İspanya'daki kalıntıların peşine düştüklerini anlatmıştı.

İlgileniyor gibiydi. Tabii adam onu okumakta kötü değilse? Belki de onu rahatsız eden bir şey söylemişti ve o da şikâyet edecek birini arıyordu? Suçluluk duygusuyla yatakta doğruldu. İstemedi de olsa onu incitmiş miydi?

Yine dikkatsiz sözleriyle duygularını mı? *Cehenneme kadar yolun var.*

Griffin yataktan kalktı ve bitişikteki kapıya gitti. Kadın kapıyı açtığı anda kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Şaşkınlıkla eline baktı ve sonra ona gülümsedi. "Beni özledin, değil mi?"

Elini indirdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Onun odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Konuşmamız gerekiyor mu?"

"Hayır," diye tekrarladı ve dar kotunun fermuarını açmaya başladı. "Duş almak ister misin?"

"Birlikte mi?" Aleti kot pantolonunun içinde yeniden canlandı.

"Evet, sen ve ben. Yatmadan önce birazcık hanky panky. Ne dersin?"

Ona küstahça bir göz kırptı ve kot pantolonunu indirip içinden çıktı. İpli bir bikini külotu kalçaları boyunca kıvrılıyordu ve Arkadaki kumaş üçgeni kıcını örtmekten çok sarıyor gibiydi. Muhteşem bir manzaraydı.

Griffin, "Bence bu harika bir fikir," diye mırıldanarak onu banyoya kadar takip etti.

Süitindeki banyo neredeyse onun odası kadar büyüktü. Onun bir muazzam bir gömme küvet ve zeminin büyük bir kısmını kaplayan taş işçiliğiyle yapılmış bir duş. Maylee'nin odaya girip tişörtünü çıkarmasını ve onu şimdiye kadar gördüğü tüm dantelli iç çamaşırlarından daha fazla tahrik eden sade bej bir sütyeni ortaya çıkarmasını izledi. "Havlun var mı, Griff?"

"Bir yerde." O kıyafetlerini çıkarırken bu odadan çıkmayacaktı.

Sabun ve şampuanlarının zarif bir sepet içinde durduğu tezgâha gitti, bir tanesini aldı ve kokladı. "Seninkiler benimkilerden farklı. Her gün fazladan mı alıyorsun?"

"Ekstralar mı?"

"Biliyorsun, her sabah yenileriyle değiştiriyorlar. Kullanmadığın zaman saklaman gerekiyor, böylece her gün yenilerini alabiliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bu biraz hırsızlık gibi değil mi?"

"Hayır. Otel sizden bunu yapmanızı bekliyor." Parmağını ona doğru salladı. "Kullanmadığın şişeleri her sabah saklamaya başlamanı istiyorum. Ve sabunları. Benim için."

"Size sabun alabilirim-"

"Bedava otel puanıyla aynı şey değil," diye alay etti onunla. Ve sütyenini çıkarmaya başladı.

"Sen soyunurken otel sabunlarının çalınması hakkında tartıştığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı, onun rahatça soyunmasından etkilenmişti.

Tam sütyenini çıkarırken durakladı. "Haklısın. Sen de soyunmalısın." Yüzünde muzip bir ifadeyle ona yaklaşırken sütyenini omuzlarında bıraktı. Maylee'nin elleri adamın fermuarına gitti ve kot pantolonunun üzerinden onu okşadı. "Görünüşe göre birinin akli duş almaktan başka bir şeyde."

İnledi. Tanrım, biraz özgüvenle öne çıkmıştı. Bu hoşuna gitmişti. Keşke bir hafta önce onu yatağına sürükleyseydim diye düşündü. "Sen bir cadalozsun."

"Belki," diye alay etti ve onun sikini tekrar okşadı. "Belki de seni bu kıyafetleri çıkarman için cesaretlendiriyorum, böylece gelip sırtımı ovalayabilirsin."

"Benden tek istediğin sırtını ovmam mı?"

"Bu işte ne kadar iyi olduğuna bağlı," dedi ve elleri gömleğine gitti, etek ucunu çekti.

"O zaman ben senin tanıdığın en iyi sırt ovucuyum." Griffin onun ellerini tuttu ve kendine doğru çekti. Griffin onu öpmek için eğildiğinde kız yüzünü ona doğru çevirdi ve dudakları buluştu. Maylee'yi öpmenin ne kadar güzel olduğunu bir kez daha hayretle fark etti. Maylee'nin dudakları ve dili onunkilerle nasıl birleşmişti ve onu öptüğünde çıkardığı o yumuşak sesler. Çok sevmişti

hepsini. Elleri çıplak sırtını aşağı yukarı okşadı ve sonra omuzlarındaki bol sutyeni çekiştirdi.

İçinden titreyerek çıktı ve sonra ondan uzaklaştı, nefessizdi, o vahşi bukleler yüzünü çevreliyordu. Doğrulurken göğüsleri biraz zıpladı ve adam onlardan büyülendi. En az onun kadar Hayal ettiği gibi muhteşemdi. Göğüsleri dolgundu, kıvrımları yuvarlaktı. Her birinin ucunda küçük, soluk pembe bir meme ucu vardı ve kendine engel olamadı; uzanıp parmaklarının ucuyla meme ucunu okşadı. "Çok güzelsin."

Maylee boğazının içinde inledi ve adamın boynunu çekiştirerek onu kendine doğru çekti. "Beni tekrar öp."

Öyle de yaptı, iki eliyle göğüslerini kavrayıp yoğururken bile dilini cesurca ağzına soktu ve onu öptü. Kadın zevkle inledi ve adam göğüslerinin daha fazlası için yalvarırcasına ellerine doğru itildiğini hissetti. "Sana dokunmayı seviyorum," diye fısıldadı ağzına karşı.

"Bu gidişle duşa asla varamayacağız," diye uyardı onu, gözleri arzuyla doluydu.

"Oh, yapacağız," dedi ve başparmağını bir meme ucunun ucunda gezdirerek kızın verdiği tepkiden zevk aldı. "Görmekten daha iyi olan tek şey

bu muhteşem göğüslerin ıslak ve kabarık olduğunu görme düşüncesidir."

"Ben de seni çıplak görmek istiyorum."

Ona sırtıttı ve gözlüklerini çekip çıkararak tezgâhın üzerine koydu. Griffin onun hayran bakışlarından ve kendisine uzanma şeklinden memnun olarak gömleğini çıkardı. Onun kendisini istediği kadar onun da kendisini istediğini bilmek memnuniyet vericiydi.

"Şimdi de pantolon," diye sordu.

"Oldukça patronluk taşıyorsun, değil mi?" Ama pantolonunun fermuarını açtı ve boxer'ını da çıkararak onu takip etti. O bunu yaparken Maylee'nin de külotunu çıkardığını fark etti.

Sonra birbirlerinin önünde tamamen çıplak bir şekilde durdular.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve onun şeklini düşündü. Sonra ona baktı ve gülümsedi. "Kıyafetlerinin altında epey bir şey saklıyorsun, Griff." Eli ileriye doğru hareket ederek adamın sikini okşadı. "Bu... oldukça ilham verici."

"Bu da öyle," dedi ve elini kızın solgun tepesinin üzerine koydu. Bacaklarının arasının da başı gibi sarışın olduğunu nereden bilebilirdi ki? Büyüleyiciydi, başka bir yolu yoktu.

Maylee inledi ve elini adamın eline doğru itti, kolu adamın boynuna dolandı.

"Dokunuşumdan hoşlanıyor musun Maylee?" diye mırıldandı, kızın sarsıntılı baş sallama hareketinden zevk alarak. "Şimdi gidip senin için sırtını keselememi ister misin?"

Kızın ona bakışı biraz şaşkıındı ve sanki onu öpmekle sözlerine dikkat etmek arasında kalmış gibi sürekli ağzına bakıyordu. "Sanırım ... um ... fırçalamak?"

"Emin misin?" diye alay etti. "Çünkü istersen seni öpmeye devam edebilirim." Ve avucunu onun tümseğine doğru bükte.

"Oyumu öpüşmeye veriyorum," dedi nefes nefese ve tekrar eğildi.

Griffin hafifçe ağzını onunkine bastırdı ve kız çenesi boyunca öpmeye başlayınca onu duşa doğru sürüklemeye başladı. "Hadi gel."

Onu takip etti, kolları hâlâ ona sarılıydı, ağzı dokunabildiği her santim deride geziniyordu.

Bir şekilde, suyu açacak kadar uzun bir süre elini çözmeyi başardı ve sonra onu spreyin altında kendisiyle birlikte içeri çekti. O karar verdi Bu hızlı bir duş olacaktı. Duşun dışındaki raftan bir bez aldı ve sabunlamaya başladı. Sonra onu yuvarlak göğüslerinin üzerinde fırçalamaya başladı, cildinin üzerinde oynayan köpüklerden büyüldü.

"Kumaşım nerede?" diye sordu, elleri teninde gezinirken. "Önce sana yapacağım," diye söz verdi.

"Birbirimizi sabunlasak daha hızlı olmaz mı?"

Maylee'nin onu yıkarken ovacağı düşüncesi oldukça cezbediciydi ve Griffin ona bezini verdi, ardından ikinci bir bez almak için duştan dışarı eğildi. Bezi ıslatır ıslatmaz ona döndü ve sabunlu elinin sikinin etrafında kenetlendiğini hissetti.

Griffin inledi, gözleri kapandı. Eli kızın saçlarına gitti ve kızın eli onun uzunluğunu okşamaya devam ederken bile ağzını kendi ağzına doğru sürükledi. "Böyle devam ederse çok uzun süre dayanmama izin vermeyeceksin," diye uyardı onu, kalçaları onun sıkı, kaygan kavrayışına karşı iterken bile.

"O zaman çok uzun sürmez," diye alay etti. "Benim için fark etmez."

"Sanırım dikkatimi asıl görevimden uzaklaştırıyorsun," dedi ve onu öpmek için eğildi. Dili kızın ayrık dudaklarında gezinirken ıslak bezi göğsünün üzerine koydu ve meme ucunun etrafını küçük, sivri daireler çizerek ovmaya başladı.

Elleri adamın sikinin etrafında sıkılaştı ve ona doğru iterek inledi.

"Doğru," diye mırıldandı öpücükler ve vücudunun sabunlu okşamaları arasında. "Oldukça güzelsin, bunu biliyor musun? Sana doyamıyorum."

Ona gırtlaktan bir kahkaha attı ve sikini tekrar sıktı, yumruğu neredeyse ciğerlerindeki tüm havayı emecek şekilde üzerinde aşağı yukarı hareket etti. "Bu sadece senin sikinin konuşması."

"Öyle değil," dedi ama kız onun sözlerini çılgınca bir öpücükle kesti ve eli onu daha sert ve daha hızlı okşamaya başladı. Adam artık Durmazsa boşalacaktı ama durmasını istemiyordu. Griffin onun sabunlu eline karşı pompaladı ve ona dokunmaktan ne kadar hoşlandığını belli etmek için her darbeye boğazından muhtaç sesler çıkardı ve bu sesler onu daha da çılgına çevirdi.

Bir tıslamayla boşaldı, dölleri bir kez daha ellerinin ve karnının üzerine fişkırdı.

"Mmm, sanırım bu raundu ben kazandım." Maylee ona lezzetli bir gülümseme verdi. "Bu bir yarışma mıydı?" Nefes alabildiğinde nefes nefese kaldı. "Eğer öyleyse, beni böyle bir şey hakkında uyarmak zorundasın."

"Neden?"

"Böylece zirveye çıktığımdan emin olmak için cephaneliğimdeki her şeyi kullanabilirim." Onu düşün duvarına doğru itti, sırtı taş işçiliğine çarptı. Adam kızın ağzına sıcak ve aç bir öpücük daha kondurdu ve bu o kadar uzun sürdü ki, adam kızıdan uzaklaştığında kız nefessiz kalmıştı.

Sonra bir elini bacaklarının arasına kaydırды. "Şimdi sıra bende."

Eline karşı sallanarak boşalırken çıkardığı iniltiiler oldukça tatmin ediciydi.

Maylee çalar saatin uğultusuyla ve Griffin'in kolunu boynunda hissetmesiyle uyandı. Normalde yataktan yavaşça kalkmasının aksine, hemen harekete geçti ve aceleyle yataktan yuvarlanarak çıktı. İçini bir heyecan kapladı. Bugün Griffin'e sürpriz yapacaktı. Kızacak mıydı, yoksa çok mu sevinecekti?

Sevinmeyi umuyordu.

"Uyan," dedi Griffin'e, sonra eğilip onu öptü. "Bugün büyük gün."

"Mmm?" Eli kızın saçlarına gitti ve daha uzun, daha kapsamlı bir öpücük için onu aşağı çekti.

İsteksizce ondan uzaklaştı ve "Gitmeliyiz yoksa geç kalacağız" dedi.

Griffin yatakta doğruldu ve gözlerini ovuşturarak onu izledi. "Ne demek geç? Kahvaltıdan önce ne planlamış olabiliriz ki?" "Başlangıç olarak," dedi Maylee yataktan fırlayarak. Yataktan fırlayarak Tişörtünü ve boxer'ını çıkarıp kendi kıyafetlerini giyebilmek için bitişikteki kapıya yöneldi. "Bugün yine hastasın."

"Ne?" diye seslendi arkasından.

Kendi kendine sırtarak onu görmezden geldi ve dolabına yöneldi, yine yanında getirdiği tek kot pantolonunu ve bir başka turistik Bellissime gömleğini çıkardı. Ne yazık ki yanında çok fazla gündelik kıyafet yoktu ve bugün kesinlikle bir pantolon takımına ihtiyacı yoktu.

Griffin kapıyı çalmadan bitişikteki kapıyı açtı, tam da kız tişörtünü başına geçirdiği sırada. Durdu ve çıplak kıza baktı. bir an için göğüslerini sıktı, sonra kafasını temizlemek istercesine salladı. "Bugün yine hastayım da ne demek?"

"Programını temizledim," dedi Maylee, sutyenini çekerek ve Griffin'in bakışlarının oraya yönelmesini izlemek için kasıtlı olarak göğüslerinin biraz daha sallanmasını sağlayarak.

"Sen yaptın." Gözlerini kızın göğüslerinden alamıyordu, bu da oldukça eğlenceliydi.

"Ben yaptım. Kahvaltımızı da yanımızda getirmeliyiz, yoksa uçağımıza geç kalacağız."

"Uçuşumuz," diye yineledi ve sonra ne söylediğini fark etmiş gibi göründü. "Ne demek 'uçuşumuz'?"

"Cadiz'e olan uçuşumuzu kastediyorum. Doğrudan Cadiz'e değil," diye düzeltti. "Ama yakınlarda bir havaalanı var. Sonra da arabayla kazı alanına gidip Jonathan'ın sana gönderip durduğu şeylere bir göz atacağız-"

"Peki ya düşün ne olacak?"

"-Sonra da düğüne yetişmek için bu gece uçakla buraya döneceğiz," diye bitirdi ve tişörtünü başına çekti. "Ama zamanında yetişmek istiyorsak yola çıkmamız gerekiyor."

"Peki ya randevularım?"

"Ya bekleyeceğiz ya da iptal edeceğiz," dedi. "Zaten bütün günü çay içerek geçirmek istemiyordun, değil mi?"

Griffin öne atılarak Maylee'yi korkuttu. Ama Maylee'nin yanaklarını kavradı ve onu gürültülü, şapırtılı bir öpücük için kendine çekti. "Sen tanıdığım en iyi kadınsın."

Güldü. "Anladığım kadarıyla programdan memnunsun o zaman?"

"İyiden de öte," dedi ve sonra odasına doğru koştu. "Ama acele edelim ve havaalanına gidelim!"

Maylee sırtıttı ve kot pantolonunu giydi. "Evet, efendim."

On altı saat sonra Maylee sedanın arkasında, Griffin'in kucağında başını yastığa koymuş otele doğru gidiyorlardı. Uzun ama harika bir gün olmuştu. İspanya'ya uçmuşlar, kazı alanına gitmişler ve Griffin'i gördüğüne memnun olan Jonathan'la tanışmışlardı. Adamlar konuşurken Griffin'in yüzünün coşkuyla aydınlanmasını mutlulukla izledi. Radar ve dijital haritalama hakkında konuştular ve Jonathan rulo rulo çıktılar getirdikçe ve adamlar ikisini karşılaştırıp keşfedilen yeni veya gözden kaçan noktaları işaret ettikçe Maylee çoğunlukla kulak kesildi.

Sonra Jonathan'ın cipine bindiler ve o da onları kazı yerlerine götürerek Griffin'e kaydedilen ilerlemeyi gösterdi. Daha sonra, eserlerin depolandığı depoya gitmişler ve kazıdaki arkeologlarla neler bulunduğunu tartışmışlardı.

Maylee daha çok Griffin ilgilendiği için ilgileniyordu. Jonathan'la bir şeyler tartışırken onun yüzünü böyle canlı ve mutlu görmek hoşuna gidiyordu. "Derin yer radarı "nın ne olduğunu ya da Platon'un çalışmalarını buldukları kalıntılarla karşılaştırmanın önemini ona açıklamak zorunda kalmadan sohbet edebilmeleri için konuşmanın dışında kaldı. Sadece örgüsünü aldı ve üzerinde çalıştı, böylece Griffin'e ay gözlü bir buzağı gibi bakmayacaktı.

Çünkü gerçekten mi? Adam bir şey için heyecanlandığında çok sevimli oluyordu.

Jonathan Maylee için daha gizemli biriydi. Griffin'den daha sessiz ve içine kapanık görünüyordu ve onu Griffin'e meraklı bakışlar atarken yakalamıştı.

Sanki orada bulunma amacının ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi gün boyunca ona baktı. Ama ona karşı her zaman kibardı. Ve yakışıklı, diye itiraf etti. Oysa Griffin'in düzenli, aristokrat yüz hatları vardı.

Ona o çocuksu gülümsemesini verdiğinde yakışıklıdan çok, Jonathan'ın sinirli yakışıklılığında daha tehlikeli ve biraz da umursamaz bir şey vardı.

Griffin'in yüzünü daha çok sevdiğine karar verdi.

Kendi adına, Griffin'in dikkati dağılmıştı ama yine de ona dikkatle bakıyordu.

Yürürken onun elini tutuyordu. Beklerken onu kendine çekip saçlarından öpüyor ya da kulağına kızarmasına neden olacak yaramaz şeyler mırıldanıyordu. Hatta bunu Jonathan'ın önünde bile yapmış, bu da diğer adamın meraklı bir kaşını kaldırmasına neden olmuştu.

Griffin arkadaşının yüz ifadesini tamamen kaçırmıştı ama Maylee kaçırmamıştı. Griffin'in değerli kazı alanlarına sık sık yanında kadın getirip getirmediğini merak etti ve bu anı onunla paylaşıyor olmak onu biraz daha sıcak hissettirdi.

Sonunda güneş battığında bölgeden ayrılmak zorunda kaldılar ve isteksizce Bellissime'a geri dönmek için havaalanına gittiler. Yine de Griffin bütün hafta olduğundan daha memnundu ve elinde yeni bir paket vardı.

Jonathan'ın incelemesi için ona verdiği raporlar. Maylee artık güneşten yanmış burnuna çinko sürmüş ve geri dönerlerken Griffin'e yaslanarak saatlerce uyuklamıştı. Şimdi bile otele giderken zar zor uyanık kalabiliyordu, bu yüzden Griffin onu başını kucağına koymasına için cesaretlendirdiğinde, fazla ikna edilmesine gerek kalmamıştı. Kız rahatlayıp adamın güçlü kalçalarına sokulurken, adam dalgın dalgın kızın bukleleriyle oynamıştı.

Ve o kadar memnundu ki.

Bu, tapmaya başladığı Griffin'di. Bu adam hırlayan, kibirli bir aristokrat değil, işine duyduğu heyecanla dolu bir bilgindi. Yanında gezinmemesine aldırmayan... ama yine de boş anlarında elini tutabilmek ya da tenine öpücükler kondurabilmek için onu yakınında isteyen. O gün güneşi aydınlatmış gibi ona gülümseyen.

Böyle bir adama aşık olabilir.

Otel odasına döndüklerinde, onu kendi odasına götürmek için ısrar etti. Ona seks için değil, sadece birlikte uyuyabilmek için olduğunu söyledi. Daha pantolonunu bile çıkaramadan yarı uykuya dalmıştı ve Griffin pantolonunu çıkarırken uykulu bir şekilde bilinci gidip gelmeye başlamıştı. spor ayakkabılarını ve kot pantolonunu giydi, sonra da onun yanına yattı.

Uykuya dalarken adamın, "Sen son derece harika bir kadınsın Maylee," dediğine yemin edebilirdi ama hayal görmüş olabilirdi.

Ertesi sabah bir telaş vardı. Griffin'in düğün kahvaltısı için erkenden sarayda olması gerektiğinden, her zamankinden daha erken uyanmışlardı. Ardından, tüm kıyafetlerini giymesi, Bellissime'ın kalbindeki küçük kilisedeki törene katılması ve ardından saatlerce sürecektir fotoğraf çekimlerine katlanması gerekecekti.

Sonunda kaçabildi. O akşam bir düğün resepsiyonu vardı çünkü Luke'un ailesi Amerikalıydı ve bu konuda ısrar ediyorlardı ama Kraliyet Majesteleri Sybilla-Louise Amerikalılarla daha fazla vakit geçirme düşüncesinden dehşete düşmüştü, bu yüzden katılmayacaktı. Yaşlı ve erken yatmak zorunda olan kraliçe de katılmayacaktı.

Griffin, onlar katılmayacağına göre, bazı şeyleri atlamamanın kendisi için güvenli olacağını düşündü. Bunu telafi etmek için kuzeni Alex'e güzel bir düğün hediyesi alacaktı, belki Noire Vadisi'nde bir şato. Onun orayı çok sevdiğini biliyordu.

Ama önce günü atlatması gerekiyordu ve bu uzun ve sıkıcı olacaktı ve Maylee kravatını düzeltmeye çalışırken ona defalarca bunu söyledi.

Onun göğsüne hafifçe vurdu. "Kıpırdamayın, Kraliyet Hazretleri."

"Aslında, doğru unvanım Vikont Fussiness ya da Lord Telaş," diye düzeltti ve üzerine eğilen kadının göğsünün kıvrımlarında parmaklarının arkasını gezdirmekten kendini alamadı. "Ben kraliyet ailesinden değilim. artık unvanda majesteleri."

Maylee kıpırdanarak uzaklaştı ve kravatını son bir kez okşadı. "Artık tamamen süslüsün, Lord Fussiness," dedi ona, ama sesinde bir gülümseme vardı. "Ve daha kötüsü de olabilir. Bu saçma sapan kravatlardan birini takmak zorunda kalabilirsin. küçük şapkalar." Soluk buklelerindeki toz mavisi tüylü ve fileli şekerlemeyi işaret etti.

"Buna fascinador deniyor," dedi ona. "Herkes bir tane takacak. Kıbarca."

"Sanki bir bildircin ağa takılmış ve bir tabağa konmuş gibi görünüyor," diye homurdandı. "Ve sonra kafama çarptı."

Kıkırdadı, çünkü gerçekten de biraz öyle görünüyordu. "Bu düğün için saçma sapan kıyafetler giymem gerekiyorsa, sen de giymelisin."

"Evet, ama düğünde ben yokum," diye alay etti, küçük kolyesini ayarlarken dekoratif ağını taktı. "Ben sadece size el pençe divan durmaktan başka bir görevi olmayan alçakgönüllü bir hizmetkârım."

"Nefis, büyüleyici bir hizmetçi," diye düzeltti, boynunu öpmek için eğilmekten kendini alamadı. "Dokunmadan duramadığım oldukça güzel bir çift göğüsle." Mütevazı yakasına uzandı ve bir elini göğsünün üzerine koydu, meme ucunun dokunuşuyla sertleşmesinden memnun oldu.

"Şimdi beni dinle, Yaramaz Lord," dedi nefes nefese ve adamın elinden uzaklaştı, ancak dönüp göğsüne sokuldu. Parmakları adamın yeni tıraş edilmiş çenesine ve hafif yarığına dokundu.

Orada. "Eğer bugün uslu durursan, bu güzel otel odasını hazır sendeyken bol bol kullanabiliriz diye düşünüyordum."

Aleti hemen pantolonunun içinde sertleşti. "Oh?"

"Evet." Gözlerinde arzu parlamış ve tırnaklarıyla hafifçe onun çene çizgisini çizdi. "Sence otelde kapabileceğimiz bir kutu prezervatif var mıdır?"

"Prezervatif için otele gönderemem," dedi kısıp sesle. "Sabah bütün Bellissime skandal gazetelerinde yer alır."

Pembe alt dudakları pırıl pırıl ve dolgun, onu büyüleyen sahte bir dudak büktü. "O zaman sanırım bu gece pek eğlenemeyeceğiz, değil mi? Ne yazık, çünkü bunu dört gözle bekliyordum-"

Kendini durduramayan Griffin eğildi ve o boğucu küçük ağzı öptü. Kızın aptal şapkası gözlüğüne çarptı ama umurunda değildi. Dudakları onunkilere dokunduğunda Maylee'nin ağzı açık, sıcak ve istekliydi ve dili de aynı arzuyla onunkiyle buluştu. Adam onu çekip çıkardığında, Maylee şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu ve adamın onu yatağı fırlatıp düğün lanetine uğramış bir şekilde sikkmek istemesine neden oldu.

Griffin saate baktı. *Patlama*. Bir saat içinde kraliyet sarayında olması gerekiyordu. "Bu lanet düğün beni öldürüyor."

Ona yumuşak, boğucu bir kıkırdama verdi ve kravatını düzeltti. "Şoförün seni saraya bırakmasına ve sonra da beni eczaneye götürüp prezervatif almasına ne dersin?" Parmakları ceketini düzeltti ve sonra pantolonunun önünden aşağı doğru kayarak zaten ağrıyan ereksiyonunu kavradı.

"Tahminimce ekstra büyük?"

"Bir erkeğı nasıl pohpohlayacağını biliyorsun." Griffin, boşalana kadar elini defalarca itmek istemesine rağmen, isteksizce elini çekti. "Ve bu kulağı hoş bir plan gibi geliyor, sevgilim. Cehennem gibi bir kahvaltı, daha da cehennem gibi bir düğün, sonra da sabaha kadar sevişmek."

"Şafağı kadar mı?" Kadın ona etkilenmiş bir bakış attı. "O zaman belki de iki kutu prezervatif almalıyım."

"Gerekli değil," dedi ona.

"Kraliyet kutbunda fazla dayanıklılık yok mu, lordum?" dedi şimdiye kadar duyduğu en kötü İngiliz aksanı kopyasıyla. Düpedüz tapılasıydı.

Eğildi ve dudaklarını kızın kulağına değdirdi. "Eğer işimiz biterse, gecenin geri kalanını senin o oldukça çekici küçük amcığını dilleyerek geçirebilirim."

İçine çektiği nefesi duymak son derece tatmin ediciydi. İnledi. "Saraya gitmeden önce külotumu değiştirmem gerekebilir."

"Zavallı bebek," dedi hiç sempati duymadan, kendi aleti serbest kalmak için zonkluyordu. Kadın aceleyle diğer odaya geçerken, adam yatağın kenarına oturdu ve yüzden geriye doğru saymaya başladı.

Bu işe yaramayınca, tekrar yaptı.

Bu gecenin, bu saçma koşuşturmanın her gününe değeceğine karar verdi.

Kısa bir süre sonra otelin en alt katına indiler. Asansörden çıktıklarında onları karşılayan müdürün yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Lord Montagne Verdi, binanın önünde çok sayıda fotoğrafçı var. Otelin arka tarafına park edilmiş plakasız bir sedan ayarladım ve şoförünüz sizi orada bekliyor. Lütfen beni takip edin, sizi oraya götüreceğim."

"Lanet olası paparazziler," dedi Griffin sıkıntıyla alnını ovuşturarak. "Pekâlâ."

Maylee yeni kuru temizlemeden geçirilmiş tören ceketini diğer koluna geçirerek Griffin'in yanına gitti. "Yakında her şey bitecek Griffin," diye mırıldandı.

Tıpkı müdürün yaptığı gibi ona bir bakış attı, ama hiçbir şey söylemedi ve bir an için neyi yanlış yaptığını merak etti. Sinirden olduğuna karar verdi. Griffin insanların arasında gösteriş yapmaktan nefret ederdi. Bugün de muhtemelen sert ve huysuz olacaktı. Bunu görmezden gelip daha sonra onunla dalga geçmesi gerekecekti.

Otelin arka koridorlarına doğru ilerlememize rağmen, etrafta hâlâ çok fazla insan vardı. Görünüşe göre o gün tüm personel dışarı çıkmıştı ve aynı anda koridorda dolaşmak için bahaneler buluyorlardı

öyleydiler. Tüm gözler Griffin'in ve onunla birlikte olduğu için Maylee'nin üzerindeydi. Aptal şapkasının içinde kendini aptal, rahatsız ve yersiz hissediyordu. Bu insanlar ona bakıyor ve Griffin'in pek hoşlanmadığı bukleli saçları yüzünden onu yargılıyor muydu? Elbisesi külotlu çorabının arkasına mı sıkışmıştı? Gizlice poposunu yokladı ama o tarafta her şey yolunda görünüyordu. Sadece biraz gergindi.

Maylee Griffin'e baktı ve o da aynı derecede gergin görünüyordu. Zavallı adam. Kalbi ona karşı şefkatle kabarmıştı ve o nişastalı, nefret ettiğim

Yüzündeki her şey ve herkes bakışı kendi tedirginliğini maskeliyordu. Uzun koridorda yürürken biraz daha yaklaşıp elini onunkine dokundurdu ve parmaklarını kendi parmaklarının arasına almaya çalıştı.

Eli onunkini sildi.

Belki de onun elini tutmaya çalıştığını fark etmemişti? Ona biraz daha yaklaştı ve kasten elini kendi elinin içine aldı.

Geri çekildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bugün olmaz, Maylee."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne demek bugün değil?"

Yer değiştirdi, sanki onun elinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi biraz daha hızlı yürüdü. "Bugün ben Vikont Montagne Verdi'yim ve el ele tutuşmam."

"Ah. Özür dilerim." Yanakları utançtan yanıyordu ve onları izleyen insanların bakışlarından kaçındı.

Ne kadar aşağılayıcı.

Onun rahatsızlığını fark etmedi ve hiçbir şey söylemedi. Ona bakmıyordu bile. Maylee'nin kafası karışmıştı ama bunun sadece sinirlerinden kaynaklandığını düşündü.

Olmaması gereken buydu, değil mi? Bu kadar yakınlaştıktan sonra ona bir daha acımasız davranmayacaktı, değil mi? Dünkü harika günden sonra? İspanya'daki kazı alanını gezerlerken ona sarılmış ve elini tutmuştu. Bugün farklı olan neydi?

Arabaya binip saraya doğru giderlerken sessizdiler.

Sokaklar insanlarla doluydu, barikatlar ve polis memurları yollara dizilmişti. Her yerde Bellissime bayrakları vardı ve Maylee günün heyecanına kapılmaya başladı. Bir kraliyet düğünü görmek üzereydiler. Hatta bunu ilk elden görecekti!

Yani, neredeyse. Aslında personelin geri kalanıyla birlikte arkada bekliyor olacaktı ama bu da sorun değildi.

Sarayın kapısının önündeki insan kalabalığı bunaltıcıydı ve şoförün arabası yavaşlayarak sürünmeye başladı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Maylee.

"Herkes çok heyecanlı."

Griffin kuru bir sesle, "Her gün bir prenses bir aktörle evlenmiyor," dedi.

"Sanırım değil." Onun ruh halini merak ederek meraklı bir bakış attı. Sesi biraz daha eski tatsız haline benziyordu.

Sarayın ön kapısına geldiklerinde bir muhafız merdivenlerden indi ve şoför arabadan inerek Griffin'in kapısına geldi. Maylee'yi şaşırtan bir şekilde, Griffin eğildi ve dudaklarına hızlı, sert bir öpücük kondurdu.

"Gidip prezervatifleri getirecek misin?"

"Ben giderim," diye kabul etti ve adamın yüzündeki memnuniyet ifadesine güldü.

Bu daha çok tanıdığı adama benziyordu. Daha önce yaptığı incitici hareket sadece sinirlerine dokunmuş olmalıydı. "Yakında görüşürüz."

Ve sonra gitmişti. Arabadan çıkarken kalabalığın uğultusunun gittikçe arttığını duyabiliyordu ve adam ceketini düzeltmek için durakladı, içeri girmeden önce hafifçe el salladı. Griffin kalabalıktan hoşlanmasa bile, kalabalık onu seviyordu. Seilmeyecek ne vardı ki, diye düşündü Maylee kendi kendine, şoförün tekrar direksiyona geçmesini beklerken. Genç, yakışıklı, inanılmaz derecede varlıklı ve ünlüydü. Ve münzevi. Tam bir peri masalıydı.

"Nereye hanımefendi?" dedi şoför arabaya geri bindiğinde.

"Bir eczane," dedi yanaklarının kızarmasına aldırmadan. "Sonra da saraya geri döneceğiz, ama hizmetkârların girişine." Ön kapılardan geçmesine izin verilmiyordu.

"Pekala, madam."

Eczaneye giden yol, kalabalık sayesinde tahmin ettiğinden daha uzun sürdü. Onların coşkusu karşısında heyecanlanmamak elde değildi. Her yerde Alex'in zarif yüzünün, Luke'la nişan portresinin fotoğraflarını görüyordu,

Güzel bayraklar ve duvak takan küçük kızlar. Görünüşe göre bu, katılan herkes için bir peri masalı günüydü ve bunun bir parçası olmak çok eğlenceliydi.

Şoför sonunda köşedeki bir binanın önüne yanaştı. "Eczane, hanımefendi."

"Teşekkür ederim. Hemen geliyorum," dedi ve adam kapıyı açmadan önce arabadan indi. Şapkası ve elbisesiyle dikkat çektiğini hissederek aceleyle içeri girdi. İçerideki eczane ilginçti, raflar kısa ve gevşek bir şekilde çeşitli ürünlerle doluydu. Görünüşe göre daha fazla Ön tarafta gerçek ilaçlardan çok hediyelik eşyalar var, diye kendi kendine alaycı bir şekilde düşündü, ama prezervatif aramak için yetersiz

koridorlarda bir aşağı bir yukarı gitti. Bu

Sadece prezervatif alıyor olmak biraz utanç vericiydi, bu yüzden bir kutu aldı ve ardından hediyelik eşya standlarına yöneldi. Kartpostalların, minik bayrakların ve hatıra kupalarının çoğunu zaten satın almıştı ama bugün standlar

gazete ve dergilerle doluydu ve hepsi de sevgili Veliaht Prenses Alexandra'nın Amerikalı aktör Luke Houston ile evliliğini gururla manşetlere taşıyordu. Bir gazetede Luke ve Alex'in baloda öpüşürken çekilmiş devasa bir fotoğrafı vardı ve manşetin altında "*Tüm Kraliyet Ailesine Güncellemeler!*" alt başlığı yer alıyordu.

Griffin'in orada olup olmadığını merak ederek kalın kâğıdı aldı ve tezgâha yöneldi. Tezgâhtar ona meraklı bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Kasiyer hesabı ödedi ve Maylee Griffin'in birkaç gün önce kendisine verdiği kartvizitle ödemeyi yaptı. Sonra tekrar arabaya yöneldi.

"Saraya dönüyoruz," diye anons ederek prezervatif kutusunu yanındaki koltuğa yerleştirdi. Sedan kalabalık caddelere çıktığında Tekrar gazeteyi eline aldı ve karıştırmaya başladı. Alex ve Luke'un hayatlarının çeşitli evrelerinde çekilmiş büyüleyici resimleri vardı.

Luke ve prensese ayrılan ilk on sayfalık fotoğraftan sonra gazete kraliyet ailesinin diğer üyelerine de yer vermeye başladı. Birkaç sayfa kraliçenin kendisine, sonra da çocuklarına ayrılmıştı. Alex'in annesi vardı, mesafeli görünen bir kadın. Dul HRH Sybilla vardı-

Louise her zamanki gibi muhteşem ve inanılmaz derecede nahoş görünüyordu. Ardından kraliçenin torunları geliyordu ve Maylee, Griffin'e çok benzeyen bir adam karşısında durakladı. *George, Calcaire Dükü*, diye yazıyordu gazetede, *Kraliçe'nin en büyük oğlu*.

HRH Sybilla-Louise. Bu Griffin'in ağabeyi olmalı. O da pek hoş görünmüyordu, diye karar verdi. Griffin'in ailesiyle hiç vakit geçirmek istememesine şaşmamalı. George'un, yanında bir çocukla çekingen bir sarışın olan karısıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarına baktı. Bir sayfa tamamen George'un kötü şöhretli çapkınlıklarına ayrılmıştı ve Maylee, herkesin önünde aşağılanmaya katlanmak zorunda kalan zavallı karısı için üzülmüyordu.

Ama pantolonunun içinde tutamayan tek kraliyet mensubu o değil, sayfanın altında büyük kırmızı bir okla okuyucunun sayfayı çevirmesi gerektiği belirtiliyordu. Maylee merakla sayfayı çevirdi.

Ve durdu, sersemlemişti.

Griffin oradaydı.

Griffin, resmi bir saray fotoğrafında annesinin yanında, gülümsemeden kameraya bakıyor. Griffin'in bulanık ve grenli bir başka fotoğrafı,

Onunla parktaki bankta oturup dondurma külahlarını paylaşıyor ve öpüşüyorlardı. O gün biri onları takip ediyordu.

Ama en kötüsü Griffin'in baloda, dekolteli bir elbise giymiş uzun boylu, güzel bir kadınla çekilmiş fotoğrafıydı. Griffin ona gülümserken kadın eğilip Griffin'in yüzüne dokunuyordu.

Ona *gülümsüyordu*. Bu garip, güzel kadına. Fotoğrafın alt yazısında şöyle yazıyordu: *Vikont Montagne Verdi, Kraliyet Ekselansları Saxe-Gallia Prensesi Heloise. Sonunda onu dürüst bir kadın yapabilecek mi?*

Griffin ile parktaki bankta gelato paylaştığı o masum günün fotoğrafının altındaki yazı? *Lord Verdi Amerikalı metreslerinden biriyle yaban yulaftı ekiyor.*

Maylee yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti. Biri mi?

Bakışları Griffin'in prensesle birlikte çekilmiş fotoğrafına kaydı. *Ondan dürüst bir kadın yaratmak mı? Ondan mı? Maylee titreyerek gazeteyi katladı ve bulanıklığa rağmen kolayca okunabilmesi için yaklaştırdı. Gözlerinde yaşlar.*

Eski dostlar Lord Verdi ve HRH Heloise prensesin düğün balosunda birbirlerine sarılırlar. Söylentilere göre Vikont, Bellissime'a dönüp ve kaynaklar ikilinin daha önce hiç bu kadar yakın olmadıklarını söylüyor. Vikont'un ailesinin iki kraliyet ailesi arasında bir eşleşme olması için bastırıldığı bildiriliyor.

Bellissime ile Saxe-Gallia kraliyet hanedanının beklenen birleşmesi. İkili çocukluktan beri arkadaş. "Bu sadece bir zaman meselesi," ikilinin yakın bir sırdaşı şöyle diyor. "Sözlerimi bir kenara yazın. Yuva kurmaya hazır olduğunda onunla evlenecek."

Gazeteyi koltuğun üzerine bıraktı, tiksindi. Adamla flört ediyor, onunla birlikte soyunuyor ve duş alıyordu. Onun yatağında uyuyordu.

Onu öpmek. Kahretsin, bugün prezervatif almak için dışarı çıkmıştı ve tüm bunlar olurken, evlenmeyi düşündüğü bir kraliyet prensesiyle flört mü ediyordu? Maylee onun kız arkadaşı değilse kimdi?

Midesi bulanarak, o sabah onun elini tutmaya çalıştığını hatırladı. Onu geri çevirmişti. *Şimdi olmaz.*

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Halkın içinde değil. Başkalarının bizi görebileceği yerde değil.*

Bir prensesle evlenecekse olmaz.

Eğer o sadece uygun bir düzüşmeyse, onunla birlikte görünmek istemiyordu. Maylee gözyaşlarına boğuldu.

"Hanımefendi?" Şoför dikiz aynasından dönüp ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii," dedi ve daha çok ağlamaya başladı. Kendini çok aptal hissediyordu. Kendini ...

.. ezilmişti. Aralarında gerçekten bir şeyler olduğunu, Griffin'in o nişastalı dış görünüşünün altında gerçek Griffin'in kim olduğunu gördüğünü düşünmüştü ama şimdi sadece bir prensese evlenme teklif etmeden önce sevişecek birini istediği için mi değiştiğini merak ediyordu.

Çok acıdı.

"İşte, al bunu," dedi şoför ve Maylee kafasını kaldırdığında şoförün cam bölmeden arka koltuğa küçük bir kutu Kleenex uzattığını gördü.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı ve kutuyu ondan aldı. Yüzünü sildi, kâğıt mendilde beliren rimel izlerinden irkildi. Saraya dönmeden önce makyajını düzeltmesi gerekecekti. Bu düşünceyle midesi bulandı ve küçük bir ayna çıkardı.

Maylee uzun bir süre yansımasına baktıktan sonra saçındaki fötr şapkayı çıkarıp arabanın döşemesine fırlattı.

"Saraya dönmeden önce birkaç dakikaya ihtiyacınız var mı, madam?"

Yüzünü bir kez daha sildi ve renkli camdan dışarı, sokaklarda sıralanmış, masal gibi bir düğünün geçmesini bekleyen mutlu insanlara bakarak düşündü. Ne şaka ama. Maylee peçeteyi toparlayıp yere attı, sonra bir tane daha alıp küçük el çantasına birkaç tane daha doldurdu. Eğer günü atlatmaya çalışacaksa muhtemelen avuç avuç içmesi gerekecekti.

Pasaportunun mavi kapağı çantasından dışarı çıkmış, ona bakıyordu. Maylee durdu ve ona baktı. Kimliğini ve pasaportunu her zaman yanında taşırdı. Odasındaki eşyaları düşündü.

Birkaç kot pantolon, bazı hediyelik eşyalar ve Griffin'in ona aldığı birkaç kıyafet, çünkü insan içine çıkamayacak ya da elinde tutamayacak kadar utanç vericiydi.

elleri ile.

Bu çok acıttı.

Küçük bozuk para cüzdanını çıkardı ve bir şeyler aramak için karıştırmaya başladı. Elbette, birkaç Bellissime sikkesinin arasına sıkıştırılmıştı, gevşek bir mutluluk hapı buldu. Seyahate çıkma ihtimaline karşı her zaman bir tane bulundururdu.

Acil bir durumdu ve tiftikle kaplı ya da son kullanma tarihi geçmiş olması fark etmezdi; ağzına attı ve kuru kuru yuttu.

"Beni havaalanına götürebilir misiniz?" diye sordu
şoföre. "Evet, hanımefendi."

"Teşekkür ederim, nazikçe." Maylee de ona ağlamaklı bir gülümseme verdi.

O gün tam anlamıyla cehennem

gibiydi.

Griffin düğünden sonra kraliyet sarayından çıktığında ve kalabalığa el sallama zorunluluğunu yerine getirirken kötü bir ruh hali içindeydi. Düğünün kendisi de bir dizi son dakika felaketine sahne olmuştu. Her yere koşuşturan aksesuarlar ve hizmetlilerle ilgili beklenen sorunlar, düğün alanına girmeye kararlı fotoğrafçılar ve paparazzilerle birleşince Saray ve polis muhafızları da mermer basamakları çıkmadan önce onları yakalamaya kararlıydı.

Sokaklar o kadar kalabalıktı ki kraliyet ailesi küçük Bellissime şapeline gidememişti ve Alex o kadar üzülmüştü ki düğününün sarayın içinde yapılmasında ısrar etmişti. Böylece kraliçenin tahtının dibinde doğaçlama bir düğün yapmışlardı.

Kraliçe Sybilla-Louise'i dehşete düşürecek kadar güzel bir tarih.

Maylee tören ceketiyle dönmemişti ve o da hiçbir yerde bulunamadı. Sinirli ve gergin bir şekilde annesinin yardımcısına çıkıştı, ta ki adam şoförlerden biriyle birlikte bırakılmış olan takım elbiseyi bulana kadar. Maylee ortadan kaybolmuştu ve Griffin içini kemiren bir endişe hissetti. Hasta olmuş ve otele geri dönmüş olmalıydı. Onun iyi olduğunu umuyordu. O güneşli gülümsemenin grip yüzünden solduğu düşüncesi ona acıma hissi veriyordu. Eve dönerken ona biraz tavuklu şehriye çorbası getirmeye karar verdi ve siparişi alt kattaki saray mutfağına gönderdi.

Kuzeni sağ salim evlenip tüm fotoğraflar çekildiğinde ve halkın karşısına çıktığında Griffin kendini bitkin ve tükenmiş hissediyordu. O o gece Maylee ile seks yapmak umurunda değildi. O hastaydı ve o yorgundu. Sadece odasına dönüp ona sarılmak istiyordu. Parmaklarını o muhteşem buklelerine dolamak ve gününün tüm acımasızlığını ona anlatmak. Onu rahatlatan tatlı sesini dinlemek istiyordu. Onun lezzetli, kıvrımlı vücuduna sarılmak.

Yine de aleti seks yapmayı önemseydiğine karar verdi. Sadece birazcık. Sedanın arkasında gizlice pantolonunu düzeltti ve mutfakların eve dönüşü için hazırladığı, döşeme tahtasının üzerindeki poşetlenmiş tavuklu şehriye çorbası kabına baktı. Koltuklardan birinin altından beyaz bir parça çıkmıştı ve onu almak için uzandı.

Kullanılmış bir mendil olduğunu fark ettiğinde neredeyse tiksintiyle yere atacaktı ama üzerindeki siyah lekeler duraksamasına neden oldu. Rimele benziyordu. Kalbi tuhaf bir şekilde sıkıştı ve şoförün görebilmesi için mendili kaldırdı. "Nedir bu?"

Adam dikiz aynasına baktı. "Mendile benziyor lordum."

İç geçirdim. "Hayır, arabamın arkasında ne işi var?"

"Hanımefendi havaalanına gitmeden önce düşürmüş olmalı, lordum."

Sustu. "Havaalanı mı?"

"Evet, lordum."

Griffin dişlerini sıktı. Bir kez olsun, monarşinin iyi eğitimli personelinin uyduğu kurallardan, özellikle de "aile ile sohbet etmeyin" kuralından nefret etti.

"Neden asistanımı havaalanına götürdün?"

"İsrar etti lordum. Çok ağlıyordu." "Ağlıyor muydu?"

Her şey yolunda mıydı?"

"Bilmiyorum lordum." Adamın dikiz aynasındaki bakışları dikkatle tarafsızdı. "Arabada birkaç şey bıraktı ve onlarla ne yapacağımdan emin olamadım. Bagajdalar."

"Onları görmek istiyorum."

Arabayı otelin arka tarafına çektiler ve Griffin elindeki kâğıt mendil tomarını sıkarak arabadan indi. "Bagajı aç," dedi ve adamın itaat etmekte ağırdan alma ihtimaline karşı bagaja vurdu.

Bir an sonra bagajın açılma sesini duydu ve Griffin bagajı açarak içine baktı. Maylee'nin şapkası oradaydı ve bu manzara korkudan kalbinin göğsünde durmasına neden oldu. Yanlış olan neydi? Onu bugün ağlatan, şapkasını çıkarıp onu terk etmesine neden olan neydi? O onun asistanıydı, lanet olsun.

Şapkasını ve bir gazeteyi aldı. Gazetenin altında bir kutu prezervatif vardı. Şaşkınlıkla onu da aldı.

ve hayal kırıklığına uğramıştı. İşveli sözlerini yerine getirmiş ve prezervatifleri almıştı. Ne değişmişti?

Şoför arka tarafa gelip Griffin'e meraklı bir bakış attı ve içinde şehriyeli tavuk çorbası kapları olan çantasını uzattı. O olmalı Bir kadının tüylü şapkasını, bir gazeteyi ve bir kutu prezervatifi elinde tutması garip gelmişti ama adamdan çorbayı aldı ve durakladı. "Neden havaalanına gitmek istedi?"

"O söylemedi, lordum." Bu kez adamın yüzünde, sanki bu Griffin'in suçuymuş gibi bir sitem ifadesi vardı.

Ve bu onu rahatsız etti. Griffin aniden, "Teşekkür ederim," dedi. Arkasını döndü ve otele doğru yürüdü.

Kendi katına çıkan asansörde görevli güvenlik görevlisinin yanından geçerken adama "Asistanım bugün erken saatlerde buraya geldi mi?" diye sordu.

"Hayır, lordum. Ön masayı arayayım mı?"

"Hayır." Adamı durdurmak için elini kaldırmaya çalıştı ama adam hâlâ prezervatif kutusunu tutuyordu. Muhtemelen aptal gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim."

Griffin odasına döndüğünde elindeki çeşitli paketleri fırlattı ve hemen bitişik kapılarına yöneldi. Maylee'nin odası bıraktığı gibiydi, bavulu ve giysileri hâlâ yerindeydi, dolabının dibinde hediyeelik eşya torbaları duruyordu. Bavulunu aldı ve açtı. İçinde otel sabunları ve şampuanlarıyla dolu küçük bir çanta dışında hiçbir şey yoktu.

Her şeyini geride bırakmıştı. Adam anlamamıştı. Tek kelime etmeden onu terk etmişti -işini terk etmişti- ve ağlıyordu.

Ailesinden biri mi ölmüştü? Bu yüzden mi bu kadar acele ediyordu? Onun için duyduğu endişe içini titretti ve yumuşak, tatlı Maylee annesinin ya da büyükanne ve büyükbabasından birinin ölümüyle yıkılırdı. Çok iyi ve nazik bir kalbi vardı. Bu onu mahvederdi.

Mesaj olup olmadığını görmek için hemen telefonunu kontrol etti. Hiçbir şey. Belki de mesaj bırakamayacak kadar üzgündü. Griffin cep telefonunu çıkarıp iki kez kontrol ettikten sonra arızalı olmadığından emin olmak için kendine bir mesaj bırakmayı denedi.

Sonra resepsiyonu aradı. "Sabah buraya bir şoför istiyorum, yeni bir şoför," diye düzeltti, şoförün kendisine attığı sitemkâr bakışı düşünerek. "Ve sabah gelip bavullarımı hazırlayacak birine ihtiyacım var. Ve sabahki uçuş için uçağımın kiralınmasına ihtiyacım var. Hepsini anladın mı?"

"Özür dilerim lordum, bavullarınızı toplamanız gerektiğini mi söylemişsiniz?"

"Sadece yap," diye tersledi ve telefonu kapattı. Harika, şimdi kendini her zamankinden daha çaresiz hissediyordu. Eşyalarını kendisi toplayacaktı. Bir bavul kaparak yatağın üzerine fırlattı ve içine giysilerini tıkıştırmaya başladı. Sadece ceketlerine ulaştığında ve bavulunda yer kalmadığında durdu. Sadece iki kıyafeti daha vardı ve dolabının yarısından fazlası da gitmişti. Kip tüm giysilerini bu eşyaların içine sıkıştırmayı nasıl başarmıştı?

Sinirli bir şekilde yatağın kenarına oturdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. Saçları her zamanki gibi jöleliydi -Maylee bu sabah buna itiraz etmişti ama o ısrar etmişti, çünkü dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu- ve parmakları saçlarına takılmıştı. Lanet olsun! artık kendi saçını sevmiyordu. Aptal gibi görünmemek için Maylee'nin ona saçını nasıl düzelterek göstermesi gerekiyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek önüne bakarken, bakışları gazeteye takıldı. Hiç düşünmeden eline almıştı. Maylee arabada bıraktığından beri, sayfaların kıvrılmış ve belirli bir noktada açık bırakılmış gibi görüldüğünü şimdi fark etmişti.

Griffin gazeteyi aldı ve sayfalarını çevirdi. Ortasına kadar açıldı, belli ki biri bir şeyler okuyordu.

İki sayfa onun fotoğraflarıyla doluydu. Maylee ile, o lanet Saxe-Gallia prensesi ile.

Lord Verdi, Amerikalı metreslerinden biriyle yaban yulağı eker.

Kurumuş gözyaşı lekeleri kâğıdı buruşturdu ve Griffin birden asistanının onu neden terk ettiğini anladı.

On İkinci Bölüm

New York'a dönüş uçuşu bitmek bilmeyecek kadar uzundu. Griffin bu sürenin çoğunu telefon görüşmeleriyle geçirdi. Önce Bellissime'daki diğer randevuları iptal edildi. Ülkede en az bir hafta daha kalması gerekiyordu ve herkese, en çok da annesine mazeretlerini bildirmek zorundaydı.

Sonra Kip'e eve dönüşünü ayarlaması için telefonlar, onu alması için bir araba ve döndüğü her yerde yığılmış gibi görünen milyonlarca başka şey vardı.

Maylee her şeyi düzgün tutmayı nasıl başarmıştı? Dizüstü bilgisayarına yapıştırılmış post-it notlarını buldu ve yeniden hayal kırıklığına uğradı.

Ona zerre kadar güvenmemişti. Bu onu kızdırmış ve gururunu incitmişti. Yolculuğun her anında onun yanındaydı. Onunla çapkınlık yapmaya ne zaman vakti olacağını düşünmüştü? Ailesinin mücevherlerini takmasına izin vermemiş miydi? Bunun ne büyük bir ayrıcalık olduğunun farkında değil miydi?

Duygularının yatışması için ona bir ya da iki gün verip sonra onunla konuşmaya karar verdi. Ne kadar aptalca davrandığını anladığında ona dönecek ve onu yatağa götürecekti. O zaman ondan şüphe ettiği için kendini aptal gibi hissedecekti.

Griffin planlarından memnun bir şekilde uçakta uyudu. Şehirdeki evine döndü, oldukça sivilceli bir Kip'le selamlaştı ve Maylee'nin kendisiyle iletişime geçmesini bekledi.

Ancak birkaç gün sonra ondan haber alamadı ve oldukça endişelendi. Kız, adamın onu evinden takip ettiğinin farkında değil miydi? Bellissime? Telefon numarasını aradı ama hiçbir yerde bulamadı. *Kahretsin, bu oldukça sinir bozucuydu.*

O da Hunter'a mesaj attı. **Asistanına beni aramasını söyle. Bu çok önemli.**

Birkaç dakika sonra telefonu açtı. "Maylee?" "Alo, Dick."

Bu Maylee değildi.

"Gretchen," diye selamladı Griffin, dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. "Neden beni arıyorsun?"

"Hunter'a asistanının aramasını söylemişsin. Şuraya bak, telefonda konuşuyoruz. Sihir, değil mi?"

"Maylee nerede?" "İşi bıraktı."

"İstifa etti de ne demek?"

"Yani, istifa etti, seni pislik. Bana e-posta attı ve son çekini dairesine göndermemi istedi. Artık Hunter için çalışamayacağını söyledi. Ona ne yaptın, seni pislik?"

"Bana isim takmayı gerçekten bırakmalısın-"

"Gerçekten böyle bir pislik olmayı bırakmalısın-"

Telefonu onun yüzüne kapattı. Griffin bir dakika telefona baktı ve sonra geri aramak için telefonu eline aldı.

"Merhaba," dedi Gretchen tatlı bir sesle.

"Bana sadece Maylee'nin adresini ver. Gidip onunla kendim konuşacağım."

"Önce ona ne yaptığını bilmek istiyorum. Ona kötü mü davrandın?"

İç çekti. "Değildim."

"Gerçekten mi? Çünkü ben buna inanmıyorum."

"Pekala, başlangıçta ona kötü davrandım-" "Buna inanıyorum-"

"Ama sonra birbirimizden hoşlanmaya başladık." *Hunter nasıl oldu da tek bir kelime bile edemedi?*

"Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi Gretchen. "O iyi kızın vazgeçmesi için çok şey gerekirdi ama sen bunu tek bir yolculukta başardın. Hunter'ın ona ne kadar sık hırladığını biliyor musun? Ve o sadece ve kabul etti. Ama sonra siz geldiniz ve Maylee'nin toparlanıp kaçtığını gördük."

Ben bir Meriweather'ım. Sorunlarımızdan kaçıp saklanmayız. Bana istediğiniz kadar kötü davranabilirsiniz Bay Griffin, ama siz ne kadar kötü olursanız olun ben işimi elimden geldiğince en iyi şekilde yapacağım.

"Kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan, beni zaten hissettiğimden daha kötü hissettiremezsin."

"Ya sana beni aradığını ve hüngür hüngür ağladığını söyleseydim?"

Adamın nefesi boğazında düğümlendi. "Öyle mi yaptı?" Onun zavallı, tatlı, güneşli

Maylee çok incinmiş olmalıydı. Kendini asil bir pislik gibi hissetmiştir.

"Şey, hayır. Sadece bunu sana söylesem ne diyeceğini merak ediyordum." Telefonu tekrar Gretchen'ın yüzüne kapattı.

Bir dakika sonra telefonu gelen bir mesajla çaldı. **Maylee'nin adresi burada.** Adresi listeledi ve ardından **HOŞ GELDİNİZ** yazdı. Teşekkür etmek onu öldürdü ama yine de etti.

Maylee'nin binası iğrençti. Griffin merdivenlerden çıkarken kaşlarını çattı ve birkaç penceredeki folyolara baktı. Hava Klimalar yukarıdan yoğunlaşma damlatıyor, tuğlaların üzerinde izler bırakıyor ve her yeri ağlıyormuş gibi gösteriyordu. Onu suçlamıyordu. Bina bir viraneydi.

Maylee'nin kapısını çaldı ama açan olmadı. Endişelenerek birinci kata indi ve ev sahibinin dairesini aradı. Diğerlerinden daha az yıpranmış bir kapı buldu, tahmin yürüttü ve kapıyı çaldı.

Aynı derecede kirli bir atlet giymiş kirli bir adam ona ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

Tiksintiyle burnuna bir mendil tutmamak için kendini zor tuttu. "Bayan Meriweather'ı arıyorum."

"O gitti."

"Ne demek gitti?" "Taşındı."

Hayal kırıklığı Griffin'in burun deliklerinin alevlenmesine neden oldu.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Adam kollarını kavuşturdu ve Griffin'e ters ters baktı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Aslında öyleydi. Ama bu adamı suçlayarak bir yere varamazdı. Bu yüzden cüzdanını çıkarıp açtı ... ve kaşlarını çattı çünkü boştu. Allah kahretsin. "Burada bekle," dedi adama.

On dakika sonra şoföründen ödünç para aldı ve ev sahibinin kapısına döndü. Yığından birkaç yirmilik çıkardı ve adama uzattı. "Dairesini görmek istiyorum."

Adam ona pis bir sapıkmış gibi baktı ve bir an için kendini öyle hissetti. Ama kadının arkasında bıraktığı gazeteyi ve ona sunduğu ipuçlarını düşündü. Belki başka şeyler de bırakmıştı. Belki de Bu adam ona yalan söylüyordu çünkü Maylee ondan bunu istemişti.

Bilmek zorundaydı.

Bu yüzden pespaye ev sahibini binanın arka tarafına kadar takip etti ve adamın bir dizi anahtarla köhne bir kapıyı açmasını izledi. Kapıyı iterek açtı ve Griffin'e eliyle işaret etti. "Ortalığı dağıtma, dostum."

Griffin yüzünü buruşturdu. Maylee'nin eşyalarıyla otuz bir çekeceğini mi sanıyordu? Bu binayı satın almayı düşündüğünü aklına not etti. Hunter

emlak işlerinin nasıl yürüdüğünü bilirdi. Şu anda Griffin'in tek düşüncesi o ev sahibini buradan çıkarmaktı. Eğer birkaç banknot alıp bir kadının dairesini bir yabancıya gösteriyorsa, Maylee burada güvende değildi.

Onun dairesine girdi. Küçük, kirli ve penceresiz bir oda olduğu düşünüldüğünde fazla bir şey gerekmiyordu. Gördüğü manzara karşısında dehşete düşmüştü.

Duvarlardaki çatlaklar, tavanın köşesindeki su hasarı. Ne banyo, ne dolap, ne de başka bir şey vardı. Yerde bir şilte yatıyordu, odada kalan tek şey buydu. Mekânın küçüklüğüne rağmen temizdi.

Güneşli Maylee'sini bu çukurda hayal bile edemiyordu.

"Burada bir süre yalnız kalmak ister misin?" diye sordu arkasındaki adam. "Doğru fiyat karşılığında diğer tarafa bakabilirim."

Griffin adama sert bir bakış atarak sorusunu duymazdan geldi. "Burada hiçbir şey bırakmamış mı?"

"Hiçbir şey," dedi. "Aceleyle gitti. Muhtemelen işinden kovulmuştur." Alaycı bir şekilde homurdandı.

Griffin'in çenesi öfkeyle gerildi. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz.

yardımcı olur." Döndü ve her zamankinden daha öfkeli bir şekilde dairesinin deliğinden dışarı çıktı.

Bana istediğiniz kadar kötü davranabilirsiniz Bay Griffin, ama ne kadar kötü olursanız olun işimi elimden geldiğince en iyi şekilde yapacağım.

Burada başarılı olmak için her şeye katlanmıştı ve adam bir şekilde bunu ve kalbini bir hamlede yok etmişti.

Dünyaya ama en çok da kendine kızan Griffin arabasına geri döndü. Aracına binip şoföre evine dönmesi için el sallarken Hunter'a mesaj atmaya başladı.

Gretchen'a bir pislik olduğumu söyle. Ve Maylee'nin ev adresini alabilir miyim diye sor. Tanrı aşkına, nerede olursa olsun. geri döndü. Arkansas'a mı? Louisiana mı? Herkesin onun gibi konuştuğu yerlerden biri.

Yumuşak, tatlı ve sevimli.

Griffin elini yüzünde gezdirdi. Gerçekten de tam bir ahmaktı, değil mi? O mu?

Reese purosunu yakarken, "Kardeşliğin bu gece bir üyesi hafifleyecek," dedi. "Jonathan yine o yarım yamalak gezilerinden birine çıktı."

Griffin kaşlarını çatarak kartlarına baktı. Ortak kazıları hakkında konuşabilmek için Jonathan'ın gelmesini bekliyordu. Ama Jonathan'ın gelmediğini fark etti. Şu anda pek umurunda değildi. Maylee'nin kayıp varlığı için bir sızı gibi kemiriyordu. Arkeoloji hakkında her zaman konuşabilirdi ama şimdi sadece kız arkadaşını geri istiyordu.

Maylee onun için böyle bir şey miydi? Griffin elindeki kâğıtlara kaşlarını çatarak baktı, onları görmüyordu bile. Kız arkadaş yanlış bir kelime gibi görünüyordu. Şu anda hissettiklerine göre fazla anlamsız, fazla aptalcaydı.

Tek bildiği Maylee'ye ihtiyacı olduğuydu ve Maylee onu incittiği için gitmişti. Ve bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Logan kaşlarını çatarak masanın karşısından ona baktı. "Teklif verecek misin, Griff?"

Griffin kartlarına baktı, hâlâ onları göremiyordu ve pes etti. Pas geçti ve masaya bir el salladı; Cade ve Reese de Logan'ın ardından fişlerini attılar.

Bodrum kapısı açıldı ve Griffin kalbi çarparak yukarı baktı. Bu gece Hunter'ı görmek istiyordu ama bundan daha çok Gretchen'ı görmek istiyordu. Belki onlar bir şeyler biliyordu.

Görmeyi beklediği kişi merdivenlerden aşağı indi -Hunter. Yaralı, düşünceli milyarder spor ceketini silkip yakındaki bir sandalyeye fırlattı ve ardından masaya oturdu.

Bir an sonra, hafif ayaklar merdivenleri gümbürdeterek indi. "Bana bir yer ayır, bebeğim!"

Logan inledi. Cade sıırttı ve yeni baldızı Gretchen Petty odaya dalıp masaya oturduğunda Reese yüz ifadesini dikkatle nötr tuttu, sesi soluğu kesilmişti. "Kusura bakmayın geciktim. Çok fena işemem gerekti."

Logan kuru bir sesle, "Paylaştığın için teşekkürler," dedi. Hunter'a bir bakış fırlattı. "Bundan sonra her toplantıya geleceğini bilmiyordum, Gretchen."

Hunter, Logan'a ters ters bakarak, "Onu ben davet ettim," dedi.

"Griff ve Jonathan'ın onu burada istemediğini biliyorsun. Biz her şeyden önce kardeşiz."

"Benim için sorun yok," dedi Griffin konuşarak. Çok umutlu görünmemeye çalışarak Gretchen'i izledi. Onun gitmesini istemiyordu, bu gece olmazdı. Maylee hakkında ondan bilgi sızdırabilmek için kalmasını istiyordu.

Gretchen Griffin'i fark etti ve ona doğru fazla tatlı bir gülümseme gönderdi. "Merhaba, sık suratlı."

"Bu gerçekten gerekli mi-" diye başladı Cade.

Griffin yorgun bir sesle, "Sorun değil," dedi. "Son zamanlarda birkaç kadının bok listesindeyim gibi görünüyor."

"Oh, kahretsin," dedi Reese. Eğildi ve Griffin'e dirsek attı. "Ne yaptın sen? Memlekette çok mu kuku yedin?"

Griffin Reese'e ters ters baktı. Bu, hedefe biraz fazla yakındı.

Gretchen sandalyesini Reese ve Hunter'ın arasına çekerek konuşmayı kasten görmezden geldi. "Peki ne oynuyoruz? Slapjack mı?"

"Slapjack mı?" Reese ona kuşkulu bir bakış attı. "Kafan mı güzel senin? Bu poker!"

"Slapjack oynamalıyız," dedi Gretchen. "Hunter bu oyunda harika olur. Gerçekten güçlü bir sağ eli var. Onca yıl mastürbasyon yaptı-"

Hunter yumuşak bir sesle, "Gretchen," diyerek onun sözünü kesti. Ama ağzı seğirdi ve Griffin onun içten içe güldüğünden şüphelendi.

"Ne? Erkekler birbirleriyle böyle konuşmaz mı? Tüm seks ve kadınlar Konuşalım mı?" Hunter'a göz kırptı ve masanın altından onun kalçasını okşamak için uzandı.

En azından Griffin bunun onun kalçası olduğunu umuyordu.

"Poker oynuyoruz," diye tekrarladı Reese. "Ya da en azından bazılarımız öyle.

Bazılarımız her raundun başında katlanıyor." Ve Griffin'e doğru kaşlarını çatı.

Gretchen tekrar, "Kendine kızıyor çünkü o bir sık suratlı," dedi.

"İlginç değil mi, Gretchen ne zaman ortaya çıksa

"Onunla ilgili tüm toplantıyı mı?" Cade'in sözleri alaycıydı. O ve Gretchen eski arkadaşlardı.

"Ben kendimin en sevdiği deneğim," diye kabul etti ve Hunter bir elini koruyucu bir şekilde omuzlarına koydu. Sanki o korkunç kadının korunmaya ihtiyacı varmış gibi, diye düşündü Griffin kendi kendine. İyi günlerinde bile kuduz bir hayvan gibiydi.

"Peki Griffin neden sık suratlı?" diye sordu

Logan. "Her zamanki gibi," dedi Reese sırtarak.

Gretchen, "Hunter'ın sekreterini gezisi için ödünç aldı, onu becerdi ve sonra da kovdu," dedi.

"Lanet olsun," dedi Griffin, öfkesi sonunda alevlenmişti. "Onu becermedim ve kesinlikle kovmadım."

"Eğer onunla yatmadıysan, o zaman neden bu kadar huysuzsun?"

Logan sordu. "Mavi taşaklar," diye araya girdi Reese.

Griffin Reese'e tekrar ters ters baktı. "Senin evde hamile karınla olman gerekmiyor mu?"

"Bu akşam kardeşlik toplantısı var. Çok önemli şeyler." Göz kırparak purosunu çiğnedi. "Ayrıca, şu anda hiç alamıyorum. Audrey'nin gece gündüz sabah bulantıları var. O yüzden ben de burada olabilirim."

"Gerçek bir centilmen gibi konuştun," diye mırıldandı Cade.

"Siktir git," dedi Reese neşeli bir sesle. "Buradan çıktıktan sonra onun için Yukarı Batı Yakası'ndaki sevdiği turşucuya gideceğim.

Ve sonra ona dondurma almak için duruyorum. Tüm bunlardan sonra aziz ilan edilmeliyim."

Logan, "Asistanını becermediği için Griffin'e neden kızdığınızı hâlâ anlamış değilim," dedi.

Gretchen, "Belki de gerçekten seks istiyordu ve Griffin onu reddetti çünkü kışında kocaman bir sopa var," diye düşündü. "Her neyse, Griffin onu işi bırakmaya zorladı ve o da eve kaçtı, şimdi zavallı tatlımın ofisinde bir asistanı yok." Hunter'a yumuşak bir bakış attı. "Yardım ediyorum ama fazla iş yapamıyoruz."

Hunter, "Fazla paylaşıyorsun, tatlım," diye mırıldandı.

"Bayılıyorsun," dedi Gretchen göz kırparak. Ve tekrar onun kalçasını okşadı.

"Her neyse, bu gece buraya bir tavsiye vermek için geldim," dedi Gretchen parlak bir sesle ve bakışları tekrar Griffin'e kaydı. "Maylee'yi tanıyorum. Maylee'yi severim. Ona zarar vermenden nefret ediyorum.

Ama gördüğüm kadarıyla

Umarım sen de onun gidişine en az onun kadar üzölmüşsündür. Ve sadece şunu söylemek istiyorum, eğer ondan hoşlanıyorsan? Peşinden git ve bunu göster. Bu 'hoşlanma' olayında çok baktansın."

Hunter tekrar, "Gretchen," diye mırıldandı.

"Doğru," diye itiraz etti. "Bir buzlu şeker kadar sıcak ve arkadaş canlısı."

Griffin bunu düşündü. Gretchen, o görgüsüz haliyle, tam on ikiden vurmuştu. Sevgi gösterme konusunda berbattı. Bu onun doğasında yoktu ve soyuyla olan savaşı ve normal bir ilişkide beklenenle karşılaştırıldığında bunun için beklenen ve uygun olan şey uyuşmuyordu. Kadın haklıydı. Bu konuda iyi değildi.

Ve belki de Maylee'nin hatırı için daha çok çabalaması gerekiyordu. Elini tutmak istediğinde elini tutmak onu öldürür müydü? Bu onun için çok şey ifade ederdi ve şu anda içinde bulunduğu durumda olmazdı.

Neden bu kadar önemsemişti ki? Bellissime'deki insanların onun hakkında ne düşündüğü neden bu kadar önemliydi? Artık orada yaşamıyordu, artık orada yaşamak istemiyordu, o halde neden Bellissime ona biraz ilgi göstermeye çalıştığında paniğe kapılmıştı?

Halkın sevgisi mi?

"Eee?" Gretchen meydan okudu.

"Aslında şaşırtıcı derecede iyi bir tavsiye," dedi Griffin. "Teşekkür ederim, Gretchen."

Gözlerini kırıştırdı. "Tamam, kabul ediyorum, bunu beklemiyordum. Ama iyi bir çocuk olduğun için sana bir ödül vereceğim." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve ona doğru uzattı.

Griffin uzun bir süre ona baktı ve sonra uzanıp eline aldı. Yavaşça açtı ve baktı. Bir adres vardı - bir

Arkansas 1. Gretchen'in sinsi yüzüne baktı. "Seni şu anda öpebilirim."

"Ama yapmayacaksın," dedi Hunter ve kadının daha da yaklaştırdı. Gretchen kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

"Git yakala onu, kaplan."

Maylee yüzündeki ıslak, özensiz yalamalarla uyandı. Bubba'nın coşkulu dilinden uzaklaşıp rahat etmeye çalışarak şiltenin üzerinde yuvarlandı. "Git başımdan, köpekçik."

Köpek onun yerine mız mızlandı ve kolunu yaladı.

Maylee inleyerek kendini yataktan dışarı sürükledi. "Tamam, tamam. Tuvalet zamanı." Bubba'yı çişini yapması için dışarı çıkarmak üzere tek genişlikteki karavanın zeminini adımladı. Kapı açılır açılmaz köpek heyecanlı bir havlamayla çalılıkların arasında kayboldu ve Maylee verandada durup kollarını kavuşturarak esnemeye ve uyanmaya çalıştı.

Ev sessizdi, bu da küçük kız kardeşlerinin hâlâ odalarında uyuduğu anlamına geliyordu. Annesinin kamyoneti garaj yolunda değildi, demek ki erken kalkmış ve muhtemelen markete gitmek üzere dışarı çıkmıştı. Sessiz ve huzurluydu; ağaçlardaki kuş cıvıltıları, yaprakların hışırtısı ve Bubba'nın işaretlemek için doğru noktayı ararken çalılar arasında homurdanması dışında ses yoktu.

New York'a hiç benzemiyordu.

Ve Maylee'nin bunu düşünmesi bile onu rahatsız ediyordu. Her ne kadar Annesi, kız kardeşleri ve büyükannesi ve büyükbabasıyla evde olmak hoşuna gitse de aynı şey değildi. Köpeğinin yakınında olmasını seviyordu ama

daha önce hiç dikkat etmediği şeyleri fark ediyordu. Karavanın eteğindeki pas, verandanın gıcırdayan, yıpranmış ahşabı, evlerine giden çamurlu, asfaltsız yol. Bölgenin mutlak yoksulluğu.

Bunu Griffin'in gözlerinden gördü ve utandı. Onu bu şekilde yaşarken görse ne düşünecekti? Ve bu düşüncenin aklından geçmesinden bile nefret ediyordu. Griffin'in züppe olması ailesinden utanması gerektiği anlamına gelmiyordu. Utanmıyordu. Sadece Griffin'in geçmişte burun kıvırdığı bazı şeyleri görmeden edemiyordu. Bu yüzden onu sır olarak saklıyordu; onun için yeterince iyi değildi. Hiçbir treyler kızı Bellissime Vikontu Montagne Verdi için uygun olamazdı.

Çıplak ayak parmaklarını oynattı ve pijamasına baktı. Kendisinin pislik olduğunu düşünen bir adam yüzünden dağılmayı reddediyordu. Peki neden Griffin'i düşünmeden edemiyordu? Onun kendisinden utanmasına neden bu kadar çok ve tamamen kırılmıştı? Griffin'in sonunda onu olduğu gibi görmeye başladığını, yardımını ve yetkinliğini takdir ettiğini düşünmüştü.

Bunun yerine, herkesin içinde bir prensesle aşk yaşarken, onu özel olarak domuz etine diziordu.

En çok acı veren kısım da buydu. Kız ona aşık oluyordu ve bu sırada adam onu kimsenin görmemesini sağlamakla meşguldü. Ne kadar aptal ve yumuşak bir kalbi vardı. Maylee gözlerindeki yaşları sildi ve Bubba'nın yakındaki bir ağacın etrafında dönmesini izledi. Kız saf ve aptaldı ve adam da bundan faydalanmıştı.

Köpek tuvaletini yaparken annesinin kamyoneti garaj yoluna yanaştı ve Maylee motorun kapanırken çıkardığı şangırtı seslerinden irkildi. Şehirdeki iyi maaşlı işinden ayrılmıştı ve şimdi annesi Maylee'nin her ay eve gönderdiği ekstra gelire sahip olamayacaktı. Annesi sorun olmadığını söylemişti ama bu paraya ihtiyaçları vardı, özellikle de

genç kızlar birkaç yıl içinde üniversiteye gideceklerdi. Maylee'nin geri çekilmesiyle birlikte bu şimdilik ve muhtemelen sonsuza dek imkânsızdı. Bundan dolayı da utanıyor ve yenilmiş hissediyordu.

Gerçekten de hüngür hüngür ağlayan koca bir karmaşaydı, değil mi? Maylee içini çekti ve gizlice tekrar sulanan gözlerini sildi, sonra kamyonetinden inen annesine el salladı. "Merhaba anne."

Maylee'nin annesi de aynı soluk sarı tirbuşon buklelere sahipti ama onunkiler artık daha gümüş rengindeydi ve bronzluğu daha derindi. Eski bir tişört ve aynı derecede eski bir kot pantolon giymişti ve Maylee bir mutsuzluk hissetti. Ailesi onun işinden gelecek parayı çok fena kullanabilirdi. Neden Griffin'in onu New York'tan uzaklaştırmasına izin vermişti? Eve geri dönmesi çok bencilce bir davranıştı.

Küçük, kirli dairesinde kendini çok yalnız ve istenmeyen biri gibi hissetmişti. Yatağına uzanıp ağlamıştı, Griffin'i özleyiyor ve ondan nefret ediyordu, sonra annesini, kız kardeşlerini ve hatta köpeğini özlemişti. Eve dönmek çok doğal gelmişti. Ama şimdi birkaç gün uyuyup düşününce, vazgeçtiği için kendine kızıyordu.

"Uyandığına sevindim Maylee," diye seslendi annem. Bir kese kâğıdı dolusu yiyeceklerle hokkabazlık yapıyordu. "Sosisleri markette unuttum. Kot pantolonunu giyip benim için oraya koşabilir misin? Kahvaltıya başlamam lazım. Ninen ve Pepaw geliyor."

"Yapacağım anne," dedi Maylee ve Bubba'yı çağırmak için parmaklarını şıklattı. Köpek koşarak ona geri döndü ve iki kadın küçük karavanın içine girdi. Maylee üstünü değiştirmek için banyoya girdi ve dışarı çıktığında kamyonetin anahtarlarını kapıldığı gibi dükkâna doğru yola koyuldu.

Yirmi beş dakika sonra, evinin garaj yoluna geri döndüğünde, garaj yolunda renkli camlı parlak siyah bir sedan gördü.

Kalbi çılgınca atmaya başlamıştı ve bunun korku mu yoksa heyecan mı olduğundan emin değildi.

O değildi, değil mi?

Spor ceketli, kısa boylu bir adam sedanın yan tarafına yaslanmış, sigara içiyordu. Griffin değildi. Zaten onu görmek de istemiyordu. Bu adam kısa boylu ve saçsızdı, Griffin'in zayıf, bilgili ve züppe vikont. Kadın onun yanına yanaştığında yabancı ona sıkılmış bir bakış attı.

Maylee elinde market poşetiyle kamyonundan indi ve adama dostça bir gülümseme verdi. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Sigarasından bir nefes daha çekti ve ona küçümseyen bir bakış attı.
"Sadece birini bekliyorum."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Kayıp mı oldunuz? Burası özel bir yol." Adam homurdandı ve başını salladı. "Keşke öyle olsaydı."

Midesinde yine o tuhaf his kabarmaya başlamıştı ama bunu görmezden geldi ve elini uzattı. "Ben Maylee."

"Kip," dedi.

Maylee'nin gözleri büyüdü. *Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.* "Burada ne yapıyorsun?" "Burada ne yaptığımı sanıyorsun?" Maylee'nin gözlerinde Ses tonunda alaycılık vardı.

"Olamaz," diye nefes aldı Maylee ve tek geniş merdivenleri hızla çıktı.

Eve girdiğinde, küçük mutfaktan geçerek küçük yemek odasına girdi. Orada, pijamalı iki kız kardeşinin yanında oturan Griffin'di. Saçları her zamanki gibi dağınık değil, dağınık bir şekilde toplanmıştı. Bellissime saray kıyafetlerini giymişti ve bir eli kabarık beyaz bir havluya sarılıydı. Ve gözlüklerinin ardından önünde duran bir kase irmiğe bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Maylee haykırdı.

"Maylee," dedi annesi. "Kibar ol. Bir misafirimiz var."

"Ona karşı nazik olmak zorunda değilim!"

Griffin ayağa kalktı ve daracık odaya rağmen havluyla kaplı elini göğsüne bastırarak ayakta durdu. Bunu görmek kalbinin acıyla çarpmasına neden oldu. Bir şekilde kendini mi yaralamıştı? Neden umursuyordu ki, lanet olsun? Ayağa kalktığında boştaki eliyle gözlüğünü düzeltti ve sonra başını salladı. "Bayan Meriweather."

Kız kardeşleri geniş ve kırışmayan gözlerle ona baktılar.

Maylee sosis torbasını annesine uzattı ve Griffin'in yüzüne bakmayı reddetti. "Gitmeniz gerekiyor Bay Verdi. Asistanınız olmaktan bıktım."

"Bu beyefendinin yanık tedavisi görmesi gerekiyor, Maylee," dedi annesi benimle tartışmaya girme sesiyle. "Buraya bu yüzden geldi."

Maylee suçluluk duygusuyla hâlâ havluya sarılı olan eline baktı. Ondan hiçbir şey anlayamıyordu. Ne kadar kötü incitmişti? Ve o da Kalbini kıran ve kendisini değersiz hissetmesine neden olan kişi bile olsa, ihtiyacı olan bir adamı görmezden gelmek? "Pekâlâ. Gel hadi." Onu ileriye doğru salladı.

"Teşekkür ederim," diye başladı ama kadın ona sert bir bakış fırlatınca durdu. "Doğru. Teşekkür etmek yok."

"Aynen öyle." Maylee onun kendisini takip edip etmediğini kontrol etmek için durmadan verandaya çıktı ve ilk basamağa oturdu. Bir an sonra Griffin bedenini onun yanına bıraktı, madalyaları ve örgüleri tören ceketinin üzerinde şingirdiyordu.

Ona bakmadı, düşüncelerini toparlayabilmek için gözlerini uzaklara dikti. "Güzel ceket," dedi ve sesinin ne kadar kayıtsız çıktığından gurur duydu.

"Beni bir yerlere götürüyor," diye itiraf etti.

Annemin karavanındaki gibi, diye düşündü Maylee ama hiçbir şey söylemedi. Uzun bir iç çekişle kendini toparladı ve ona doğru döndü. "Pekâlâ, bana elini göster."

Sarılı elini kıza uzattı, bakışları kızın yüzüne odaklanmıştı.

Maylee sargılı eli kendi eline aldı ve onu olduğundan daha fazla incitmek için nazıkçe tuttu. "Tamam," diye mırıldandı usulca. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ne yaparsan yap, bunun için bana teşekkür edemezsin."

"Pekâlâ," dedi adam o kadar yumuşak bir sesle ki, kadının tüyleri diken diken oldu.

Kalın sargıları bir an için tuttu. "Bana bir de Acı." İlk adım her zaman kişiyi konuşturmak ve ona neyin yanlış olduğunu anlatmaya odaklanmaktı.

Griffin alçak bir sesle, "Gece gündüz benimle," dedi. "Ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışsam da gitmiyor. Ve bunun benim hatam olduğunu söyleyip duruyorum ama bir şekilde bunun hiçbir faydası olmuyor. Tek bildiğim, bunu benim için düzeltebilecek tek kişinin sen olduğun."

"Mmm." Maylee yavaşça sargıları aldı ve onun sözleri karşısında kalbinin çarpmasına aldırmadan çözmeye başladı. "Ne yaptın sen?"

"Aptalın tekiydim ve elimi nereye koymam gerektiğine dikkat etmemiştim."

Ona bu kadar yakın olmanın zor olduğunu fark etti. Maylee onun kolonyasının temiz ve baharatlı kokusunu alabiliyor, iri bedeninin sıcaklığını yanında hissedebiliyor, bakışlarının sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Aptal vücudu hatırladı

Yine de onun dokunuşu. Meme uçları tepki verdi, sütyeninin altında sertleşti ve adamın fark etmeyeceğini umarak omuzlarını kamburlaştırmak istedi. Bu adam ona çok kötü davranmıştı - peki neden hâlâ ondan etkileniyordu?

Kumaşın son parçasını da çekti ve adamın elinin yumruk şeklinde kıvrılmış olduğunu görünce şaşırdı. Parmaklarını onunkilerin üzerine koydu ve nazikçe açmaya başladı. "Oh, Griff, eğer elini incittiysen gerçekten gevşetmelisin-"

Elini düzleştirdi ve pembe, mükemmel teni ortaya çıktı.

Avucuna "*Bu el Maylee'nin malıdır*" yazmıştı.

Kaşlarını çattı ve sonra ona baktı. "Anlamıyorum.

Yaralanmadın mı?" Neden bu kadar rahatlamıştı? Ve kafası karışmıştı?

Griffin'in yüzü ona bakarken ciddiye. "Ben bir aptalım, Maylee. Duygularını tekrar tekrar inciten düşüncesiz bir ahmak. Yapmalıyım. Benden istediğinde elini tutmuş olsaydım, o zaman belki de o gazeteleri gördüğünde en kötüsünü düşünmezdin."

Başını iki yana salladı, sanki yanan kendisiymiş gibi elini bıraktı.

"Anlamıyorum. Sen nasıl-"

"Şoför bana çok şey anlattı ve ben de dergiyi buldum. İkiyle ikiyi bir araya getirmek kolay oldu," dedi Griffin nazikçe. "Ben hiçbir zaman Saxe-Gallia prensesi. Senden başka kimseyle flört etmedim. Hatta seninle flört ettiğimden bile emin değilim, çünkü bu konuda gerçekten berbatım." Elini dağınık saçlarının arasında gezdirerek, saçlarıyla başarmaya çalıştığı stil umudunu mahvetti. "Buraya benimle geri dönmeni istemek ve sana bunu teklif etmek için geldim." Elini tekrar kıza uzattı ve kız elinin üzerinde yazan kelimelere baktı. "Ne zaman istersen senindir."

Maylee aniden adamın elini tutup yüzüne vurduğunu hayal etti. Kendini ondan uzaklaştırmaya çalışarak hızla verandanın basamağından atladı. "Bana *kötü* davrandın. Sürekli kaba. Ve senin için asla yeterince iyi olmadığımı hissettirdin! Beni değiştirmeye çalışıp durdun!"

Ayağa kalktı, tören ceketinin içinde belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Öyleydim," diye kabul etti. "Sana karşı acımasızdım ve olmamalıydım. Hunter ve Gretchen seni bana gönderdiğinde, gördüğüm anda senden nefret ettim çünkü hoşlanmadığım her şey sende vardı. Kötü giyiniyordun, cahilce konuşuyordun ve ben daha iyisini hak ettiğimi, Hunter ve Gretchen'ın beni sefil etmek için seni başıma bela ettiklerini düşünüyordum.

yanımda en iyisinden başka kimse yok."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Sadece dinle," dedi ve sesinde onu durduran umutsuz bir nota vardı.

"Seni yanımda tuttum çünkü sıkışmıştım."

"Ve papyon bağlayabildiğim için."

"O da var." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sonra yakasına uzanıp rahatsız bir şekilde çekiştirdi. "Ve seninle birkaç gün geçirdikten sonra, başlangıçtaki hoşnutsuzluğum değişti."

"Nefret etmek mi?"

"Hayır," dedi çok yumuşak bir sesle. "Giydiğin korkunç kıyafetlerin çok büyük bir kalbi sakladığını ve kendisi için en iyisi olmasa bile ailesi için en iyisini yapmaya kararlı bir kadın gördüm. Ve tamamen boyunu aşan ama mutfaktaki personelden otel çalışanlarına, fotoğrafçılara ve şoförlere kadar etrafındaki herkesi rahat ve mutlu etmek için elinden geleni yapan bir kadın gördüm. Hem de hak etmediğim halde. Herkese karşı naziktin Maylee. Ve ben sana hak etmiyormuşsun gibi davransam da sen geziye katıldığın için gerçekten çok mutluydun.

orada olmak. Ve tüm tacizlerimi kabul ettin çünkü paranın ailene yardım edeceğini biliyordun, ama bence aynı zamanda kabul ettin çünkü sen gerçekten

İyi bir insansın, seni ne kadar dövmeye çalışsam da."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ayakkabısını sürttü ve gözlerinden akan yaşları görmemesi için ona baktı.

"Seni ne kadar değiştirmeye çalışırsam çalışayım, bu hep aynı kaldı Maylee. Hayata ve seni çevreleyen insanlara karşı sınırsız bir neşen vardı ve bu benim de hayatımda bu neşeden birazına ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Ve nasıl giyindiğin önemli değildi. Artık bir önemi yoktu. Aslında, kıyafetlerini ve saçını değiştirmeye devam ettiğimde, sonuçlardan belli belirsiz memnuniyetsizlik duymaya devam ettim ve şimdi nedenini biliyorum."

"Ah?" Kıpırdandı, kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturdu. Onun sözleri karşısında biraz huzursuz hissetti. Onu başka bir düşüşe mi hazırlıyordu?

Adam öne doğru eğildi ve Maylee'nin omuzlarını okşayan buklelerine dokundu. "Bu saçma buklelerine bayılıyorum Maylee. Bana göre, seninle ilgili her şeyi temsil ediyorlar - biraz vahşi ve kaygısızlar, ama o kadar ılık ve güneş ışığı dolular ki, onları görmekten başka bir şey yapamazsın. Evcilleşmemişler ve hep öyle kalmalılar."

Saçındaki eli, sözleri gibi dikkatini dağıtıyordu. Kadın titriyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Kıvrık saçlarını sevdiğimi söylüyorum. Yavaş, kısık sesini ve tanıştığın herkese inançla şifa dağıtmak istemeni seviyorum. Kazılarım hakkında saçmalamamı dinlemen ve seni sıktığımı hiç söylememeni seviyorum. Bana hiç paramı sormamanı seviyorum.

ve biliyorum ki bu şeyler sizin için *benim* kadar önemli değil. Ben senin için sadece bir unvan ya da cüzdan değil, bir insanım. Ve bu, Bellissime'deki hiç kimse için asla olmadığı bir şey." Gözlüklerinin ardında Griffin'in gözleri ciddiye. "İşte bu yüzden sana aşık oluyorum."

Ve elini tekrar ona uzattı. *Bu el Maylee'nin malıdır.*

Düşünerek ona baktı. Sonra ona baktı.

Griffin tamamen kaskatı kesilmiş bir halde onun önünde duruyordu. Yakası çekiştirilmekten yamulmuştu ve inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu.

Onun elini tutmadı. Buna hazır olup olmadığını bilmiyordu.

O da bunu fark etmiş gibiydi. Yavaşça kıvrıldı ve yanına bıraktı.

"Komik," dedi yumuşak bir sesle. "Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunuzda, kimsenin sevgisi için çalışmak zorunda kalmayı beklemezsiniz. Bu sevginin otomatik olarak verileceğini düşünürsünüz. Daha önce hiç kimseyi benden hoşlanmaya ikna etmek için uğraşmak zorunda kalmamıştım. I . . . Bu konuda pek iyi değilim." Sesi kendinden iğrenir gibiydi. "Ve keşke söyleyecek doğru şeyi bilseydim -samimiyetime sizi ikna etmek için."

Nedense, bu hüznü itiraf onu aşk ilanından daha çok ikna etmişti. Maylee ona baktı ve hafifçe gülümsedi. "Köpeği öper misin?"

"Pardon?" Sanki onu doğru duyduğundan emin değilmiş gibi başını eğdi.

"Köpeğim, Bubba. Beni sevdiğini kanıtlamak için onu öper misin?"

Başını çok zarif bir şekilde ona doğru eğdi. "Eğer mecbur kalırsam." Parmaklarını ağzına götürdü ve ıslık çaldı.

"Bubba!"

Köpek karavandan çıkıp dörtnala ona doğru koştu, kulakları, yanakları ve salya ipleri uçuşuyordu. Önünde durdu ve diz çökerek onu şefkatle okşadı. "Merhaba Bubba," diye mırıldandı. "Bu adam sana güzel bir öpücük verecek, tamam mı oğlum?"

"O oldukça ... sızdıran bir adam."

Bunun üzerine kıkırdadı. "O bir tazi. Salya akıtmaya meyillidirler." "Anlıyorum."

Ve onu şaşırtacak şekilde eğilip köpeğin başının üstünü öptü. Sonra yüzünü buruşturarak doğruldu. "Seni öpmeyi tercih ederdim."

"Anlıyorum." Lordamercy, kahkahalarını tutmayı başardığı için ona madalya verilmeli.

"Affedildim mi?"

"Henüz karar vermedim. Bir dahaki sefere bir tavuğu öpmeni isteyebilirim." Boyun eğmiş görünüyordu. "İnsan bir tavuğu nasıl öpebilir ki?"

"Çok dikkatli ol," dedi ve ayağa kalkarak ellerinin tozunu kot pantolonunun üzerine aldı. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Ciddiyetime sizi ikna etmek için bu gerekiyorsa, önüme koyduğunuz her kümes hayvanını öpeceğim." Ses tonu çok sade ve samimiydi.

Kıkırdamaları kaçtı. "Neden sana kızgın kalamıyorum?"

"Sırf kadını gülümsetmek için salyalı bir köpeği öpen bir adam gerçekten de acınası bir figür olduğu için mi?" Sesine bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı ama yüzü kasvetli kalmaya devam etti. "Maylee, duygularını incittiğim için çok özür dilerim. Sevgimi düzgün bir şekilde gösterme konusunda gerçekten berbatım, özellikle de evdeyken ve artık taht için sırada olmamama rağmen herkes benden kraliyet ailesinden biri gibi davranmamı beklerken. Sanki kraliyet ailesinin olması gerektiğini düşündüğü şeylerden başka bir şey görmemem için beynim yıkanmış gibi. Ama Alex

ve ben de yapabilirim." Uzandı ve onun eline dokundu. "Yapabilirim Saxe-Gallia'yı ya da bir başkasını asla ama asla cesaretlendirmedime sizi temin ederim. Bu sadece magazin gazetelerinin gazete satmak için uydurduğu bir saçmalıktı."

Griffin'in sözleri o kadar hararetlidir ki, bunların gerçek olduğunu biliyordu. Yaralı duyguları ne olursa olsun, durup mantıklı düşünmek zorundaydı. Adam soğuk bir anne ve babayla büyümüştü. Anlamını bilmiyor gibi görünen bir ailede ondan çılgınca sevecen olmasını nasıl bekleyebilirdi? Alex bile Luke'un yanında çekingen davranıyordu ve Luke onun nişanlısıydı.

Aslında Luke ve Alex'in artık evli olduklarını düşünüyordu. Zavallı Luke, katı boyunlu bir asilzade ailesiyle evlenmişti. Maylee buna gülümsedi.

Onun gülümsemesiyle Griffin biraz rahatlar gibi oldu. Gözleri parladı. "Lütfen artık benden nefret etmediğini söyle."

"Artık senden nefret etmiyorum," diye kabul etti ve onun elini kendi elinin içine alıp biraz sıktı.

Griffin bu durumdan biraz hoşnutsuz görünüyordu. "Aşkımı ilan ettiğimde öpücük yağmuruna tutulacağımı umuyordum."

Onun iğrenmiş ses tonuna güldü. "Siz soyluların sevgi gösterilerinden hoşlanmadığınızı sanıyordum?"

"Senin iyiliğin için askerlik yapmaya hazırım."

Maylee homurdandı.

"Benimle geri gel," dedi usulca ve onu kendine doğru çekti. "Sana New York'taki evimi ve ne kadar sıkıcı bir bekâr olduğumu göstereyim."

"Sıkıcı bir bekar mısın?"

"Öyleyim. Evim kitaplarla ve tozla dolu ama bir kadını baştan çıkaracak tek bir şey bile yok." Griffin ona alaycı bir bakış attı. "Ve seni sabahın erken saatlerine kadar eski uygarlıklar hakkında sohbet etme vaatleriyle cezbedebilirim."

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Örgümü getirebilir miyim?"

"Elbette. Elinizin altında bir şeyler bulundurmanızı tavsiye ederim.

"Ben seni ölüme sürüklerken sen meşgul olacaksın."

"Hiç sıkıcı değilsin," dedi usulca ve bakışları onun ağzına kaydı.

"Benim için değil."

"İşte bu yüzden mükemmelsin." Onu daha yakına çekti, ağzı onunkine doğru eğildi.

Maylee parmaklarını adamın dudaklarına bastırarak onu öpmeden durdurdu. "Eee... şimdi ne olacak? Seni affettim ama New York'tan ayrıldım. Benim gibi bir kız için orada iş bulmak çok zor."

"Gelip benimle yaşayacaksın," dedi hemen. "Çalışmanı istemiyorum. Her gün yanımda olmanı istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Ve her şey için sana bağımlı olmak mı? Hayır."

"O zaman benim yardımcım ol. Asistanım. Vücut hizmetçim." Elini salladı

Son cümlede kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Tekrar homurdandı ve başını salladı. "Bir asistanınız var."

"Evet ve benim için bir kez bile etimi kesmedi." Ona yalvaran, duygulu bir bakış attı. "Benimle döneceğini söyle. Her zaman başka bir yardımcıya ihtiyacım olabilir. Birinin bana ne kadar çaresiz olduğumu söylediğini hatırlıyor gibiyim. oldu."

"Oldukça çaresizsiniz," diye itiraf etti, ceketinin üzerinde ters dönmüş madalyalardan birini parmaklarken. "Bütün yardımcılarınız sizinle mi yaşıyor?"

"Kip'in var," diye itiraf etti Griffin. "İlk işim onu komşu bir konağa postalamak olacak."

"Ya ben?"

"Seni evimde istiyorum."

"Ayrılana kadar mı? Sonra ne yapacağım?" Başını iki yana salladı. "Bu çok riskli."

"Sana yılda yüz bin dolar öderim.

Bana korkunç bir asistan olacaksın. Ve eğer ayrılırsak, sana kıdem tazminatı olarak yüz bin dolar daha vereceğimi belirten bir sözleşme imzalayacağım. Benimleyken para konusunda endişelenmeni istemiyorum."

Para gözlerinin açılmasına neden oldu ama başını salladı. "Sevgimi satın almaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Eğer onu alabilmemin tek yolu buysa, o zaman bunu kabul edeceğim." Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Maylee, lütfen. Bana geri dön." Kaşlarını belirgin bir şekilde salladı. "Bir çanta dolusu purloined otelim var. sabunlar ve şampuanlar var." Gülümsedi ama

yine de tereddüt etti.

Gözlerindeki bakış yoğunlaştı. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Ona karar veren o üç küçük kelimeydi. *Sana ihtiyacım var*. Böyle bir şeyi kabul etmesi için ne kadar beklemişti? "Bir şartla beni işe almana izin veririm."

"Herhangi bir şey."

"Sadece kalbimi tekrar kırmayacağına güvenene kadar senin çalışanın olacağım." Ona küçük, titrek bir gülümseme verdi. "Ben ne zaman Seninle tekrar rahat edersem bırakırım çünkü sana güvenebileceğimi biliyorum ve aramızdaki ilişkinin parayla ilgili olmasını istemiyorum."

"Bitti. Hepsi tamam. Ne istersen, tamamdır."

"O zaman sanırım başka bir asistanın var," diye nefes aldı ve eğildi.

Adam onu öylesine şiddetle öptü ki ayak parmakları kıvrıldı ve kadın adamın kalın yünlü ceketine yapıştı. Adamın dili sahiplenici bir dansla kadının kine sürtündü ve

Adam onu bıraktığında Maylee'nin nefesi kesilmişti.

"Sanırım anneme ve onlara New York'a geri döneceğimi söylesem iyi olacak."

"Güzel," dedi Griffin, en az onun kadar nefesi kesilmiş bir halde. Bakışları onu yuttu. "Çok iyi."

Birkaç saat sonra Maylee annesini, ninesini, Pepaw'ını ve kız kardeşlerini öpmüş, küçük çantasını hazırlamış, Bubba'yı tasmalamış ve New York'a doğru yola çıkmışlardı. Griffin köpeğini getirmesine izin vermişti, hatta

Yine de hayvanın yanında ne yapacağından emin olmadığı belliydi. Maylee onun hiç evcil hayvanı olup olmadığını merak etti ve sonra kraliçenin büyük, kabarık kedilerini düşündü ve Griffin'in bir tanesini sevdiğini hayal etmeye çalıştı ve havaalanına giden yol boyunca kendi kendine kıkırdadı.

Jete geri döndüklerinde, Kip Bubba'nın tasmaını aldı ve bir içki ve bir dergiyle uçağın ön tarafına oturdu. Vale kuru bir sesle, "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım," dedi. "Kulaklıklar takılı."

Maylee, Griffin'in elini tutup uçağın arka koltuklarına doğru ilerlerken bunun tuhaf bir şey olduğunu düşündü. "Bunu bize neden söylesin ki?"

Griffin büyük deri koltuklardan birine oturdu ve sonra onu kucağına çekti. "Sanırım uçağın arkasında bir öpüşme seansı yapacağımızı düşünüyor." Kollarını ona doladı ve daha da yaklaştırdı, sanki ona dokunmaya doyamıyormuş gibi ellerini sırtında ve kalçasında gezdirdi.

Gözlüğünü çıkardı ve yakındaki boş bir koltuğa fırlattı. Sonra eğilip Griffin'in alt dudağını dişlerinin arasına aldı, hafifçe ısırıp ve vücudunda hissettiği ürpertinin tadını çıkardı. "O zaman ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağımızı varsayalım?"

Griffin'in yanıt olarak çıkardığı iniltiyi duymak nefis bir şekilde tatmin ediciydi. "İşte uçağın arkasında bir oda."

"Prezervatif var mı?"

Tekrar inledi. "Umarım öyle olur."

"Hadi gidip bakalım," diye mırıldandı Griffin'in ağzına karşı ve sonra onun kucağından kaydı. Uçağın arkasına doğru birkaç adım attı ve Griffin'in gözlerinin her adımda üzerinde olduğunu bilerek kapıyı açtı.

Uçağın arka tarafındaki yatak odası tıpkı hatırladığı gibiydi. Bir tarafta tam boy bir yatak ve arkasındaki duvarda bir ayna vardı. Küçük odanın diğer tarafında sandalyeli bir masa ve banyoya açılan bir kapı vardı.

Banyoya yöneldi ve Griffin'in odanın kapısını kapatıp arkalarından kilitletiğini duydu. Banyonun içinde bir dizi tuvalet malzemesi vardı ama onu en çok ilgilendiren şey lavabonun altındaki prezervatif kutusuydu. Bellissime'da satın aldığı kutuya benziyordu ve dönüp Griffin'e uzattı. "Bunları sakladın mı?"

"Nasıl yapamazdım? Şoför kalbini kırdığım için bana öyle pis pis bakıyordu ki, onları bir utanç nişanı olarak kabul ettim." Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Tekrar güldü. "Bu konuda kötü hissetmene sevindim, çünkü ben daha kötü hissettim."

Onu tekrar kendine doğru çekti ve boynuna sokuldu. "Benim için tek olduğunu bilmelisin."

Nefesi boğazında düğümlendi. Onun sözlerine inanmak istiyordu, ama onun tarafından çok kez ezilmiş ve incitilmişti. ona tüm kalbiyle inanmak için dikkatsiz sözler. Bu yüzden şimdilik güveniyor ve umut ediyordu.

Maylee'nin parmakları Griffin'in yumuşak, parlak ve dağınık saçlarına gitti. "Bu senin için farklı bir görünüm."

"Kip onaylamadı," diye mırıldandı boynuna karşı. "Ama parmaklarını saçlarımda gezdirmekten hoşlanan Kip değil."

"Buna sevindim," dedi bir kahkaha daha atarak ve adamın kafa derisini kaşıdı.

İnledi. "Yüce Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Kıkırdayarak onu susturdu. "Kip'in dinlemesini istemiyorsan daha sessiz olman gerekecek."

Sertleşti ve ön kamaraya doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Onun orada oturması konusunda rahat olduğumdan tam olarak emin değilim."

Ona sahte bir dudak büküşü yaptı ve eli pantolonunun ön kısmına doğru kayd. "Ben bir karavanda büyüdüm. Sanırım sevişirken nasıl sessiz olunacağını bilen biri varsa o da benim."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Tam olarak kiminle öpüşüyordun?"

"Erkeklerle," dedi kız. Ve sonra onu susturmak için öptü.

Ve o da onu öptü. Onu öpmeyi o kadar çok seviyordu ki. Hiç kimse Griffin gibi öpüşemezdi. Ağzında katıksız bir açlık vardı, sanki bir sonraki anda her şeyin elinden alınacağından korkuyordu ve bu yüzden yapabiliyorken onu yutmak zorundaydı. Onun bu tekil yoğunluğunu seviyordu ve yatakta da böyle olacağından şüpheleniyordu.

Öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Eli tekrar adamın sikine sürtündü, parmaklarının altında kalın uzunluğunu hissetti. "Şimdi," diye mırıldandı, durakladığında onu okşuyordu. "Yeni sevgilinle burada öpüşmek ister miydin?"

Asistan mı? Çünkü oldukça talepkâr bir tiptir."

Gözleri tutkuyla parlıyordu. "Öyle mi?"

"Çok. . ." İnme. "Zorlayıcı . . ." Stroke.

Adam tekrar inledi, bu sefer daha yüksek sesle ve kadın onu susturmak için ağzını öptü, sıkı kontrol altındaki erkeğinin *pek* de öyle olmadığı gerçeğinden memnundu

yatak odasında kontrol ediliyor.

"Ne talep ettiğimi bilmek ister misin?" Maylee sordu. Adam başını salladı, sözcükleri bir araya getiremiyordu.

"Dilin . . ." İnme. "Vücudumun her yerinde." İnme. "Ve sonra ben de sana aynısını yapacağım." Vuruş. "Kulağa nasıl geliyor?"

"İnanılmaz," diye nefes aldı, şaşkın ifadesi kalbini ısıtıyordu. "O zaman gidip şu yatağa bakalım, olur mu?" Ve kadın isteksizce kayarak Elini adamın sikinden çekti ve küçük banyodan çıktı.

Onu takip etti, eli sırtına, koluna dokunuyordu, sanki bir an bile onu bırakmak istemiyormuş gibi. Ve bu aynı anda oldukça sevindirici ve tatlıydı. Ona karşı bir şefkat dalgası hissetti - nasıl şefkat isteyeceğini bilmeyen ama onun ilgisinin tadını çıkaran bu yalnız, izole adama.

Onun kalbine karşı dikkatli olacaktı. Maylee Griffin'e tatlı bir gülümseme vermek ve onu ne kadar önemseydiğini söylemek için arkasını döndü.

Ama ağzı onunkine kondu, eli boynundaydı, onu kendine yakın tutuyordu ve Maylee herhangi birine ya da herhangi bir şeye karşı dikkatli olmayı unuttu. Adamın arzusu kızinkini yuttu ve öpüşme derinleştğinde Maylee'nin dizlerinin bağı çözüldü. Bir öpücükten hiç onunkinden etkilendiği kadar etkilenmemişti. Elleri adamın giysilerini pençeledi ve tenini kendi teninde hissetmek için aniden umutsuz bir ihtiyaç hissetti. "Giysilerini çıkar," diye nefes nefese kaldı.

"Önce sen," dedi ona. "Dilimi vücudunun her yerinde istediğini söyledin ve ben de buna uymayı amaçlıyorum. Şimdi benim için soyun."

İçini bir ürperti kapladı ve tişörtünü çekiştirerek başını salladı. Kontrolü elinde tutmak buraya kadarmış. Adam kısa sürede kontrolü tekrar ele geçirmiş ve kadın da kendi isteğiyle kontrolü ona bırakmıştı. Hızlı bir hareketle tişörtünü başının üzerinden çekti ve ardından kot pantolonunu çıkardı, içinden sıyrıldı ve bir kenara fırlattı. Sonra da üzerinde eski bir sütyen ve daha iyi günler görmüş bir külottan başka bir şey olmadan adamın karşısında durdu.

Onun gözlerine nasıl görüldüğünü hayal ederek yüzünü buruşturdu. "Her şeyi bıraktım Otelden bana aldığın kıyafetler. Elimde sadece bu eski şeyler var-"

"Çok güzelsin," dedi ona usulca ve sonsuz bir şefkatle öptü dudaklarını. "Paçavra giysen bile hayatımda gördüğüm en güzel şey olurdun. Senden önce kamuflajı hiç erotik bulmazdım ama şimdi görünce sikim kalkıyor."

Gözleri yaşardı ve ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Bunu sadece pantolonumun içine girmek için söylüyorsun."

"Pantolonunun içindeyim," dedi ona. "Ama söylediklerimde ciddiylim. Seni seviyorum, Maylee Meriweather, ve benim için sen şimdiye kadar gördüğüm en harika yaratıksın."

Onun bunu söylediğini duyunca küçük bir zevkle iç çekti. Aşık olduğu adam buydu. Neler olabileceğini düşünmek onu dehşete düşürüyordu. Ya bunlar sadece sözcüklerden ibaretse? Ya Griffin'inki gibi bir yetiştirilme tarzına sahip bir adam sevmeyi bilmiyorsa? Her şeyin başka bir yanlış anlaşılma olmasından endişeleniyordu ama bu düşüncelerini kendine sakladı. Onun dikkatini sessizliğinden uzaklaştırmak için sütyenini ve külotunu çıkardı.

"Son derece güzel," dedi Griffin saygıyla, parmaklarını kızın bronzlaşmış kolunda gezdirerek. "Benim kişisel Venüs'üm gibi." Parmak uçları omzunda ve köprücük kemiğinde gezindi, teninde hafifçe izler bıraktı. "Ben yaşayan en şanslı adamım."

Ellerini resmi ceketinin üzerine koyarken çırpındı, arzusu nabzının atmasına ve bacaklarının arasının ağrmasına neden oldu. "Benimle birlikte soyunacak mısınız?"

"Eninde sonunda," dedi ve eli göğüslerinin arasında gezindi. "Önce sana bakarak doymak istiyorum."

Adam parmak uçlarıyla vücudunu keşfederken, kadın titreyerek adamın önünde durdu. Parmak uçları göğüslerinin üzerinde gezindi, uçlarını dolaştı. Karnının yumuşak kıvrımından aşağı inerek kalça kemiklerinin çizgileri boyunca ilerlediler. Bacaklarının arasından geçip uyarılmışlığının nemli kıvrımlarını hafifçe sıyırdılar ve kadın bir nefes çekerek şunları umdu parmaklarını bacaklarının arasına sokup onu açtı.

Ama onun yerine önünde diz çöktü ve tümseğinin hemen üstündeki deriyi şefkatle öptü. "Çok güzel."

Neredeyse arzudan titriyordu. "Griff," diye mırıldandı, sesi boğuklaşmıştı. "Eğer beni bu yatağa atıp benimle sevişmezsen, bana yardım et-"

Onu görmezden geldi ve yüzünü içeri doğru bastırdı, ağzıyla seksinin kıvrımlarına hafifçe sokuldu ve dilinin ucunun klitorisini sıyırdığını hissetti.

Boğazından tiz bir nefes kaçtı ve dizleri hafifçe büküldü. Sadece kalçalarındaki elleri onu dik tuttu. "Oh."

"Uzan sevgilim," dedi. "Ağzımı üzerine koymak istiyorum."

Yatağın kenarını buldu ve titreyen bacaklarıyla üzerine oturdu. Sonra, arkasına yaslanırken, Griffin'in yavaşça, metodik bir şekilde kalın tören

ceketinin düğmelerini çözmesini ve sonra onu yere atmasını izledi.

pantolonunun içine soktuğu atleti ve kaslı kolları ortaya çıktı. Maylee bunu görünce zevkle iç çekti ve pazusundaki, onun karakterine hiç uymayan çirkin dövmeyle bir kez daha hayret etti.

"Benim güzel, sevgili Maylee'm," diye mırıldandı, yatakta onun üzerine eğilerek. Maylee'nin üzerine emekledi ve Maylee onun altında yatağa uzanırken önce alnını, sonra elmacık kemiklerini nazikçe öptü ve devam etti

her özelliğine saygı göstererek yüzünde gezindi. Çenesini ısırarak meme uçlarının daha da gerilmesine neden oldu ve neredeyse arzudan nefes nefese kıpırdandı. Bu tatlı, düşünceli öpücüklerin hayatında deneyimlediği her şeyden daha erotik olması garipti.

Omuzlarını ve göğüslerini öptü, her birinin ucunu nazikçe ağzına aldı ve zevk iniltilerini ısırana kadar ucunu hafifçe emdi ve alay etti. Elleri defalarca adamın saçlarında gezindi ve her seferinde sırtı yataktan kalktı. Her seferinde ağzı bir meme ucuna yapıştıyordu. Çok iyi hissettiriyordu; daha fazlasını istiyordu ve onun için içi acıyordu.

Sonra ağzı hafifçe karnında gezindi ve dili göbeğine daldı, onu daire içine aldı ve ona gelecek olanın ipuçlarını verdi. "Oh, lordamercy," diye nefes aldı.

"Bunu söylediğini her duyduğumda sikim kalkıyor, biliyor musun?" diye mırıldandı ama yoluna devam etti. "Her seferinde neredeyse çözülyorum. Nedense senin o tatlı ses tonun beni inanılmaz derecede sertleştiriyor. Sanki dilinin kelimelerinin üzerinde kıvrıldığını hayal ediyorum ve sonra da aletimin başının üzerinde kıvrıldığını hayal ediyorum."

Tanrım, yatakta çok konuşuyordu. Bu onu mahvediyordu. Maylee'nin Ellerini battaniyeye sıkıştırdı ve nefes nefese kaldı, sessizce daha fazlasını vermesi için yalvardı.

"Ah," dedi bir an sonra, sanki zevkli bir şey keşfetmiş gibi ve kadının nefesi de hayal gücü gibi patladı. "Benim için çok ıslaksın, değil mi sevgilim?"

Sesine güvenemeyerek başını salladı ve boğazından küçük bir inilti kaçtı.

Parmakları etini ayırdı ve bir an sonra ağzını kıvrımlarında hissetti, dili onun nemli merkezinde yukarı ve aşağı kayıyordu. "Sen Tadın da görüldüğün kadar güzel," diye fısıldadı ve sonra ağzı klitorisine gitti. Dili üzerinde gezindi ve sonra dudaklarıyla alay ederek onu emdi.

İçini bir titreme kapladı ve şiddeti giderek arttı. O devam etti Diliyle klitorisini emiyor, tam da istediği yeri bulduğu için yerinden kıpırdamıyordu ve yoğunluğu artarak gözlerinin arkasında patlıyordu. Şaşkınlık içinde, hızlı ve şiddetli bir patlamayla boşaldı, bacakları kasılırken ve topukları yatağa gömülürken bile parmakları adamın kafa derisini pençeliyordu.

"Oh," diye nefes aldı. "Oh. Oh, *lordamercy*. Oh, Griff."

Kızın son ürpertilerini de boşalttıktan sonra başını kaldırdı, dudakları kızın ıslaklığından parlıyordu ve muhteşem yüzünde kendini beğenmiş, tatmin olmuş bir zevk ifadesi vardı, sanki onu bu hale getirebildiği için gurur duyuyordu

çok sert boşalmıştı. Nefes nefese, adamın tekrar yanına tırmanmasını ve yan yatarak iyileşmesini izlemesini izledi.

Adam kendinden son derece memnun görünüyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı, sevgilim?" Elini uzatıp göğsünü okşadı ve meme ucunu rahatça okşadı. Sanki onu tatmin ettiği için bol bol vakti varmış gibi görünüyordu ama kadın adamın sikinin bacağına değdiğini hissetti.

Tüm bu rahat kontrol? Bu bir roldü. Ve Griffin kontrollü davranmakta çok iyiydi.

Onu vahşileştirmek istiyordu. Bu yüzden ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı ve omzunu iterek yatağa uzanması gerektiğini işaret etti.

Elleri kadının sarkan göğüslerini avuçlamak için hareket etti ve boğazından küçük bir zevk sesi çıktı. "İnanılmaz derecede güzelsin."

"Bundan bir ya da iki kez söz etmiştin," diye alay etti Maylee. tekrar seslendi. Adamın atletini çekiştirerek yukarı çekti ve düz karnını ve oradaki kasları ortaya çıkardı. Ona da kendisine yaptığı gibi işkence etmeyi düşündü -teni boyunca sonsuz öpücükler- ama adamın siki pantolonunu zorluyordu ve zaten acı verici bir şekilde tahrik olduğunu biliyordu. Tıpkı kendisi gibi onun da acele etmemesini bekleyecekti.

Ama onu şaşırtmak istiyordu.

Göğüsleriyle oynayan o lezzetli ellerden uzaklaşmak için yataktan biraz aşağı kaydı ve hızlı, kolay hareketlerle adamın pantolonunun kemerini çözmeye başladı. Adam ona yardım etmek için uzandı ama kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Artık benimsin. Arkana yaslan ve uslu dur."

Kıkırdadı ama elleri uzaklaşıp tekrar saçlarına gitti ve buklelerini parmakladı. Saçlarına dokunmayı seviyordu, bu yüzden vahşi ve özgür sevdiğini söylediğinde ona güvenmek zorundaydı.

Bir an sonra pantolonunu çözdü ve fermuarını kenara itti. Adam kalçalarını kaldırdı, böylece kadın giysileri aşağıya doğru kaydırabilecekti ama kadın farklı bir taktik seçti, daha hızlı bir taktik. Boxer'ının fermuarını kapalı tutan düğmeyi kopardı ve adamın sikini kumaşın içinden iterek ortaya çıkardı.

"Tekrar merhaba," diye mırıldandı adamın ereksiyonunun yükseldiğini, tepesinin kalınlaştığını ve parladığını görünce. "Seni görmek çok güzel."

Adamın sikinin dibini kavradı ve başını ağzına aldı.

Griffin hemen yatağın üzerinde sertleşti, tüm vücudu gerildi. Dili başın etrafında döndü, sonra hafifçe tepenin alt tarafını izleyerek onu keşfetti. Güzel ve kalındı ve açgözlü bir kadındı çünkü onun öyle olmasını seviyordu. Onun her şeyini istiyordu ve onu bu şekilde ele almak bile bacaklarının arasını acıtıyordu. Onu içinde hissetmek için sabırsızlanıyordu. Bunu tahmin ederek çenesini açtı ve sertçe emerek onu daha derine aldı.

Neredeyse yataktan düşüyordu. "Oh, lanet olsun, Maylee-"

Onun tepkisi karşısında zevkle inledi, boğazındaki gümbürtü vücuduna bir ürperti daha gönderdi. Bu yüzden onu derinlemesine boğazlamaya devam etti, dilinin arkasına doğru kaydırırken ağzının iyice ıslanmasına izin verdi ve onu boğazının derinliklerine aldı. Kalçaları okşayan ağzıyla buluşmak için yükseldiğinde ve eli sanki daha derine itmeme için umutsuzca çabalıyormuş gibi saçlarını yumrukladığında iyi yaptığını biliyordu.

Bir an sonra nefes nefese kalarak onu üzerinden çekti.

"Hayır, bekle-" diye miyavlayarak onu tekrar ağzına çekmeye çalıştı.

"Prezervatifler," diye sordu ve yataktan yuvarlanarak prezervatifleri bulmaya gitti.

Kadın onu yatakta bekledi, acıyla ve ihtiyaçla doluydu ve adam bir an sonra geri döndü, parmakları aceleyle kutuyu yırtarak açtı, siki açık pantolonundan ve boxerından dışarı fırladı. Elinde olmadan ona tekrar uzandı ve adam inleyerek ondan uzaklaştı ve kıyafetlerinden kurtuldu. Boxer'ı çıkarmakta zorlandı ve sonunda yırtıp attı, kumaş odanın içinde yırtıldı. Griffin yine de umursuyormuş gibi görünmüyordu. Saçları tutam tutam havaya kalkmış ve yanakları kızarmıştı. Yaptıkları şeyin yoğunluğu.

Muhteşemdi.

Prezervatifi yuvarladı ve onu yakaladı. Yatağın kenarına oturdu ve sonra dizini sıvazladı. "Gel kucağıma otur, sevgilim." Aleti çıkıntı yaptı

Tam oturması gereken yeri göstererek.

Maylee bir bacağına onun üzerine salladı ve Griffin'in elleri onu tutmak için hemen kalçalarına gitti. Griffin'in elleri ona rehberlik ederken, Maylee onun önünden aşağı kayd ve yavaşça onun sikinin üzerine oturdu.

Vücudunun içine doğru itilmesi nefesini içine çekmesine neden oldu ve hemen kaslarını gererek onun omuzlarına yapıştı. Adam son sevgilisinden daha büyüktü ve aleti içine girerken biraz yanıyordu ama yine de çok lezzetliydi. "Griff," diye inledi. "Oh, lordamercy."

"Maylee," diye inledi cevap olarak. "Tatlı, lanet olası güzel Maylee." Ve onu tamamen üzerine yatırdı.

Haykırdı, ancak ığılığı onun öpücüğüyle boğuldu. Bu pozisyon, tüm vücudunun onunkine sürtünmesine izin verdi ve bacaklarını onun beline kilitledi. Göğüsleri adamın göğsüne sürtündü ve adamın belindeki kolu onu sıkıca yerinde tuttu.

Ve onu öptü. Tanrım, onu o kadar derinden ve derinlemesine öptü ki, yeniden içine girildiğini hissetti. Zihni sersemlemişti ve adam kalçalarını salladığında inledi ve bu her şeyin biraz daha derine inmesine neden oldu.

"Maylee'm," diye mırıldandı, kalçalarını tekrar salladı ve sonra yasal olduğundan tam olarak emin olmadığı bir harekete başladı, sürtünmeyi artırmak için kendi kalçalarını sallarken bile kalçaları ileri geri hareket ediyordu. Kızın klitorisi adamın kasıklarına sürtünüyor, meme uçları adamın göğsüne sürtünüyor ve adamın ağzı kızını yalayıp kayganlaştırmaya devam ediyordu.

Bu şimdiye kadar hissettiği en erotik şeydi. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştı, birinin üstüne oturmuş ve onun kendisini dik bir şekilde becermesine izin vermişti. Bu her şeyi çok samimi hale getirmişti.

Hareketleri yavaş ve kontrollüydü ama Maylee kalçalarını kontrol edemiyor gibiydi. Adamın üzerine olabildiğince sert bir şekilde bastırıyor, onun küçük inlemelerinin tadını çıkarıyordu. Kendi vücudu titriyordu ve başka bir orgazm oluşmaya başladığında seksinin tepki olarak sıkılaştığını hissetti. Tırnakları adamın tenine batıyor ve öpücükleri çılgınca bir hal alıyordu, hatta adam ona daha sert bir şekilde sokulmaya başladığında bile, bu yapıyı teşvik ediyordu.

Bu sefer boşaldığında bunu tüm vücudunda hissetti, her şey titriyor ve onun etrafında o kadar sert geriliyordu ki, ses çıkarmasa bile onun bunu hissettiğini biliyordu. Tepki olarak inlemesi ona her şeyi anlatıyordu.

Sonra, yatağa uzandı ve hızla yuvarlandı ve kadın onun altında kaldı. Kız daha soru sormadan, adam geri çekildi ve kızın içine derin ve sert bir şekilde girdi.

Ve nefesi kesildi, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. Tekrar yaptığında - öncekinden daha hızlı ve sert - hareketlerinin gücü onu yatağa biraz itti ve teni kendi tenine çarptı. Ama kadın ona yapıştı, bu hoşuna gitmişti. "Griff," diye yumuşakça inledi. "Oh, Griff."

"Seni seviyorum," diye homurdandı, kelimeler düzensizdi. "Seni seviyorum, Maylee." Ve boşaldı, onun adını sanki bir hayır duasıymış gibi söyleyerek.

Maylee kollarını ona doladı ve kendi orgazmında kaybolmuş bir halde kollarında titreyip sarsılırken uzun bir memnuniyet iç çekişi yaptı.

Griffin sonunda onu bıraktığında, vücutları ayrılırken bir protesto sesi çıkardı. Onun kendisini bir daha asla terk etmesini istemiyordu. Bir an sonra Griffin yatağa döndü ve onun çıplak bedenine sarılarak onu kendine doğru çekti.

Memnun bir şekilde onun kollarına sarıldı.

Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Uzun süre uyuma. Eve dönüş o kadar da uzun bir uçuş değil ve Kip bizi aramaya gelmeden önce tekrar giyinmelisin."

Ellerini onun teninde gezdirerek kıkırdadı. "Bir kıza sarılması için biraz zaman ver, olur mu?"

"İsterseniz birkaç dakika."

"İstiyorum," dedi ve parmağını dövmesinin üzerinde gezdirdi, göz çukurundan para çıkan çirkin kafatası. Çok cafcacılıydı. Griffin gibi bir adam için garip bir seçimdi. "Bu oldukça iğrenç."

"Öyle değil mi?" Adamın neşeli sesi onu şaşırttı.

"Çirkin olduğunu düşünüyorsan neden aldın? Sana hiç benzemiyor." Tereddüt etti. "Uzun hikâye."

Ona doğru baktı. "Şu anda hiçbir yere gitmiyorum." Başını iki yana salladı. "I . . . Şu anda bir şey söyleyemem Maylee."

"Oh, tamam." Ona gülümsedi ama tedirginliğini gizleyemedi. Şimdiden sırlar mı? Bunu geride bıraktıklarını umuyordu. "Sanırım kalkmalıyım ve elbise."

Maylee oturup giyinmeye çalıştığında, adam onu tekrar yatağa sürükledi ve tutkuyla öptü. Ağzını onunkinden ayırdığında fısıldadı, "Sana şu anda söyleyemeyeceğimi söyledim, Maylee, sevgilim. Söylemeyeceğimden değil. Sadece bana zaman ver, tamam mı?"

Ve başını salladı, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Eğer henüz tüm sırlarını paylaşmaya hazır değilse, bunu anladığını düşündü.

Sadece uzun vadede ona zarar verecek bir Şey olmamasını umuyordu.

On Üçüncü Bölüm

Maylee Griffin'in konağında çok mutluydu çünkü inanılmaz derecede *Griffin*'di. Ne beklediğinden tam olarak emin değildi ama duvardan duvara rafları, duvarlara çerçevelenmiş antika haritaları ve her yerdeki kitap yığınlarını görünce ellerini çırttı ve güldü. "Bu mükemmel."

"Öyle mi?" Adam şaşkınlıkla ona baktı ve sanki onun gözlerinden görmeye çalışıyormuş gibi evine şüpheyle baktı.

"Öyle," diye yineledi ve adam kapıyı kapattığında diz çöküp Bubba'nın tasmaını çözmesi için serbest bıraktı. "Tam olarak benim istediğim gibi görünüyor.

"Bilgin bir soylunun yaşayacağını hayal edin."

Çenesini ovuşturdu ve bir an için utanmış göründü. "Sanırım öyle. Logan'inki gibi devasa bir çatı katı ya da bir malikane değil.

Hunter'inki gibi. Sadece üç yatak odam var ve biri kütüphane olarak düzenlenmiş." "New York'ta üç yatak odası mı?" Güldü. "Tam olarak gecekondur sayılmaz, Griff."

Bir yığın kitabı bir masadan kaldırdı, tereddüt etti ve sonra onları başka bir masanın üzerine bıraktı. "Daha fazlasına sahip olmayı hiç düşünmedim, gerçekten. Hiçbir zaman evim gibi hissettirmeyen kırk odalı saraylarda büyüdüm."

Gülümsedi, bu yer onu hâlâ büyülemişti. Central Park'a bakan pencereler, her yerde kitap rafları, parke zeminler ve kartonpiyerler vardı. Bahse girerim iki banyosu bile vardı. Burayı şimdiden sevmişti. "Sadece iki kişi yaşayacaksa kocaman bir evin anlamı yok." Bir kitap aldı ve üzerindeki toz tabakasına kaşlarını çattı, sonra ona baktı. "Temizlik yapmıyor musun?"

Ona mahcup bir bakış attı. "Kip'i fazla temizlik yapmayacak kadar meşgul tutuyorum. Haftada bir kez gelip en kötüsünü temizleyen bir bayan var ama sanırım yapılacak daha çok şey var."

"O zaman ikinci bir asistanın olduğu için şanslısın," diye alay etti.

"Seni evimi temizlemen için tutmadım."

"Hayır, beni borularını temizlemem için tuttun."

Sessizdi. Maylee şaşkınlıkla başını kaldırdı. . ve yüzünün kızarmış olduğunu gördü. Güldü. "Hadi ama, bu deymi hiç duymadın mı?"

"Benimle ilgili değil." Kulağını ovuşturdu ve kız onun da kırmızı olduğunu fark etti. *Ne kadar şirin.*

"Yatak odan da kitaplarla mı dolu?"

"İki kişi için yeterince yer var," dedi ve kadın onun gözlerindeki şaşkın ifadenin geri döndüğünü fark etti. Kendini gizlice düzeltti. "Size göstereyim mi?"

Kulağa hoş geliyordu. Ama önce ... etrafına bir göz attı. "Kip nerede?"

Elini salladı. "Kendisi için bir şehir evi seçmesini söyledim. Benden. Sanırım alışveriş yapıyor." Yüzünü buruşturdu. "Adam alışveriş yapmayı seviyor."

Maylee, "Alışveriş görevi onda kalabilir," dedi ve Griffin'i yatak odasına sürükledi.

Üç gün sonra, Griffin hiç olmadığı kadar mutluydu. Yatağında sıcacık, harika Maylee vardı, evine dönmüştü ve her şey mükemmeldi.

Neredeyse mükemmeldi. O sabah erken saatlerde bir kitabı çiğnerken bulduğu salyalı bir köpek vardı ve şehir evi şu anda her şeyi düzenlemeye kararlı Maylee tarafından alt üst ediliyordu, ama genel olarak memnundu.

Yatağında sevdiği kadın vardı ve her gece saatlerce ona tapıyordu. Bazen bir gecede birkaç kez. Maylee'yi düşünmek bile sikiinin sertleşmesine neden oluyordu ve onu bulmak için kitabını bir kenara bırakarak pencere kenarındaki sandalyesinden kalktı.

Onu küçük oturma odasında, yerde bağdaş kurmuş otururken buldu. Çirkin kamuflajlı pijamalarını giymişti ama adam bu görüntüyü artık dehşet verici değil, çekici buluyordu. Ve odaya girer girmez televizyonu kapattı. Ona döndüğünde yüzünde aşırı parlak bir gülümseme vardı. "Hey, sen."

"Sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Atıştırmalık bir şeyler ister misin? Ben de tam bir tane almak üzereydim-"

Kadın onu geçmek için hareketlendiğinde, adam uzaktan kumandayı kadının elinden kaptı ve televizyonu tekrar açtı. Alex ve Luke'un düğünüyle ilgili özel bir haber vardı. Maylee'ye meraklı bir bakış attı. "Bellissime'de yeterince izleyemedin mi?"

Omuz silkti, adamın bakışlarına karşılık vermedi. "Düğünün kendisini gerçekten görmedim. Sadece merak ettim sanırım." Adamın omzunu sıvazladı ve mutfağa doğru yöneldi.

Omuzundaki dövmeyle fark etmeden edemedi. Ve Saxe-Gallia prensesinin televizyonda görüldüğünü görünce kendi kendine sessizce yemin etti.

Maylee'nin hâlâ şüpheleri vardı. Onun en azından bir sırrı olduğunu biliyordu. ve onun kendisine tekrar zarar vermeyeceğinden emin olana kadar huzursuzdu. Onun yüzündeki ifadeyi tanıdı. Bellissime'de onu incittikten sonra sık sık takındığı yüz ifadesiydi bu. Korunaklı. Temkinli.

Her an incinmeyi beklemek.

İnledi ve hayal kırıklığı içinde yüzünü ovuşturdu, neredeyse gözlüklerini yüzünden çıkardı. Onu sevdiğini kanıtlamak için ne yapacaktı? Onun yanında kendini güvende ve rahat hissetmesini sağlamak için?

Maylee'ye günde onlarca kez onu sevdiğini söylüyordu.

Bir kez bile karşılık vermemişti. Beklemeye devam etti ve kızın rahatlamasını, onun yanında daha rahat olmasını ve o zaman onun da kendisi için hissettiği kadar güçlü hisler beslediğini fark etmesini umdu. Ama "seni seviyorum "u saklamak onun için bir tür zırh gibi görünüyordu. Kendini tamamen açığa vurmadığı sürece ondan zarar görmeden kaçabilecekti.

Yine de onun gitmesine izin vermeyi planlamıyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Maylee'nin mutfaktaki uğraşlarını dinledi. İçeri girdi ve onu alnından öptü. "Derslerimi bitirmeye gidiyorum."

"Pekâlâ," dedi ve sesi yine biraz fazla parlaktı. "Ben burayı toparlayacağım."

Ofisine geri çekildi ve kitaplarına yönelmek yerine telefonunu eline aldı. Bir süre ekrana bakıp düşündü. Hunter'ı arayıp tavsiye isteyebilirdi ama Hunter'ın elinde canavar gibi bir kadın vardı, Gretchen. Maylee'ninki kadar hassas ve narin bir kalple nasıl başa çıkacağını bilemezdi. Nazik bir ele ihtiyacı vardı.

Cade'i aradı ama telesekretere düştü. *Lanet olsun.* Aşk dolu bir mesaj bırakmak istemedi, bu yüzden Jonathan'ı aradı.

Orada mısın? Jonathan telefonlara neredeyse hiç cevap vermezdi, ama sürekli mesaj atardı.

İşte, bir dakika sonra cevap geldi. Ne oldu? New

York'a döndün mü?

Hayır, dışarı çıktım. Halletmem gereken bazı işler vardı.

Griffin bir an için düşündü. Tavsiyeye ihtiyacım var. Bir kadın

hakkında. Oh, Tanrım.

Siktir git.

Bu İspanya'da seninle birlikte olan o küçük sarışınla mı ilgili?

Çok tatlıydı. Ve senden hoşlandığı belliydi.

Nedense bu Griffin'i daha iyi hissettirdi. Öyle mi oldu?

Oh, evet. Her konuştuğunda sanki altın külçeleri sıçıyormuşsun gibi sana bakıp durdum.

Griffin'in ağzı eğlenerek seğirdi. Adı Maylee ve benim yanıma taşınmasını istedim ama mutlu değil.

Neden mutlu değil? Ayakkabılarını senin kitaplarının arasına sığdıramıyor mu?

Sonra, bir dakika sonra . . . Neden benimle bu konuşmayı yapıyorsun?

Bilemiyorum. Cade müsait değil, Reese ahmağın teki, Hunter kadınlarla arası berbat ve Logan da ona bir şey almamı önerirdi.

Ona bir şey almayı denedin mi?

Parayla işi olmaz.

Tanrım, NYC'de cüzdanına ilgi duymayan tek kızı nasıl buldun?

Bu konunun dışında. O mutlu değil. Olmaya çalışıyor ama bana güvendiğini sanmıyorum. Bir an düşündü, sonra mesaj attı: Daha önce gitti çünkü utandığım için onu sakladığımı düşündü.

Ya sen?

Aslen mi? Evet.

Ouch, adamım.

Defol git. Tekrar. Belki de tavsiye almak için Jonathan'a gitmek kötü bir karardı. Ama çaresizdi. Bu duygu işlerinde iyi olmadığımı biliyorsun.

Tamam, tamam. Onu hala saklıyor musun?

Tabii ki hayır. O taşındı. Kip onun çok hoş olduğunu düşünüyor.

Asistanının ne düşündüğü kimsenin umurunda değil. Demek istediğim, onu herkesle tanıştırdın mı? Hoş karşılandığını hissettirdin mi?

Oh. Bunu düşünmemiştii bile. **Gretchen, Audrey ve diğerleri gibi mi demek istiyorsun? Dövmemi sordu.**

Jonathan cevap vermeden önce uzun bir an geçti. **Bak dostum, ona Kardeşlik'ten bahsetmemeni söylemeyeceğim. Deneyebilirim, ama eğer herkes gibi sakinle düşünüyorsan, bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyorum. O yüzden doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap. Sana güveniyorum. Hepimiz güveniyoruz, yoksa Kardeşlik'te olmazdın.**

Griffin ne diyeceğini bilemedi. **Anlıyorum.**

Ve bir şey daha.

Neymiş o?

Eğer aşksanız, yani gerçekten aşksanız, onu sevdiğinizi göstermek için her şeyi göze almalısınız. Çünkü bunu yapmazsanız, onu kaybedersiniz. Ve o zaman hayat yaşamaya değmez. Bunu benden alın, tamam mı?

Griffin ekrana kaşlarını çatı. Jonathan kendini herkesten, hatta kardeşlerinden bile uzak tutuyordu. Bu itirafı duymak Griffin'in Jonathan'ın ne sakladığını merak etmesine neden oldu. **Bu ne anlama geliyordu? Kırık bir kalple ilgili uyduruk bir ipucu mu?**

Başka zaman anlatırım. Şu anda yetişmem gereken bir uçak var. Sonra görüşürüz.

Telefonunu kapattı ve uzun süre düşündü. Maylee onu ciddiye almadığını mı düşünüyordu? Daha fazlasını yapmanın zamanı gelmiş miydi? Daha fazla

Gösterici mi? Onunla her gece sevişti. Günde birkaç kez onu sevdiğini söyledi. Birlikte Central Park'ta uzun yürüyüşlere çıktılar, el ele tutuştular ve köpeği gezdirdiler. Hatta New York'taki iğrenç canavarını kitaplarla dolu evine getirmesine bile izin vermişti. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Ama belki de daha büyük jestlere ihtiyacı vardı. En ufak bir itirazda bulunamayacağı bir şey.

Griffin bir süre daha düşündü ve sonra Reese'e mesaj attı. **Audrey orada mı?**

Neden bana mesaj atıp karımı soruyorsun? Kendi kadını bul.

Griffin sinirlenerek dişlerini sıktı ve **"Bende bir tane var"** diye cevap verdi. **Ben de istiyorum.**

Onun için bir parti düzenlemek istiyorum ama nereden başlayacağımı

bilmiyorum. Audrey'nin

bilebilir. Reese'in karısı hemen hemen her şeyi organize edebilir.

Oh. Siktir, dostum. Parti tartışmalarının dışındayım. Gideceğim ama iş planlamaya gelince yanlış adamı yakaladınız.

Bu yüzden karımı sordum.

Bekle. Bir dakika sonra Reese mesaj attı. **İşte Audrey'nin numarası.**

Ara onu.

Griffin aradı ve telefonu etkili bir ses açtı. "Alo?" Audrey Petty saçmalamayan ve pratik biriydi, bu yüzden Reese gibi dengesiz biriyle birlikte olması Griffin'i hâlâ şaşırtıyordu.

"Ben Griffin. Maylee yanıma taşındı ve ona bir hoş geldin partisi vermek istiyorum."

"Öyle mi?" Sesi birkaç derece ısındı. "Bu çok tatlı, Griffin. Düzenlemek için yardım ister misin?"

"Evet. Lütfen. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Güldü. "Pekala, konumla başlayalım. Aklınızda neresi var?"

Bir an için düşündü. Ne kadar önemsediyini göstermek için gösterişli bir şeye ihtiyacı vardı. "Akıl almaz derecede gösterişli olan hangi yer aklına geliyor?"

"Hunter'ın evi mi?"

Hmm. "Mükemmel." Bir süre daha düşündü ve sonra ekledi: "Haber medyasından tanıdığın biri var mı?"

"Birini bulabileceğime eminim. Haber değeri taşıyan bir olay mı yaşıyoruz?"

"Bellissime'den olup olmadığınıza bağlı sanırım."

"Oookay. Bana daha fazlasını anlatacak mısın?"

"Sadece bana güven."

"Nereye gidiyoruz?" Maylee pencereden dışarıyı görebilmek için boynunu bükerek sordu. "Ve tüm bu bahçeler kime ait?"

"Bu bir sürpriz," dedi ona.

Ona temkinli bir bakış ve gergin bir gülümseme attı. "Hoşlandığımdan emin değilim sürprizler." Eliyle soluk sarı kayık yakalı kazağını düzeltti ve sanki sessizce doğru kıyafeti giyip giymediğini merak ediyormuş gibi giydiği kot pantolonu parmakladı.

"İyisin," diye yatıştırdı. Kız çok endişeli görüldüğü için, "Hunter'ın malikanesini ziyaret ediyoruz," diye ekledi.

"Ah." Ona bir kez daha gülümsedi ve sonra bir kez daha pencereden dışarı baktı. "Evini hiç görmedim ama Gretchen çok saçma olduğunu söylüyor."

"Öyle," diye kabul etti Griffin. "Bellissime'deki kraliyet sarayından daha büyük." "Lordamercy," diye nefes aldı Maylee saray görüldüğünde. "Bu biraz ev."

Öyleydi, Griffin de aynı fikirdeydi. Buranın Hunter'ın atalarından kalma bir ev olduğunu biliyordu ama Griffin'e kendi çocukluğundaki gösterişsiz, uzak sarayları çok fazla hatırlatıyordu ve buradan nefret ediyordu. Kendi konağı kadar bile ev gibi hissettirmiyordu. Böyle bir yer sürekli bakım gerektiriyordu ve Griffin köhne bir malikaneyi sağlığına kavuşturmaktansa farklı arkeolojik alanlara seyahat etmekle daha çok ilgileniyordu.

Ama herkes kendi yoluna.

Arabayı garaj yoluna çektiklerinde Maylee onun eline yapıştı. Kip'e başıyla arabayı park etmesini işaret etti. Sonra Griffin arabadan çıktı ve Maylee'nin tutması için elini uzattı.

O da öyle yaptı ve geniş merdivenleri el ele çıktılar.

Kapıya vardıklarında kapı açıldı ve Gretchen onları güler yüzle karşıladı. "Hey siz ikiniz! İçeri buyurun. Şampanyayı yeni patlattık."

"Oh? Neyi kutluyoruz?" Maylee sordu ama eli hâlâ Griffin'inkine sıkıca yapışmıştı ve Gretchen'ı takip etmedi.

"Henüz bir şey yok." Griffin'e onu boğmak istemesine neden olan abartılı bir göz kırptı ve sonra evin içine doğru ilerledi. "Gel hadi. Kırmızı Yemek Odası'nda takılıyoruz."

Evin labirentinde onu takip ettiler, Maylee evin büyüklüğü karşısında nefesini tutarak haykırdı. Buchanan Malikânesi'nin göz korkutucu olduğunu biliyordu ama şimdi Maylee'nin partisi için buranın ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyordu. Maylee'nin her zamankinden daha yalnız ve yersiz değil, sıcak ve hoş karşılanmış hissetmesini istiyordu.

Bu yüzden onun elini sıkı.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve sonra minnettar bir gülümsemeyle elini sıkı.

Kırmızı Yemek Odası'nda, etrafta duran küçük bir insan kümesi vardı. Maylee'nin hemen kasıldığını hissetti ama kolunu ona doladı

ve onu nazikçe içeri yönlendirdi. "Maylee," dedi ona. "Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum."

Ve onu Reese, Audrey, Logan ve Brontë ile tanıştırdı. Her iki kadın da Maylee'yi meraklı bir şekilde vurmuş olsalar da, onu hoş karşıladılar. zaman zaman bakıyordu. Maylee yumuşak, sevimli aksanıyla onlara haykırdı ve bu partinin iyi bir fikir olduğunu anladı.

Artık her şey çok açıktı. Onu arkadaşlarıyla tanıştırmak dünyadaki en mantıklı şey gibi görünüyordu. Ona kendisine ait olduğunu göstermek çok küçük bir şeydi ama yanaklarındaki parıltıdan bunu anlayabiliyordu. mutluydu.

Onu bir hafta boyunca üzgün görmektense bunu daha önce düşünmeliydi.

Hunter ve Gretchen'i tanıyordu elbette ve Hunter onu Cade Archer, iyi bir arkadaş ve partide tek başına uçan tek adam. Yine de Cade bunu hiç umursamıyor gibiydi.

"Jonathan burada değil mi?" diye sordu ama cevabı zaten biliyordu. Jonathan bir iş için kaçmıştı, halletmesi gereken bir şey vardı. Son zamanlarda arkadaşları giderek daha fazla ortalıkta görünmüyordu.

Cade ne yapabilirsin ki der gibi omuz silkti.

Maylee herkesle tanıştıktan sonra, ikisine de birer bardak ve bir tanesini onun eline tutuşturdu. Kadın gülümseyerek ama şaşkın bir şekilde şampanyayı ondan aldı. "Bu bir partiye benziyor."

"Öyle."

"Neyi kutluyoruz?"

Önce odadaki insanlara, sonra da Maylee'ye baktı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Gözleri irileşti ve saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen yüzündeki belirsizliğin yeniden parladığını gördü. "Ah?"

Griffin devam etti. "Dövmemi sormuştun-"

Reese bir iniltiyle araya girdi. "Oh, işte başlıyoruz. Şimdiye kadar saklanan en kötü sır."

Audrey onu susturdu.

Griffin Reese'e sert bir bakış attıktan sonra Maylee'ye döndü. Şampanyasından bir yudum aldı, sonra kadehi yere bıraktı. Maylee'nin elini tuttu ve titrediğini fark etti. "Maylee, sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim." Durakladı, sonra yavaşça nefes verdi. "Ben ... gizli bir topluluktaayım. Hepimiz öyleyiz."

Kaşları birbirine çarptı. "Tamam." Bekledi.

"Hepsi bu mu?"

"Bu çok gizli," diye vurguladı. "Eğer ortaya çıkarsa bizi finansal olarak mahvedebilir.

Altı milyarderin birlikte çalışması, bu ülkedeki tüm vergi denetçileri tarafından soruşturulmamız anlamına gelir."

"Tamam," dedi, hâlâ ona şaşkın bir bakış atıyordu. "Kimseye söylemeyeceğim. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Siz yavru kedileri kurban etmediğiniz sürece, sanırım bununla başa çıkabilirim."

Gretchen, "Sadece tatillerde," diye şaka yaptı ama Audrey onu susturdu.

Maylee'nin elini sıktı. "Bu bilgi bu odadan dışarı çıkamaz.

Sana neyi emanet ettiğimi anlıyor musun?"

Başını salladı. "Anladım. Teşekkür ederim."

Griffin ona gülümsedi. "Ama seni buraya bunun için çağırmadım." Kızın kaşları tekrar aşağıya indi. "Değil mi?"

"Hayır." Audrey'ye baktı.

Gülümsedi ve aceleyle ilerledi, bol bluzu yuvarlak hamile karnını zar zor gösteriyordu. Koridorda kayboldu ve elinde küçük gümüş bir tepsi ve yanında elinde kamera olan bir adamla geri döndü.

Griffin kaşlarını çatarak Maylee'nin ne olduğunu anlamaya çalışmasını izledi. Kutuyu Audrey'den aldı ve sonra Maylee'ye döndü. Kutu kadife ve dikdörtgen şeklindeydi ve muhtemelen şeklini tanıyacaktı; içinde Verdi Zümrütleri vardı. "Bunları daha önce Bellissime'daki baloda takmıştın."

Maylee'nin gülümsemesi küçük ve şaşkıındı. "Hatırlıyorum. Kocaman küpeler ve bir kolye."

Kıkırdadı. "Bunlar onlar. Yine de bu setle uyumlu bir parça daha var ve onu almanı istiyorum."

Kutuyu açtı ve bir yüzük çıkardı.

Çok zarif ya da zarif bir yüzük değildi. Diğer Verdi Zümrütleri gibi çok eskiydi, kare kesilmişti ve etrafı minik elmaslarla çevriliydi. İğrenç bir yüzük canavarıydı.

Maylee'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tam o sırada kamera yüzünde parladı.

"I . . ." Yüzüğe baktı. "Bu ne Griffin?"

"Bu," dedi fotoğrafçıyı göstererek, "Bellissime'e ikimiz hakkında göndereceği bir haber üzerinde çalışan bir adam." Tekrar ona baktı ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. "Maylee. . ."

"Oh," diye nefes aldı, onun karşısında olduğu yerde donup kalmıştı. "Biliyorum, tam bir ahmak gibi davrandım," diye başladı.

"İtiraf ettiğini duyduğuma sevindim," diye mırıldandığını duydu Gretchen arka planda.

Onu görmezden geldi. "Ve benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğüm için endişelendiğini biliyorum. Bu yüzden sana ne kadar değer verdiğimi bilmeni istedim. Bunlar Bu odadaki insanlar benim için önemli olan tek ailem. Ülkemi sevmediğim için değil, ailem -gerçek ailem- burada olduğu için Amerika'da kalıyorum. Ve şimdi, sen buradasın." Yüzüğü ona uzattı. "Ve sen tanıdığım en güzel, en değerli kadınsın ve seninle tanışana kadar bu yüzüğü kimseye teklif etmeyi düşünmemiştim. Benimle evlenir misin?"

Fotoğrafçıya bakarak tereddüt etti. "Neden yine burada?"

Griffin eğildi ve alaycı bir şekilde fısıldadı, "Çünkü yüzün bir düzine Bellissime gazetesinde bir vikontu esir alan Amerikalı olarak yer alacak. Umarım özel hayatın ihlal edilmesine aldırılmazsın ama insanların evlendiğimizi bilmesini istedim çünkü kadınımın gurur duyuyorum."

Yüzü güzel bir gülümsemeye dönüştü. Kalbini yerinden oynatan ve sikini sızlatan seksi bir şekilde parmağını ona doğru eğdi.

Adam bir adım öne çıkınca, kız onursuz bir çığlık attı ve adamın kollarına atladı.

Sonsöz

O akşam, tüm kutlamalar sona erdikten sonra Maylee yatakta parmaklarını Griffin'in mutlu izinde kıvırdı ve inanılmaz derecede memnun hissetti. Parmağındaki taş tüm elini ağırlaştırıyordu ve oldukça çirkin bir yüzüktü ama Griffin'e ait olduğu anlamına geliyordu ve bu yüzden onu seviyordu.

Herkesten önce onu seçmişti. Onu. Basit, köylü kızı Maylee. Üstelik hiç de şık giyinmemişti. Kot pantolon ve yazlık kısa kollu bir kazak giymişti, saçları her zamanki gibi tirbuşon şeklinde bukleler halindeydi.

Ama Griffin'in umurunda değildi. Mücevheri ona takarken ve yüzüğü parmağına takarken gözlerinde büyük bir sevgiyle ona bakmıştı ve Fotoğrafçı o kadar çok fotoğraf çekmiş ve o kadar çok soru sormuştu ki başı dönüyordu.

Ve bunu en yakın arkadaşlarının önünde yapmıştı. Ona, kendisi için ne ifade ettiğini göstermeye çalışıyordu ve o da bunu şimdi anlamıştı. Gerçekten, *gerçekten* anlamıştı.

Eli adamın sikine doğru kaydı ve parmaklarını sikin üzerinde gezdirdi. Daha birkaç dakika önce seks yapmışlardı ama bahse girerim onu hemen yeniden dikleştirebilirdi. "Hey, Griff?"

"Hmmm?" Sesi lezzetli bir şekilde uykuluydu, yanağını karnına yaslariken eli saçlarını okşuyordu.

Eli tekrar onun sikini okşadı ve kıpırdanıp bir kez daha sertleşmeye başladığını görmekten memnun oldu. *Ne kadar lezzetli bir görüntüydü.* Onu okşamaya devam etti, Griffin'in inlemesinden ve eline pompalamaya başlamasından zevk aldı.

"Sana güvenene kadar çalışanın olmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Sana gerçekten güvenene kadar?"

Hâlâ eliyle onu çalıştırıyor olmasına rağmen, onun altında hareketsiz kaldı. "Hatırlıyorum."

"Tamam. Ben bırakıyorum."

Bir saniye sonra Maylee kendini yatakta sırt üstü dönmüş halde buldu ve Griffin yüzünde vahşi bir sırıtışla onu yatağa yapıştırırken kıkırdadı. Bu onun normal çekingen yüz ifadesinden çok farklıydı. "Öyle mi?"

"Evet, bırakıyorum. Tamamen, tamamen bıraktım." Gülümsemesini engelleyemedi.

Eğildi ve onu öyle şiddetli öptü ki dudakları morardı ama umurunda değildi. "Bu harika."

Ona sırtıttı. "Sanırım işsiz olduğum için buralarda bir yerde bir iplik dükkânı açmayı düşünebilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul etti. "Ama bekleyebilir mi? Gelecek ay seni İspanya'ya götürmeyi çok isterim, böylece Cadiz'de daha fazla zaman geçirebiliriz. Sonra da belki Homeros'un eserlerinde adı geçen birkaç yere uğramak için Yunanistan'a gideriz."

Daha fazla seyahat mi? "Kulağa harika geliyor."

Gözleri parladı. "Seyahat etmek senin için sorun olmaz mı? Ben epeyce yapıyorum ama burada kalıp bir iş kurmayı tercih edersen biraz bekleyebilirim."

"İplik dükkânında bekleyebilirim." Ona iyice sokuldu. "Seninle vakit geçirmeyi tercih ederim."

"Seni seviyorum, Maylee. Gerçekten seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum," dedi usulca ve parmakları yanağından aşağı doğru indi. Sevgi göstermeyi bilmediğini söylemişti ama Tanrım, çabuk öğreniyordu.

Elini öptü ve sonra yatağın kenarından başka bir prezervatif almak için ona doğru uzandı. Sonra eğildi ve prezervatifi takarken onu bir kez daha şiddetle öptü ve kadın bacaklarını onun altına açarak beklenti içinde bekledi.

Adam kadının içine girdiğinde, kadın zevkle onun adını haykırdı.

Seks hızlı ve acımasızdı. Maylee, Griffin'in derisini ısırıp tırmalarken, Griffin kabaca içine doğru itti ve birkaç dakika sonra boşalmadan hemen önce parmakları onu orgazma ulaştırmak için klitorisini aradı. Sonra nefes nefese öpüşmeye geri döndüler.

"Seni seviyorum," dedi usulca onun kulağına.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. "Sana karşı onca zaman aptalca davrandığım için özür dilerim."

Sırtıttı ve onun kulak memesini ısırdı. "Bunu telafi etmek zorunda kalacaksın." "Mmm, birkaç yol düşünebilirim." Onun içinde yavaşça hareket etmeye başladı

Tekrar.

O da yapabilirdi. Milyonlarca yol düşünebilirdi.

Yazar Hakkında

Jessica Clare, Bluebonnet serisinin yanı sıra Milyarder Erkekler Kulübü romanlarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ayrıca Jill Myles ve Jessica Sims adlarıyla da yazmaktadır ve gündüzleri finans alanında çalışmaktadır. Jessica, kocası ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyor ve zamanını yazarak, okuyarak, yazarak, video oyunları oynayarak ve daha da fazla yazarak geçiriyor. Onu Twitter'da [@_JessicaClare](#) adresinden takip edebilir ya da Facebook'ta www.facebook.com/AuthorJessicaClare adresine katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.